

Digitaliseret af | Digitised by

**DET KGL.
BIBLIOTEK**

Royal Danish Library

Forfatter(e) | Author(s):

Doyle, Arthur Conan.; A. Conan Doyle ; oversat af P. Jerndorff-Jessen.

Titel | Title:

Den forsvundne Brud og andre Fortællinger

Udgivet år og sted | Publication time and place:

Aarhus : Jydsk Forlags-Forretning, 1897

Fysiske størrelse | Physical extent:

169 s.

DK

Værket kan være ophavsretligt beskyttet, og så må du kun bruge PDF-filen til personlig brug. Hvis ophavsmanden er død for mere end 70 år siden, er værket fri af ophavsret (public domain), og så kan du bruge værket frit. Hvis der er flere ophavsmænd, gælder den længstlevendes dødsår. Husk altid at kreditere ophavsmanden.

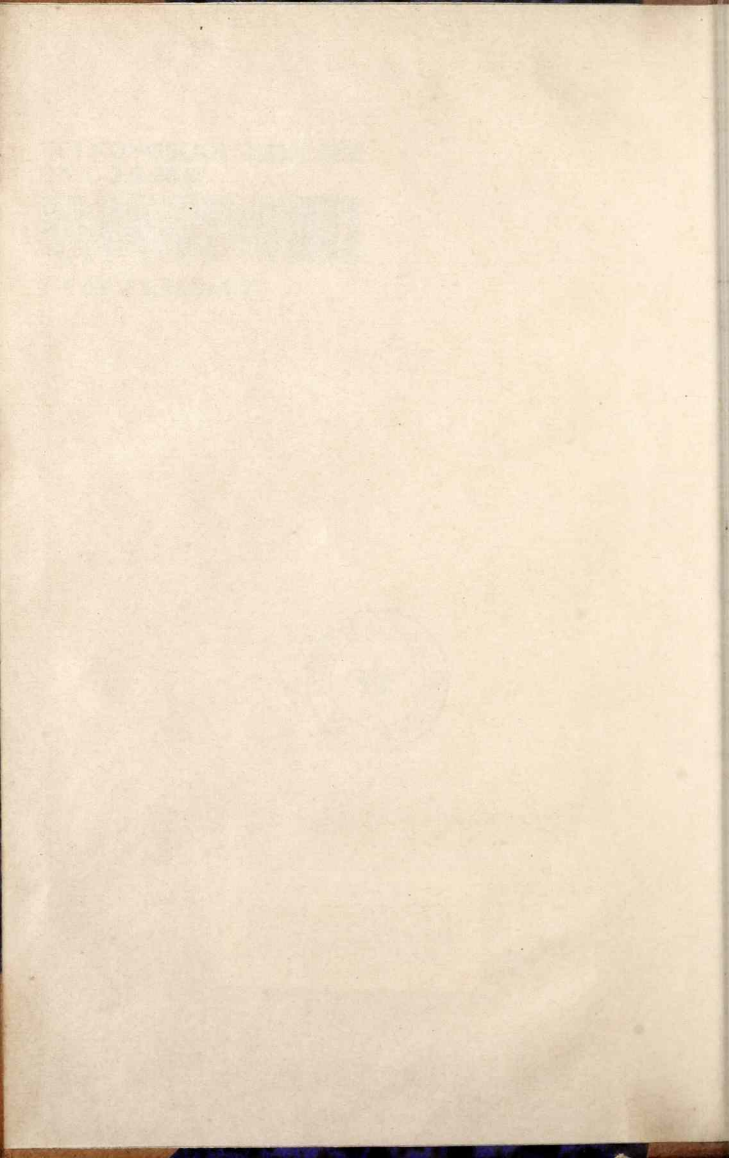
UK

The work may be copyrighted in which case the PDF file may only be used for personal use. If the author died more than 70 years ago, the work becomes public domain and can then be freely used. If there are several authors, the year of death of the longest living person applies. Always remember to credit the author

DET KONGELIGE BIBLIOTEK

130023646391

DEN FORSVUNDNE BRUD

Oversat af *P. Jerndorff-Jessen.*

A. CONAN DOYLE

SHERLOCK HOLMES' OPDAGELSER

(FORBRYDER-FORTÆLLINGER)

VI.

DEN FORSVUNDNE BRUD

OG ANDRE FORTÆLLINGER

AARHUS

JYDSK FORLAGS-FORRETNING

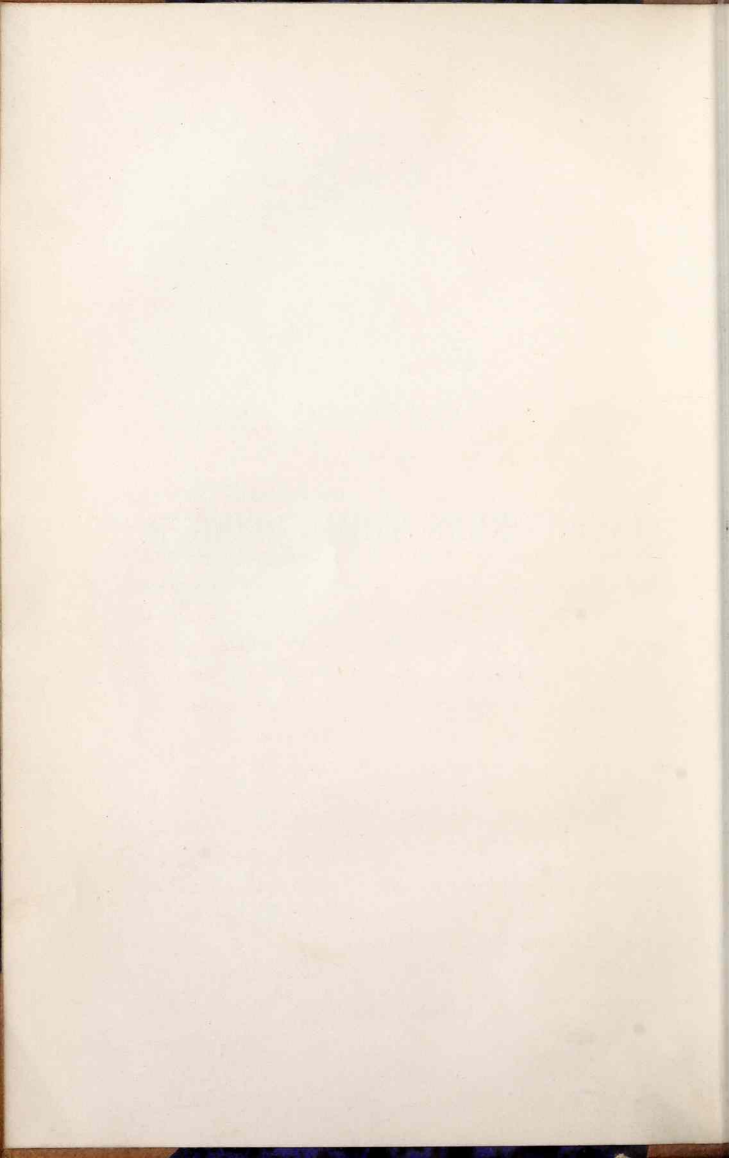
1897

INDHOLD

	Side
Ingeniørens Tømmelfinger	1
Reigate Herrerne	45
Den forsvundne Brud	87
Den forsvundne Brudgom	133

INGENIØRENS TOMMELFINGER.

Skønt mit Bekendtskab med Sherlock Holmes strakte sig over flere Aar, og skønt der i den Tid blev givet ham mange Problemer at løse, var der blandt alle disse dog kun to, som jeg fik Lejlighed til at forelægge ham. Det ene var det, der angik Mr. Hatherleys Tømmelfinger, og det andet var Oberst Warburtons Galskab. Af disse afgav det sidste maaske nok den taknemligste Opgave for en genial og skarpsindig Iagttager, men det første var saa sælsomt i sin Begyndelse og saa dramatisk i sine Enkeltheder, at jeg, naar jeg skal give en Beretning om et af dem, maa vælge dette som det interessanteste og til Offentliggørelse mest værdige, selv om det ikke gav min Ven saa rig en Lejlighed til Anvendelse af den Følgeslutningsmetode, ved hvilken han opnaaede saa vidunderlige Resultater. Saa vidt jeg ved, er denne Historie mere end een Gang bleven fortalt i Bladene, men som alle saadanne Beretninger er dens Virkning langt mindre slaaende, naar den i al Korthed affærdiges paa en

halv Avisspalte, end naar de enkelte Optrin og Begivenheder langsomt udfolde sig for Læserens Øje, og Mysteriet lidt efter lidt opklares, idet hver ny Opdagelse bliver et Skridt, som fører frem til den endelige Løsning. Begivenheden gjorde i sin Tid et meget stærkt Indtryk paa mig, og de tre Aar, der ere gaaede, siden den fandt Sted, have ikke formaaet at svække dette Indtryk.

Det var i Sommeren 1891 ikke længe efter mit Giftermaal, at de Begivenheder indtraf, som jeg nu skal berette. Jeg var traadt ud af Militærtjenesten, og efter ganske at have forvundet Følgerne af det Saar, jeg havde faaet i Træfningen ved Maiwand, havde jeg begyndt en privat Praksis og var flyttet fra den Lejlighed, Holmes og jeg i længere Tid havde beboet sammen i Baker Street. Jeg aflagde imidlertid jævnlig et Besøg i min gamle Bolig, og en Gang imellem fik jeg endogsaa Holmes revet saa meget ud af hans Eneboervaner, at jeg fik ham overtalt til at komme og besøge os.

Min Praksis var stadig i jævn Stigen, og da min Bolig ikke laa langt fra Paddington Stationen, fik jeg ogsaa nogle af de ved denne ansatte Embedsmænd til Patienter. En af dem, som jeg havde helbredet for en langvarig og smertefuld Sygdom, blev aldrig træt af at udbasunere min Dygtighed og anbefale mig til alle dem, han kom i Berøring med, og enhver lidende, han havde nogen Indflydelse paa,

kunde jeg være sikker paa at faa under min Behandling.

En Morgen, lidt før Klokken var slaaet syv, vækkedes jeg ved, at Pigen bankede paa vor Sovekammerdør og meldte mig, at der var kommet to Herrer fra Paddington, og at de sad og ventede inde i mit Konsultationsværelse. Jeg kom i en Fart i Klæderne; thi jeg vidste af Erfaring, at det sjældent drejede sig om Ubetydeligheder, naar der var Tale om Ulykkestilfælde fra Jærnbanen. Idet jeg i største Hast ilede ned ad Trappen, kom min ovenomtalte gamle Ven og Velynder — han var for Resten Portør ved Stationen — ud af Konsultationsværelset og lukkede Døren omhyggelig efter sig.

»Det er mig, der har faaet ham herhen, Doktor,« hviskede han, idet han med Tømmelfingeren pegede ind over Skulderen. »Han trænger til lidt hurtig Behandling.«

»Hvad er der da?« spurgte jeg; thi hans Miner og hele Adfærd tydede paa, at det ikke var nogen almindelig Fugl, han havde fanget og sat ind i mit Bur.

»Det er en helt ny Patient,« hviskede han, »jeg syntes, jeg vilde bringe ham herhen selv, for saa kunde han jo ikke smutte væk, og nu sidder han derinde i god Behold. Men nu maa jeg af Sted, Doktor, for jeg har jo mine Pligter at passe, lige saa vel som De har.« Dermed gik han, min gamle, ærlige Ven, uden saa meget som at give mig Tid til at takke sig.

Jeg traadte ind i mit Konsultationsværelse og fandt en Herre siddende ved Bordet. Han var pænt, men fordringsløst klædt i en smaaternet Dragt og Klædeshue, som han havde lagt fra sig oven paa mine Bøger. Om hans ene Haand var der svøbt et Lommetørklæde, der var helt gennemtrukket af Blod. Han var ung, næppe over fem og tyve Aar, saa vidt jeg kunde se, og med et djærvt, mandigt Ansigt; men han var overordentlig bleg og gjorde i det hele Indtryk af at være betaget af en meget heftig Sindsbevægelse, som han kun ved Opbydelsen af hele sin aandelige Energi kunde beherske.

»Det gør mig ondt, at jeg har banket Dem saa tidlig op, Hr. Doktor,« sagde han. »Men jeg er kommen meget uheldig af Sted i Nat. Jeg kom med Toget ind i Morges tidlig, og da jeg ved Paddington Station spurgte efter, hvor der var en Doktor at finde, var en af Portørerne saa venlig at anbefale Dem og ledsage mig herhen. Jeg gav Pigen mit Kort; men jeg ser, at hun har ladet det ligge paa Bordet derhenne.«

Jeg tog det og kastede et Blik paa det. »Mr. Victor Hatherley, Ingeniør i Hydraulik, Victoria-Street 16 A, 3die Sal,« stod der. Dette var altsaa min nye Patients Navn, Stilling og Bopæl.

»Det gør mig ondt, at jeg har ladet Dem vente,« sagde jeg, idet jeg satte mig ned i min Skrivebordsstol. »De har altsaa rejst i Nat, kan jeg forstaa,

og en saadan Nattekørsel er jo en meget ensformig og trættende Beskæftigelse.«

»Nej, min Nat har rigtignok været alt andet end ensformig,« sagde han og lo. Hans Latter var meget ubehersket og klang højt, næsten skingrende. Han lænede sig tilbage i Stolen og holdt sig i Siderne. Hele mit medicinske Instinkt blev raabt i Gevær mod denne Latter. Den klang mig i høj Grad hysterisk.

»Hold op!« udbød jeg. »Tag Dem sammen!« og jeg skænkede et Glas Vand til ham fra Karaflen.

Men det nyttede intet. Han var bleven grebet af et af hine hysteriske Latteranfald, der kan komme over stærke og kraftige Naturer, naar en eller anden haard Krise er overstaaet. Endelig kom han dog til sig selv, men han var bleven meget mat og rød i Ansigtet.

»Aah; jeg sidder her og skaber mig!« gispede han.

»Nej, paa ingen Maade. Drik nu dette her!« Jeg hældte lidt Cognac i Vandet og rakte ham Glasset.

Hans Rødme var bleven afløst af den tidligere Blegthed, men efter at han havde drukket, vendte den naturlige Farve lidt efter lidt tilbage i hans blodløse Kinder.

»Ah, det gjorde mig godt!« sagde han. »Og nu vil De maaske være saa god, Hr. Doktor, at tage

Dem af min Tommelfinger, eller rettere sagt det Sted, hvor min Tommelfinger før sad.»

Han viklede Lommetørklædet af og holdt Haanden frem, og jeg, der som Læge dog var vant til at se adskilligt af den Slags, for sammen og gyste ved at se den. Der var fire fremrakte Fingre og et hæsligt, rødt, svampagtigt Saar, der hvor Tommelfingeren skulde have været. Den var bleven revet eller hugget glat af lige ved Roden.

»Uh ha!« raabte jeg. »Det er dog et skrækkeligt Saar. Det maa jo have blødt forfærdeligt.«

»Ja, det gjorde det unægteligt. Jeg besvimede ogsaa, efter at det var sket, og jeg antager, at jeg har ligget uden Bevidsthed i temmelig lang Tid. Da jeg kom til mig selv, mærkede jeg, at det blødte endnu, og saa tog jeg et af mine Lommetørklæder og bandt meget stramt om Haandledet, hvorefter jeg snærede det endnu strammere om ved at stikke en Pind i det og dreje rundt.«

»Meget fornuftigt — De burde have været Læge.«

»Det kan gerne være, at jeg havde været bedre tjent med det end med Hydraulikken, for det er den, der nu har skilt mig af med min Tommelfinger.«

»Dette her,« sagde jeg, idet jeg nøjere undersøgte Saaret, »maa jo være bleven gjort med et meget tungt og skarpt Instrument.«

»Ja, noget i Retning af en Slagterøkse,« sagde han.

»Et Ulykkestilfælde altsaa?«

»Nej, slet ikke.«

»Hvad? Et morderisk Overfald?«

»Ja, i høj Grad morderisk.«

»Det er jo forfærdeligt.«

Jeg hentede en Svamp og vadskede og rensede Saaret, hvorefter jeg forbandt det med Sygevat og Lærredsbind, vædede i Karbol. Han lænede sig tilbage i Stolen uden at klage sig; men han maatte bide sig i Læberne en Gang imellem.

»Naa — hvorledes gaar det?« spurgte jeg, da jeg var færdig.

»Udmærket. Deres Cognac og Bandager have gjort mig til et helt nyt Menneske. Jeg var noget mat, men det er heller ikke saa lidt, jeg har maattet gaa igennem.«

»Det er vist ikke værd, De kommer nøjere ind paa Sagen. Det angriber øjensynlig Deres Nerver alt for meget.«

»Aah nej, ikke nu. Jeg maa alligevel melde Sagen til Politiet; men mellem os sagt — hvis jeg ikke kunde fremlægge Haanden her som et talende Vidnesbyrd om Sandheden af min Beretning, saa vilde jeg ikke blive forbavset eller fornærmet, hvis man modtog den med Tvivl og Vantro; for det er en højst besynderlig Historie, og jeg har ikke meget i Retning af andre Beviser til at støtte mit Udsagn. Men selv om man vilde tro mig, saa ere de Oplysninger, jeg kan give, saa vage og ubestemte,

at det bliver højst tvivlsomt, om vedkommende kunne faa den Straf, de fortjene.«

»Ah!« udbød jeg, »hvis der er et eller andet gaadefuldt ved Sagen, som De ønsker at faa opklaret, saa vil jeg paa det kraftigste anbefale Dem at gaa til min Ven, Mr. Sherlock Holmes, før De henvender Dem til Politiet.«

»Jeg har nok hørt Tale om nævnte Herre,« svarede min Patient, »og det skulde ogsaa glæde mig meget, om han vilde tage sig af Sagen, skønt jeg naturligvis ogsaa maa melde den til Politiet. Vil De være saa god at give mig en lille Anbefalings-skrivelse med til ham?«

»Jeg vil gøre mere endnu, jeg vil selv bringe Dem hen til ham.«

»Tak, jeg er Dem meget forbunden.«

»Vi ville tage en Cab og køre derhen sammen. Vi kunne netop komme tidsnok til at faa lidt Frokost sammen med ham. Føler De Dem stærk nok til at følge med mig nu?«

»Ja, jeg faar ikke Ro paa mig, før jeg faar min Historie fortalt.«

»Saa skal min Tjenestepige hente en Cab, og jeg skal straks være færdig til at tage med Dem.« Dermed skyndte jeg mig ovenpaa, forklarede i al Korthed Sagen for min Hustru, og faa Minutter efter sad jeg i en Hansomcab og kørte med min nye Bekendt hen til Baker Street.

Som jeg havde ventet, sad Sherlock Holmes og

drev i sin Dagligstue. Han var iført sin lange, røde Slobrok og kiggede nu og da lidt paa Ulykkes- og Forbryderspalten i »Times«, medens han røg sin Morgenpipe, der var stoppet af alle Levningerne fra de Piber, han havde røget Dagen før, hvilke Levninger han omhyggelig havde udkradset og lagt til Tørring paa et Hjørne af Kaminhylden. Han modtog os paa sin stilfærdige og dog joviale Maade, beordrede straks flere Æg og mere Kød paa Bordet og var som altid en fortræffelig Vært. Da Frokosten var forbi, anbragte han vor nye Bekendt paa Sofaen, lagde en Pude under hans Hoved og satte et lille Bord tæt hen til Sofaen, paa hvilket han placerede et Glas med Cognac og Vand.

»Det er let at se, at det ikke er nogen dagligdags Hændelse, De har oplevet, Mr. Hatherley,« sagde han. »Læg Dem nu rigtig bekvemt til Rette og lad, som De var hjemme. Fortæl os alt, hvad De ved om Sagen, men hold op, naar De er træt, og hold Kræfterne vedlige med denne Stimulans.«

»Tak, mange Tak,« sagde min Patient, »jeg er bleven til et helt nyt Menneske, siden Doktoren fik fat i mig, og nu tror jeg, at Deres Frokost har sat Kronen paa Værket og helt kureret mig. Men jeg vil ikke spille mere af Deres kostbare Tid end nødvendigt, og derfor skal jeg nu straks begynde at berette Dem mine mærkelige Hændelser.«

Holmes sad i sin store Lænestol med det trætte, halvt sovende Udtryk, der skjulte hans energiske,

ildfulde Natur, medens jeg satte mig lige overfor, og vi lyttede nu i Tavshed til den sælsomme Historie, som vor Gæst fortalte os. —

»Først maa De vide,« begyndte han, »at jeg er forældreløs og ugift og bor alene i et Par Værelser, jeg har lejet i London. Af Profession er jeg hydraulisk Ingeniør, og jeg har haft rig Lejlighed til at sætte mig ind i Hydraulikken i de syv Aar, jeg stod i Lære hos Venner og Matkeson, det velkendte Firma i Greenwich. Da jeg for to Aar siden havde udstaaet min Læretid og tillige ved min Faders Død var bleven Ejer af en lille Sum Penge, besluttede jeg at nedsætte mig paa egen Haand og lejede en Lejlighed med Kontor i Victoria Street.

Jeg antager, at de allerfleste, der saaledes begynde deres egen Forretning, ville erfare, at Begyndelsen er meget lidt lovende og dertil fuld af Ærgrelse og Besvær. For mig har den i alt Fald været saaledes, og det endda i særlig høj Grad. I Løbet af to Aar har jeg kun haft tre Konsultationer og eet eneste lille Arbejde — det er bogstavelig talt det eneste, min Forretning har indbragt mig. Hele min Fortjeneste som Ingeniør har i disse to Aar været syv og tyve Pund og ti Shilling. Hver Dag fra ni Morgen til fire Eftermiddag sad jeg og ventede i min lille Hule, men stadig forgæves — der kom ingen. Jeg blev da til sidst ganske mod-

falden og følte mig overbevist om, at jeg aldrig vilde faa noget at bestille.

Men saa i Gaar, da jeg netop vilde til at forlade Kontoret, kom min Kontorist ind til mig og sagde, at der stod en Herre udenfor, som var kommen for at tale med mig om en Forretning. Han havde givet ham sit Visitkort ind med, og paa det stod: »Oberst Lysander Stark«. Lige bag efter Kontoristen kom Obersten selv, en ualmindelig høj og paafaldende mager Mand. Jeg tror aldrig, jeg har set saa magert et Menneske. Hele hans Ansigt tilspidsede sig til Næse og Hage, og Huden paa hans Kinder sad ganske stramt om de fremstaaende Kindben. Men det saa rigtignok ud, som om denne Magerhed var noget naturligt hos ham og ikke skyldtes Sygdom eller Svaghed, thi hans Øjne vare klare, hans Skridt faste og hurtige, og hans Holdning selvsikker. Han var godt, men ikke flot klædt, og hans Alder maatte anslaas til nærmere fyrre end tredive.

»Mr. Hatherley,« sagde han med en Akcent, der, saa vidt jeg kunde høre, var tysk, »De er bleven mig anbefalet som en Mand, der ikke alene besidder stor Dygtighed i Deres Fag, men ogsaa er meget diskret og i Stand til at bevare en Hemmelighed.«

Jeg bukkede og følte mig meget smigret, som enhver ung Mand vilde have gjort i mit Sted ved

en saadan Tiltale. »Tør jeg spørge, hvem det er, jeg skylder denne gode Anbefaling?« spurgte jeg.

»Naa, det er maaske nok det bedste, at jeg ikke siger Dem dette endnu. Jeg har det fra en Kilde, hvorfra jeg ogsaa har faaet at vide, at De er forældreløs og ugift og bor alene i London.«

»Det er meget rigtigt,« svarede jeg, »men, undskyld at jeg siger det, jeg kan ikke indse, at dette har noget som helst med mine Kvalifikationer som Ingeniør at skaffe. Saa vidt jeg forstod, var det i Forretningsanliggender, De kom for at tale med mig.«

»Det var det. Jeg sagde det sidste for at vise Dem, at jeg havde indhentet nøjagtige Oplysninger om Dem; thi jeg skal sige Dem, jeg holder af at kende de Folk paa en Prik, jeg skal have med at gøre. Jeg har et Arbejde til Dem, men jeg maa, før jeg gaar nærmere ind paa Sagen, forlange absolut Tavshed af Dem; det hele maa være en fuldstændig Hemmelighed imellem os, forstaar De, og De indser ogsaa nok, at man har mere Sikkerhed for dette fra Mennesker, der staa ganske ene, end fra en, der lever i sin Families Skød.«

»Naar jeg har lovet Dem at holde en Ting hemmelig,« sagde jeg, »saa kan De stole ganske sikkert paa, at jeg gør det.«

Han saa meget vist paa mig, idet jeg talte, og det forekom mig, at jeg aldrig før havde set et saa mistænksomt og prøvende Blik.

»De lover det altsaa?« sagde han til sidst.

»Ja.«

»Absolut, fuldstændig Tavshed baade før, under og efter. Ingen som helst Hentydning til Sagen hverken mundtlig eller skriftlig.«

»Nej, det har jeg jo lovet Dem.«

»Godt.« Han sprang pludselig op fra Stolen, for hurtig som Lynet hen til Døren og rev den op; men Gangen udenfor var tom.

»Alt er, som det skal være,« sagde han, idet han kom tilbage. »Jeg ved, at Kontorister tit ere meget nysgerrige og have den Vane at staa og lure ved deres Herres Dør. Men nu kunne vi altsaa tale trygt sammen.« Dermed trak han sin Stol helt tæt hen til min og begyndte igen at stirre paa mig med det samme spørgende og prøvende Blik som før.

Jeg begyndte at føle mig frastødt og tillige lidt angst ved denne magre Persons sælsomme Adfærd. Selv min Frygt for at miste en Klient kunde ikke afholde mig fra at vise min Utaalmodighed.

»Maa jeg bede Dem om at gaa til Sagen, Sir,« sagde jeg, »min Tid er kostbar.« Himlen tilgave mig denne sidste Usandhed, den slap mig saadan ud af Munden.

»Hvorledes vilde De være fornøjet med et halvt Hundrede Pund for een Nats Arbejde?« spurgte han.

»Udmærket,« svarede jeg.

»Jeg siger nok en Nats Arbejde, men een Times vilde nok for Resten komme Sandheden nærmere. Det, jeg ønsker, er simpelthen Deres Mening og

Raad med Hensyn til en Stampemaskine, som er kommen i Ulave. Naar De vil vise os, hvad der er i Vejen med den, ville vi nok selv kunne bringe den i Orden. Hvad siger De til et saadant Arbejde som dette?»

»Det synes jo at være et meget lille Arbejde og en overmaade rigelig Betaling.«

»Ja, det mener jeg ogsaa. Men vi ville gerne have Dem ud endnu i Aften med det sidste Tog.«

»Hvorhen?»

»Til Eyford i Berkshire. Det er en lille By nær ved Grænsen af Oxfordshire og omtrent halvanden Mil fra Reading. Fra Paddington gaar der et Tog, hvormed De kan være derude Klokken elleve en kvart.«

»Godt, jeg skal være der.«

»Jeg skal være med Vogn efter Dem ved Stationen.«

»Der er altsaa et Stykke Vej fra Stationen og til Deres Hjem.«

»Ja, det ligger et godt Stykke ude i Landet, omtrent et Par Mil fra Stationen.«

»Saa kunne vi næppe være der før Midnat. Jeg antager ikke, at der paa den Tid af Døgnet gaar noget Tog her til Byen, jeg vil altsaa blive nødt til at tilbringe Natten derude.«

»Ja, vi skulle nok have en Seng i Stand til Dem.«

»Men det behøves jo slet ikke; kunde jeg ikke

komme derud paa en anden, mere passende Tid i Døgnet?»

»Nej, vi have anset det for bedst, at De kommer noget sent. Det er netop, fordi vi forlange af Dem, at De skal komme paa denne mindre behagelige Tid, at vi ere villige til at betale Dem, en ung og ubekendt Mand, et saa stort Honorar, at vi ikke behøvede at skamme os ved at tilbyde de berømteste Mænd i Deres Fag det. Men naturligvis — dersom De helst vil være fri for Arbejdet, saa er der jo endnu Tid nok for mig til at henvende mig til en anden.

Jeg tænkte paa de halvtredsindstyve Pund og paa, hvor god Brug jeg kunde have for dem. »Nej, paa ingen Maade,« svarede jeg, »det skal være mig en stor Fornøjelse at rette mig efter Deres Ønsker. Men jeg vilde rigtignok gerne i Forvejen høre lidt om, hvad det er, De vil have mig til.«

»Det kan jeg godt forstaa. Det er meget naturligt, at det Løfte om Hemmeligholdelse, som jeg har afkrævet Dem, har vakt Deres Nysgerrighed. Jeg forlanger heller ikke, at De skal indlade Dem paa en Ting, som De slet ikke ved det mindste om, før De skal i Færd med den. Jeg stoler paa, at vi her ere ganske sikre for Lurere?«

»Ja, ganske.«

»Saa hør da. De ved formodentlig, at den saakaldte Valkejord er et meget værdifuldt Produkt, og at det kun findes paa et Par Steder i England.«

»Ja, det har jeg nok hørt.«

»For nogen Tid siden købte jeg en lille Ejendom — en meget lille Ejendom, omtrent halvanden Mil fra Reading, og jeg havde det store Held at opdage, at der fandtes Valkejord i en af mine Marker. Ved nøjere Undersøgelse fandt jeg imidlertid, at der kun var forholdsvis lidt af Jorden hos mig, og at den kun dannede en smal Forbindelsesaare mellem to meget større Beholdninger Øst og Vest derfor, men disse Beholdninger laa i mine Naboers Marker. Disse gode Mennesker vare fuldstændig uvidende om, at deres Jord indeholdt noget, der gjorde den lige saa værdifuld som en Guldmine, og det laa derfor i min Interesse at købe deres Marker, før de gjorde denne Opdagelse, men uheldigvis besad jeg ikke Pengemidler dertil. Jeg indviede imidlertid et Par af mine bedste Venner i min Hemmelighed, og de gav mig det Raad, at vi i al Stilhed skulde bearbejde den lille Aare, der fandtes paa min Mark, for at vi paa den Maade kunde skaffe os Midler til at købe Naboernes med.

Dette have vi nu gjort i nogen Tid, og for at lette os Arbejdet have vi skaffet os en hydraulisk Presse. Denne Presse er imidlertid som sagt kommen i Uorden, og vi ville bede om Deres Raad for at faa den i brugbar Stand igen. Som De kan forstaa, er det os meget om at gøre at bevare vor Hemmelighed, og hvis det først blev bekendt, at vi havde Besøg af hydrauliske Ingeniører, saa vilde det

straks give Anledning til Forespørgsler og Undersøgelser, og blev Sammenhængen kendt, ja saa kunde vi naturligvis skyde en hvid Pind efter Markerne og vor store Plan. Det er af den Grund, jeg saa højtidelig har ladet Dem love mig, at De ikke vil omtale til noget Menneske, at De har været i Eyford i Nat. Jeg haaber, at De nu forstaar det hele?»

»Ja, jeg er med,« svarede jeg. »Det eneste, jeg ikke rigtig forstaar, er, hvad Brug De kan gøre af en hydraulisk Presse ved Udvindingen af Valkejorden, der, saa vidt jeg ved, graves ud af Jorden som Grus af en Grusgrav.«

»Jo, ser De,« sagde han skødesløst, »vi have nu vor egen Fremgangsmaade. Vi sammenpresse Jorden i smaa Kager, saa at den kan bortføres, uden at nogen opdager, hvad det er. Men dette hører til Bitingene. Jeg har nu betroet mig fuldstændig til Dem, Mr. Hatherley, og derved vist, at jeg fuldt ud stoler paa Dem.« Med disse Ord rejste han sig fra Stolen. »Jeg venter Dem altsaa ved Eyford Station Kl. 11.15.«

»Jeg skal være der.«

»Og nu ikke et Ord til en eneste Sjæl om, at De rejser, eller hvorhen De rejser.« Han saa paa mig med et sidste langt, gennemborende Blik, hvorpaa han gav mig et koldt, klamt Haandtryk og skyndte sig ud af Værelset. —

Naa — da jeg nu i Ro og Mag kom til at tænke nøjere over det hele, blev jeg, som De begge

vil kunne forstaa, ikke saa lidt forbavset over dette Stykke Arbejde, der saaledes paa een Gang var dumpet ind til mig. Jeg var naturligvis paa een Maade glad ved det; thi Honoraret var i det mindste ti Gange saa stort, som jeg havde turdet forlange, hvis jeg selv skulde have bestemt Prisen paa mit Arbejde, og det var jo muligt, at denne Forretning kunde føre til andre. Men paa den anden Side havde min Arbejdsgivers Væsen og Adfærd gjort et højst ubehageligt Indtryk paa mig, og det forekom mig, at den Forklaring, han havde givet mig om Valkejorden, ikke var tilstrækkelig til at bevise mig Nødvendigheden af, at jeg saaledes skulde komme som en Tyv om Natten, ligesom jeg heller ikke holdt af hans urimelig Ængstelse for, at jeg skulde omtale mit Ærinde til andre. Imidlertid afviste jeg mine Skrupler, spiste en god Middag, kørte til Paddington og tog derfra med Toget, og det følger af sig selv, at jeg ikke havde nævnt Sagen til en eneste Sjæl.

I Reading maatte jeg ikke alene skifte Vogn, men ogsaa gaa over til en anden Station. Imidlertid kom jeg dog i rette Tid med Toget til Eyford og naaede den lille, svagt oplyste Station, efter at Klokken var slaaet elleve. Jeg var den eneste Passager, som stod ud der, og der var ikke andre paa Perronen end en enkelt søvnig Portør med sin Lygte. Men da jeg gik ud af Laagen fra Stationen, fandt jeg imidlertid min Bekendt fra om Morgen ventende

paa mig i Skyggen af Stationsbygningen. Uden at sige et Ord tog han mig i Armen og førte mig hurtig hen til og ind i en lukket Vogn, hvis Dør stod aaben. Han trak Vinduerne op til begge Sider, bankede paa Kalechen, og af Sted rullede vi, saa hurtig Hesten kunde strække ud.

»Een Hest?« spurgte Holmes.

»Ja, kun een.«

»Saa De, hvilken Farve den havde.«

»Ja, det saa jeg ved Vognlygtens Skær, da jeg steg ind, den var kastanjebrun.«

»Saa den træt ud, eller var den frisk?«

»Meget frisk og blank.«

»Tak. Undskyld at jeg afbrød Dem. Men vil De nu være saa god at fortælle Deres interessante Beretning.«

»Ja. Vi kørte altsaa af Sted med voldsom Fart og bleve ved at køre i over en Time. Oberst Lysander Stark havde sagt, at der kun var godt halvanden Mil derud, men af den Fart, vi havde, og den Tid, det tog, vil jeg være mere tilbøjelig til at anslaa den Vejlængde, vi tilbagelagde, til nærmere tre Mil.

I al den Tid sad han ganske tavs ved min Side, og hver Gang jeg skævede op til ham, kunde jeg se, at han sad og stirrede stift paa mig. Det lod til, at Vejene i den Del af Landet vare i en højst bedrøvelig Forfatning; thi Vognen hoppede skrækkelig op og ned og hældede snart til en Side og snart til en anden. Jeg forsøgte at kigge ud af

Vinduerne for at se, hvorledes Egnen saa ud, men de vare af mat Glas, og jeg kunde derfor kun skimte, at vi nu og da for forbi et Lys. Et Par Gange tillod jeg mig at komme med en eller anden ligegyldig Bemærkning for at bryde den trykkende Tavshed; men Obersten svarede kun med Enstavelsesord, og derfor blev det ikke til nogen Samtale. Til sidst ophørte Vognens rædsomme Støden og Skumplen, vi vare komne bort fra den ujævne Vej og kørte hen ad en grusbelagt Bane, og straks derpaa holdt vi stille.

Oberst Lysander Stark sprang ud, og da jeg var fulgt efter ham, trak han mig hurtig ind gennem et Bislæg, der aabnede sig lige foran os. Vi traadte saaledes paa en Maade fra Vognen og lige ind i Forstuen, og derfor lykkedes det mig ikke at faa det mindste af Husets Façade at se. I samme Øjeblik, jeg var traadt over Dørtærskelen, blev Døren smækket haardt i bag ved mig, og jeg hørte ganske svagt Hjulenes Knirken i Sandet udenfor, idet Vognen kørte bort.

Der var bælgmørkt inde i Huset, og Obersten famlede omkring efter Tændstikker, medens han mumlede arrigt. Pludselig aabnedes en Dør i den anden Ende af Gangen, og en lang Stribe af meget klart Lys skinnede ud til os. Den blev bredere, og en Kvindeskikkelse kom til Syne med en Lampe, som hun holdt op over Hovedet, idet hun stak Ansigtet frem og kiggede hen imod os.

Jeg kunde se, at hun var meget smuk, og fra den Glans, der udgik fra hendes mørke Dragt, hvor denne beskinnedes af Lyset, kunde jeg slutte mig til, at den maatte være af et meget kostbart Stof. Hun talte nogle faa Ord i et fremmed Sprog og i en Tone, der tydede paa, at det var et Spørgsmaal, hun kom med, og da min Ledsager svarede med et mut og brummende Enstavelsesord, for hun saa hastig sammen, at Lampen nær var falden hende ud af Haanden. Da gik Oberst Stark hen til hende, hviskede hende noget i Øret, og efter derpaa at have skudt hende ind i det Værelse, hvorfra hun var kommen, kom han igen hen imod mig med Lampen i Haanden.

»Vil De være saa god at vente her i nogle Minutter,« sagde han og aabnede Døren ind til et andet Værelse. Det var et lille, roligt, simpelt møbleret Kabinet, i hvis Midte der stod et lille, rundt Bord, hvorpaa der laa flere tyske Bøger. Oberst Stark satte Lampen fra sig paa et opretstaaende Klaver, der stod ved Siden af Døren. »De skal ikke faa længe at vente,« sagde han, hvorefter han forsvandt ud i Mørket.

Jeg kiggede i Bøgerne, der laa paa Bordet, og skønt jeg ikke forstaar Tysk, kunde jeg dog se, at de to af dem vare videnskabelige Værker, medens de andre indeholdt Poesi. Derefter gik jeg hen til Vinduet, idet jeg haabede at kunne opfange et Glimt

af Husets Omgivelser, men der var meget tætte Skodder for, saa det lod sig ikke gøre.

Det var et mærkværdigt lille Hus. Ude i Gangen et Sted tikkede et gammelt Ur, men ellers hørttes der ikke en Lyd. Jeg begyndte at faa en ubestemt Følelse af Skræk. Hvem vare disse tyske Mennesker, og hvad bestilte de her, siden de havde slaaet sig ned i denne Afkrog? Og hvad var det for en Egn. Det var over to Mil fra Eyford, det var alt det, jeg vidste; om det var Syd eller Nord, Øst eller Vest derfor, havde jeg ingen Anelse om. Men for Resten laa jo baade Reading og maaske ogsaa andre større Byer ikke langt fra Eyford, saa det kunde være, at Stedet slet ikke var saa afsides endda. Fra den fuldstændige Stilhed, der herskede saa vel udenfor som i Huset, kunde jeg dog forstaa, at jeg maatte befinde mig ude paa Landet.

Jeg gik frem og tilbage i Værelset og nynnede saa smaat for at holde Modet oppe, og jeg sagde til mig selv, at jeg ærlig fortjente mit halve Hundrede Pund.

Pludselig, og uden at nogen foregaaende Lyd havde brudt Dødsstilheden, gik Døren til mit Værelse langsomt op. Kvinden viste sig i Aabningen, og min Lampes gule Skær belyste klart hendes smukke Ansigt, der havde et spændt og ængsteligt Udtryk. Jeg kunde ved første Øjekast se, at hun var helt betagen af Rædsel, og dette Syn sammenknugede mit Hjerte. Hun rakte en rystende Finger i Vejret

for at betyde mig, at jeg skulde tie, og tilhviskede mig derpaa et Par stammende Ord paa daarligt Engelsk, idet hun som en sky Hest vedblev at skotte tilbage ud i den mørke Gang.

»Jeg vilde gaa,« sagde hun, og jeg kunde se, at hun gjorde sig den største Umage for at tale rolig. »Jeg vilde gaa; jeg vilde ikke blive her. Her er intet godt i Vente for Dem.«

»Ja, men Frøken,« sagde jeg. »Jeg har jo endnu ikke udrettet det, jeg kom her for. Jeg kan da ikke tage herfra, før jeg har set paa Maskinen.«

»Nej, det er ikke værd, at De venter,« vedblev hun paa sit underlige Engelsk. »De kan godt komme gennem denne Dør, ingen hindrer det.« Da hun saa, at jeg smilede ad hendes Ord og rystede paa Hovedet, kastede hun pludselig al Forstillelse til Side og gjorde et Skridt hen imod mig, idet hun vred sine Hænder. »Aah, for Guds Skyld!« hviskede hun, »gaa dog herfra, før det er for silde!«

Jeg er imidlertid noget halsstarrig af Naturen og bliver blot mere opsat paa en Ting, naar jeg træffer paa Vanskeligheder. Jeg tænkte paa mit store Honorar, paa min lange Rejse herud og den ubehagelige Nat, som det lod til, jeg kunde vente mig. Skulde alt det være forgæves? Hvorfor skulde jeg luske af uden at have udført mit Arbejde og uden at modtage den Løn, jeg havde tjent? Det kunde jo være, at denne Kvinde var en stakkels afsindig. Med en overlegen Mine rystede jeg derfor

igen paa Hovedet og svarede, at det var min faste Hensigt at blive, hvor jeg var. Hun vilde lige til at forny sin Bønfaldelse, da en Dør sloges haardt i oppe ovenover os, og der hørtes Trin paa Trappen. Hun lyttede et Øjeblik, løftede derpaa Armene med en fortvivlet Gestus og forsvandt lige saa pludselig og lydløst, som hun var kommen.

De kommende vare Oberst Lysander Stark samt en lille, tyk Person med et kort Hageskæg strittende frem fra Fordybningen i den fede Dobbelthage. Han blev forestillet for mig som Mr. Ferguson.

»Dette er min Sekretær og Driftsbestyrer,« sagde Obersten. »For Resten forekommer det mig, at jeg lukkede denne Dør, da jeg nys gik ud af den. Nu staar den aaben — bare De ikke tager Skade af Trækken.«

»Nej, tværtimod,« svarede jeg. »Jeg aabnede den selv, fordi jeg syntes, at Luften her var lidt for lummer.«

Han sendte mig et af sine mistænksomme Blikke. »Naa — ja, saa er det vel bedst, at vi gaa over til Forretningerne,« fortsatte han. »Vil De følge med Mr. Ferguson og mig op til Maskinen, at De kan se, hvad der er i Vejen med den.«

»Det er vel bedst, at jeg tager Hatten paa?«

»Nej, det behøves ikke, det er her i Huset.«

»Hvad! opgraver De da Valkejorden her i Huset?«

»Nej, nej, men her sammenpresse vi den. Men

alt det skal De ikke bryde Dem om. Vi ville blot bede Dem om at se paa Maskinen og sige os, hvad den fejler.«

Vi gik da alle tre ovenpaa, Obersten foran med Lampen, bagefter ham den tykke og saa jeg. Det var en hel Labyrint, dette gamle Hus, med Gange, Korridorer, snævre Vindeltrapper og smaa, lave Døre, hvis Tærskler vare slidte hule af de mange Slægtled, der vare gaaede henover dem. Der var ingen Tæpper og ikke Spor af Møbler oppe paa første Sal; Tapetet hang i Laser paa Væggene, og Fugtigheden slog igennem i store, grønne, grimme Pletter. Jeg forsøgte at paatage mig en saa sorgløs Mine, som jeg kunde; men jeg havde ikke glemt den unge Dames Advarsel, skønt jeg, da jeg modtog den, ogsaa havde anstillet mig som ubekymret, og mit Blik forlod ikke et Sekund mine to Ledsagere. Det lod til, at Ferguson var en gnaven og tavs Herre, men af det lidet, han sagde, kunde jeg høre, at han dog i det mindste var min Landsmand.

Endelig standsede Oberst Lysander Stark foran en lav Dør, som han lukkede op. Indenfor den var et lille, firkantet Rum, der næppe kunde rumme tre Mennesker paa een Gang. Ferguson blev da ogsaa staaende udenfor, medens Obersten førte mig derind.

»Nu ere vi i den hydrauliske Presse,« sagde han, »og det vilde være temmelig ubehageligt for os, om nogen vilde sætte den i Gang. Loftet herinde er i Virkeligheden Enden af det nedgaaende

Stempel, og dette gaar med en Kraft af mange Tons ned paa dette Metalgulv. Udenfor paa Kammerets Side er der smaa Rør med Vand, som forplante Kraften og mangfoldiggøre den paa den Maade, som De kender lige saa godt som jeg. Der er ikke noget i Vejen for at faa Maskinen til at gaa, men der er noget stift i dens Maade at arbejde paa, og den har tillige mistet noget af sin Kraft. Maaske vil De nu være saa god at se paa den og give os Anvisning paa, hvad vi skulle gøre for at faa den i Orden.«

Jeg tog Lampen fra ham og undersøgte meget omhyggeligt Maskinen. Den hørte til de største, jeg havde set, og maatte kunne udøve et umaadeligt Tryk. Men da jeg kom udenfor og trykkede paa Vægtstængerne, som satte den i Gang, hørte jeg en svag, hvislende Lyd, som straks sagde mig, at der maatte være en lille Lækage, som i et af Siderørene tillod en svag Tilbagestrømning af Vandet. En nøjere Undersøgelse viste mig ogsaa, at et af de Gummibaand, som sad udenom Enden af Stemplerne, var krympet ind, saa at det ikke ganske udfyldte den Cylinder, i hvilken det bevægede sig.

Dette var tydelig nok Aarsagen til, at der blev spildt noget af Kraften, hvilket jeg nu forklarede Obersten, som meget opmærksom fulgte mine Ord og gav mig flere Spørgsmaal om, hvorledes de skulde bære sig ad med at faa Maskinen i Orden igen. Da jeg havde forklaret dem det hele, og de havde

forstaaet det, gik jeg ind i Maskinens Cylinderkammer igen og besaa det hele grundigt blot for at tilfredsstille min Nysgerrighed. Jeg behøvede kun at kaste et flygtigt Blik paa Maskinen for at se, at Historien om Valkejorden var det pure Opspind fra Ende til anden; thi det vilde være ganske absurd at antage, at saa kraftig en Maskine vilde blive lavet eller købt til et Arbejde, der kunde udføres af en meget mindre og en mere usammensat. Væggene i Kammeret vare af Træ, men Gulvet bestod af en stor Jærnbund, og da jeg undersøgte det nøjere, kunde jeg se, at Jærnet overalt var overtrukket med en Skorpe af et andet glinsende Metal. Jeg bøjede mig ned og skrabede paa dette Metal for at se, hvad det var, da jeg hørte et fremmumlet Udbrud paa Tysk og saa Oberstens spidse, magre Ansigt kigge ned paa mig.

»Hvad er det, De tager Dem for der?« spurgte han.

Jeg var meget fornærmet, fordi han havde bundet mig den dumme Historie om Valkejorden paa Ærmet, og svarede derfor spydigt: »Aah, jeg staar blot og beundrer Deres Valkejord. Jeg tror ellers, at jeg meget bedre kunde give Dem Anvisning paa at reparere Deres Maskine, naar jeg vidste, hvad det var for et Arbejde, De brugte den til.«

I samme Øjeblik jeg havde sagt dette, fortrød jeg min Ubesindighed. Hans Ansigt fik et hadefuldt

Udtryk, og hans graa Øjne lyste med en uhyggelig Glans.

»Godt,« sagde han, »De skal faa lært Maskinen grundig at kende.« Han gjorde et Skridt tilbage, slog den lille Dør haardt i og drejede Nøglen om i Laasen. Jeg styrtede hen imod den og rev i Haandtaget; men den var ikke til at rokke og gav ikke efter for mine Spark og Ryk. »Hallo!« skreg jeg. »Hallo! Oberst! Luk mig op!«

I den Stilhed, der fulgte efter mit Raab, hørte jeg pludselig en Lyd, der fik mit Hjerte til næsten at staa stille. Det var Vægtstængernes Knirken og den sagte Hvislen fra Lækagen. Han havde altsaa sat Maskinen i Gang. Lampen stod endnu paa Gulvet, hvor jeg havde sat den, da jeg vilde undersøge Bunden. Ved dens Lys saa jeg det sorte Loft komme ned mod mig langsomt og stødvis, men — hvad ingen vidste bedre end jeg selv — med en Kraft, der i Løbet af et Minut vilde knuse mig til en uformelig Masse. Skrigende og hylende kastede jeg mig imod Døren og rev i Laasen med Fingrene. Jeg bønfalet Obersten om at lade mig komme ud; men Vægtstængernes ubarmhjertige Knirken og Stampen overdøvede mine Raab. Loftet var kun et Par Fod ovenover mit Hoved, og naar jeg rakte Armene i Vejret, kunde jeg føle dets haarde, ru Overflade. Saa fo'r det igennem mit Hoved, at det ikke var ligegyldigt, hvorledes jeg laa, naar det Øjeblik kom, da jeg skulde dræbes. Hvorledes skulde

jeg vel lægge mig, for at Døden kunde blive mindst pinefuld? Laa jeg paa mit Ansigt, vilde Vægten først komme ned paa mit Baghoved og min Ryg, og jeg gyste ved at tænke paa, at jeg saa vilde blive radbrækket levende. Maaske var det lettere i den modsatte Stilling; men jeg havde heller ikke Mod til at lægge mig paa Ryggen og se paa, at det skrækelige, sorte Loft kom glidende ned mod mig. Allerede var det mig umuligt at staa oprejst, da mit Øje opfangede noget, der bragte en Haabets Straale tilbage til mit Hjerte.

»Jeg har sagt, at skønt Loftet og Gulvet vare af Jærn, saa vare Væggene af Træ. Idet jeg kastede et sidste hurtigt Blik omkring mig, saa jeg imellem to af Bræderne en smal, gul Lysstribе, der bredte sig mere og mere, som om en lille Skydedør blev trukket tilbage. I det første Øjeblik turde jeg næppe tro paa, at der virkelig var en Dør, som førte ud fra Døden; men i næste Øjeblik var Aabningen bleven saa stor, at jeg styrtede igennem den, og derefter blev jeg liggende halv afmægtig paa den anden Side. Døren havde igen lukket sig bagved mig, men den klingrende Lyd af Lampen, der knustes, og kort efter Klangē af de to Metalplader, der mødtes, fortalte mig, hvor nær Døden havde været mig.

Jeg blev kaldt til Bevidsthed ved, at nogen rev krampagtig i mit Haandled, og jeg saa nu, at jeg laa paa Stengulvet i en snæver Korridor, medens

en Kvinde bøjede sig over mig og rev i mig med venstre Haand, medens hun i den højre holdt et Lys. Det var den samme smukke, venlige unge Dame, hvis Advarsel jeg før saa taabelig havde kastet Vrag paa.

»Kom, kom!« udbød hun aandeløs. »De ville være her om et Øjeblik, og saa ville de faa at se, at De ikke er der. Aah, spild dog ikke den kostbare Tid, men kom straks!«

Denne Gang foragtede jeg ikke hendes Raad. Jeg rejste mig og løb med hende gennem Korridoren og ned ad en Vindeltrappe. Denne førte til en anden, bredere Korridor, og netop som vi naaede den, hørte vi Lyden af ilende Fodtrin og Raab af to Stemmer, af hvilke den ene svarede den anden, og den ene kom fra den Etage, hvori vi nu befandt os, medens den anden kom fra Etagen nedenunder.

Min Førerske standsede og saa sig forvildet om som en, der ikke ved sit levende Raad. Men derpaa rev hun en Dør op, der førte ind til et Soveværelse, gennem hvis Vindue Maanen skinnede klart.

»Der er ikke andet for Dem at gøre,« sagde hun hviskende, »det er rigtignok højt oppe, men det kan dog være, at De kan springe ned herfra.«

»I det samme hun sagde dette, kom et Lys pludselig til Syne i den anden Ende af Korridoren, og jeg saa Oberst Lysander Stark komme til Syne i den. Han styrtede hen imod Sovekammeret med en Lygte i den ene Haand og et Vaaben, der lig-

nede en stor Slagterøkse, i den anden. Jeg for da ind igennem Soveværelset, rev Vinduet op og saa ned.

Hvor stille, skøn og fredelig laa Haven ikke der badet i Maanelys, og der kunde ikke være mere end femten Alen ned til Jorden. Jeg klavrede ud paa Solbænken, men jeg nølede med at springe ned, da jeg gerne først vilde høre, hvad der skete mellem min Frelserinde og Skurken, som forfulgte mig. Hvis hun maaske blev mishandlet, da var jeg fast besluttet paa at gaa tilbage for at komme hende til Hjælp. Denne Tanke var næppe faret igennem mit Sind, før han var ved Døren, styrtede ind gennem den og vilde forbi hende. Men hun slyngede Armene om ham og forsøgte at holde ham tilbage.

»Fritz! Fritz!« raabte hun paa Engelsk, »husk dog det Løfte, du gav mig forrige Gang. Da sagde du, at det ikke skulde ske tiere. Han vil nok være tavs! Oh, han vil være tavs!«

»Du er afsindig, Elise!« raabte han, idet han søgte at skyde hende bort og komme frem. »Du vil ødelægge os. Han har set for meget; lad mig komme frem, siger jeg!«

Han slyngede hende fra sig, styrtede hen imod Vinduet og huggede efter mig med sit skrækkelige Vaaben. Men jeg havde ladet mig glide ned og hang i Solbænken med Fingrene om dennes Kant, da Slaget ramte. Jeg fornåm en dump Smerte, mit Greb løsnedes, og jeg faldt ned i Haven.

Jeg blev dygtig gennemrystet, men tog ellers

ingen Skade af Faldet. Derfor samlede jeg mig selv op og styrtede ind imellem Buskene, saa hurtig jeg formaaede; thi saa meget kunde jeg sanse, at jeg langtfra endnu havde undgaaet Faren. Men allerbedst som jeg løb, blev jeg greben af en pludselig Svimmelhed og Mathed. Jeg skottede ned til min Haand, som smertede stærkt, og saa da for første Gang, at min Tømmelfinger var bleven hugget glat af, og at Blodet strømmede stærkt ud af Saaret. Jeg søgte at svøbe mit Lommetørklæde om Haanden; men nu kom der en pludselig Susen for Ørerne, og i næsten Øjeblik sank jeg besvimet om mellem Rosenbuskene.

Hvor længe jeg laa her uden Bevidsthed, kan jeg ikke sige; men det maa have været temmelig længe; thi Maanen var kommen et langt Stykke ned paa Himlen, og Dagningen viste sig med en svag, rød Stribe, da jeg atter kom til mig selv. Mine Klæder vare vaade af Dug, og mit Frakkeærme var gennemtrukket af Blod fra min saarede Tømmelfinger. Smerten i den genkaldte øjeblikkelig Nattens Eventyr for min Erindring med alle dets Enkeltheder, og jeg sprang op ved den Tanke, at jeg maaske ikke endnu havde undgaaet mine Forfølgere. Men da jeg saa mig om, var til min store Forbavselse hverken Huset eller Haven at se. Jeg havde ligget i et Hjørne af den Hæk, der stødte op til Landevejen, og et lille Stykke længere nede saa jeg en lang, lav Bygning, der, da jeg nærmede mig den,

viste sig at være Jærnbanestationen, jeg var ankommen til Aftenen før. Hvis det hæslige Saar i min Haand ikke havde været, kunde jeg godt have tænkt mig, at alt det, der var sket i de frygtelige Nattetimer, kun havde været en fæl Drøm.

I en halv Døs gik jeg ned til Stationen og spurgte, naar det første Tog afgik. Der vilde gaa et til Reading om en god halv Times Tid, sagde man. Det var den samme Portør, der havde haft Vagt om Aftenen, som nu igen gik der, og jeg spurgte ham, om han havde hørt Tale om en Herre, der hed Oberst Lysander Stark. Men Navnet var ham ganske fremmed. Om han havde lagt Mærke til, at der den foregaaende Aften var kommen en Vogn efter mig? Nej, det havde han ikke. Om der var en Politistation i Nærheden? Ja, der var en omtrent tre Fjerdingvej derfra.

Mat, som jeg var af Blodtabet, og saa ilde, jeg i det hele befandt mig, var dette for langt for mig at gaa, og derfor besluttede jeg at vente med at melde Historien til Politiet, indtil jeg kom tilbage til London. Klokken var lidt over seks, da jeg kom hertil; jeg gik straks hen til en Læge for at faa mit Saar forbundet, og han var saa venlig at bringe mig hen til Dem. Nu tillader jeg mig at lægge Sagen i Deres Haand, og jeg lover Dem i et og alt at følge Deres Raad.«

— Efter at have hørt denne højst mærkelige Beretning til Ende, sad vi begge tavse i nogen Tid

Derefter rejste Sherlock Holmes sig, gik hen til sin Boghylde og tog en af de Serapbøger, i hvilken han plejede at opklæbe sine Udklip.

»Her er en Bekendtgørelse, som vil interessere Dem,« sagde han. »Den stod for et Aars Tid siden at læse i Bladene. Nu skal De høre:

»*Forsvunden:*

Den 29. ds. Mr. Jeremias Hayling, 26 Aar gammel, hydraulisk Ingeniør. Forlod sin Bolig Kl. 10 Aften og er ikke bleven set siden. Han var klædt i« o. s. v. o. s. v.

Se, dette antager jeg, giver os Oplysning om, hvornaar Obersten sidst trængte til at faa sin Maskine efterset.«

»Gode Gud!« udbrød min Patient. »Det forklarer og bekræfter altsaa, hvad den unge Dame sagde.«

»Ja, uden Tvivl. Det er tydeligt nok, at Obersten er en forhærdet Skurk, der er fast bestemt paa at bortrydde alt, der kan hindre eller forstyrre ham i hans Forehavender eller bidrage til, at de komme for Dagens Lys — en Person altsaa, der kan lignede ved hine Fortidens Pirater, der ikke vilde lade en eneste af Mandskabet paa et erobret Skib blive i Live. Nu vel — hvert Minut er kostbart. Og hvis De tror, De kan udholde det, ville vi straks tage ned til Scotland-Yard og melde Sagen til Politiet, før vi begive os ud til Eyford.«

Omtrent tre Timer efter sad vi alle i Toget, der gik fra Reading ud til den lille Berkshire Station. Der var Sherlock Holmes, den hydrauliske Ingeniør, Inspektør Bradstreet fra Scotland-Yard, en menig Betjent og jeg selv. Bradstreet havde bredt et Kort over Egnen ud paa Sædet og var med en Passer ved at drage en Cirkel med Eyford som Midtpunkt.

»Se her,« sagde han. »Denne Cirkel er draget med en Radius af $2\frac{1}{2}$ Mil fra Eyford. Det Sted, vi ville opsøge, maa altsaa ligge i Nærheden af Cirkelens Omkreds. For De sagde jo, at De kørte omtrent halvtredje Mil, ikke sandt, Sir?«

»Jo, vi kørte i alt Fald en Times Tid og hele Tiden med stærk Fart.«

»Og De mener, at man har baaret Dem hele denne Vej tilbage, mens De laa og var bevidstløs?«

»Ja, det maa de vel have gjort. Jeg har en svag og forvirret Erindring om at være bleven løftet op og baaret et Sted hen.«

»Hvad jeg ikke kan forstaa,« sagde jeg, »er, af hvad Grund, man har skaanet Dem, da man fandt Dem liggende afmægtig i Haven. Men maaske har Skurken ladet sig bevæge af Damens Bønner.«

»Det tror jeg ikke. Jeg har aldrig i mit Liv set et saa stenhaardt Ansigt som hans.«

»Naa — alt dette skulle vi snart faa opklaret,« sagde Bradstreet. »Se, nu har jeg trukket min Cirkel, og nu vil jeg bare ønske, at jeg vidste, paa hvilket

Punkt af den, vi skulle søge de gode Folk, som vi ere ude efter.«

»Aah, jeg tror nok, jeg kan sætte min Finger paa dette Punkt,« sagde Holmes rolig.

»Nej virkelig!« udbrød Inspektøren. »Se, se, saa De har allerede dannet Dem Deres Mening! Lad os da nu se, hvem der holder med Dem. Jeg siger nu, det maa være Syd for Centrum, eftersom Egnen der er mindre befolket.«

»Og jeg mener, det er Øst derfor,« sagde min Patient.

»Jeg holder paa Vest,« sagde Betjenten, »derude ligger jo flere smaa, ensomme Landsbyer.«

»Jeg er stemt for Nord,« sagde jeg. »Der er jo ingen Bakker til den Side, og vor Ven siger, at han ikke lagde Mærke til, at de nogen Steder kørte op ad Bakke.«

»Naa — det maa jeg sige,« lo Inspektøren, »det er en skøn Enighed; vi have ligefrem delt Kompassets Hovedstreger imellem os. Hvor lægger De nu Deres afgørende Stemme?« spurgte han Holmes.

»De tage Fejl alle fire.«

»Nej hør, ved De hvad, det er jo en fysisk Umulighed! — eet Sted maa det da være henad.«

»Nej det maa ikke. Her er mit Punkt,« dermed satte han sin Finger i Centrum. »Det er her, vi maa søge Obersten, hvis vi skulle haabe at finde ham.«

»Ja, men de tre Miles Kørsel?« gispede Hatherley.

»Var halvanden Mil frem og halvanden tilbage. Intet er simplere. De sagde jo selv, at Hesten var ganske frisk og blank, da De traadte ind i Vognen. Hvorledes kunde den vel være det, naar den havde løbet tre Mil ad en ujævn Vej?«

»Ja, min Salighed — De har vist Ret, det Snyderi kunde ligne de Keltringer,« bemærkede Bradstreet eftertænksom. »For naturligvis kan der ikke være nogen Tvivl om, hvad det er for en Bande, vi have for os.«

»Nej, slet ikke,« svarede Holmes, »det er Falskmøntnere, der drive deres smukke Forretning i det store, og som have brugt Maskinen til at sammentrykke det Amalgam, de sætte i Stedet for Sølv.«

»Ja, vi have ogsaa alt i nogen Tid vidst, at en saadan Bande arbejdede,« sagde Inspektøren. »De have sat mange Tusinde Halvkroner i Omløb. Vi have endogsaa sporet dem saa langt som til Reading, men nærmere kunde vi ikke komme dem, for de havde skjult deres Spor paa en Maade, der viste, at det var gamle, øvede Forbrydere. Men takket være dette lykkelige Tilfælde antager jeg, vi skulle faa Fingre i dem.« —

Men Inspektøren tog fejl; thi det var ikke Skæbnens Vilje, at hine Forbrydere skulde falde i Retfærdighedens Hænder. Da vi rullede ind paa Eyford Station, saa vi en vældig Røgsojle stige op

bag ved en lille Gruppe Træer der i Nærheden, og som en umaadelig Strudsfjer brede sig ud over hele Egnen.

»En Ildløs?« spurgte Bradstreet Stationsforstanderen, da vi vare stegne ud, og Toget atter rullede videre.

»Ja, Sir,« svarede han.

»Naar brød den ud?«

»Jeg hører, at det skete en Gang i Nat; men nu for nogle Timer siden tog Ilden rigtig fat, og hele Ejendommen staar i lys Lue.«

»Hvis Ejendom er det?«

»Dr. Bechers.«

»Sig mig,« afbrød Ingeniøren ham, »er Dr. Becher en Tysker og meget lang og tynd med en skarp Næse?«

Stationsforstanderen lo hjertelig. »Nej, Sir, Dr. Becher er en Englænder, og der er ikke en eneste i hele Egnen her, der bruger mere Tøj til sin Vest. Men der bor rigtignok en fremmed Herre hos ham, som kanske nok er en Tysker, og han ser ganske vist ud til, at lidt godt Berkshire Oksekød ikke vilde gøre ham nogen Skade.«

Stationsforstanderen havde ikke udtalt, før vi alle vare af Sted paa Vejen hen mod Brandstedet. Vejen førte fra Stationen op ad en lille Høj, og da vi kom op paa Toppen af den, saa vi lige foran os en udstrakt, hvidkalket Bygning, der stod i lys Lue. Ilden slikkede ud af alle Bygningens Vinduer og

Aabninger, og i Haven foran den arbejdede fire Landsbysprøjter forgæves paa at blive Herre over den.

»Ja, der er det!« raabte Hatherley i den største Ophidselse, »der er Grusvejen, og der er Rosenbusken, hvor jeg laa. Det andet Vindue tilvenstre var det, jeg sprang ud af.«

»Nu, saa har De da faaet *nogen* Hævn over dem,« sagde Holmes. »Der er intet Spørgsmaal om, at det er Deres Olielampe, der efter at være knust i Pressen har sat Ild paa Trævæggene, men i deres Iver efter at faa fat paa Dem, have de i Begyndelsen ikke lagt Mærke til det. Men brug nu Deres Øjne godt og se, om De kan opdage nogen af Deres Venner mellem de mange Mennesker, som staa her omkring. Jeg er forøvrigt bange for, at de allerede ere mange Mile fra os.«

Holmes's Frygt viste sig at være grundet; thi fra den Dag og indtil nu har det været os umuligt at faa opspurgt det mindste om den smukke, unge Dame, den magre Tysker eller den gnavne Engländer. Tidlig samme Morgen havde en Bonde mødt en Vogn, hvori der sad flere Mennesker, der medførte mange store Kister; Vognen kørte i stærk Fart i Retning ad Reading, men der hørte Flygtningenes Spor fuldstændig op, og ikke en Gang Holmes's Skarpsindighed formaaede at finde noget som helst, der kunde lede til deres Opdagelse.

Brandfolkene vare blevne noget forundrede over de mærkelige Ting og Arrangementer, de fandt inde

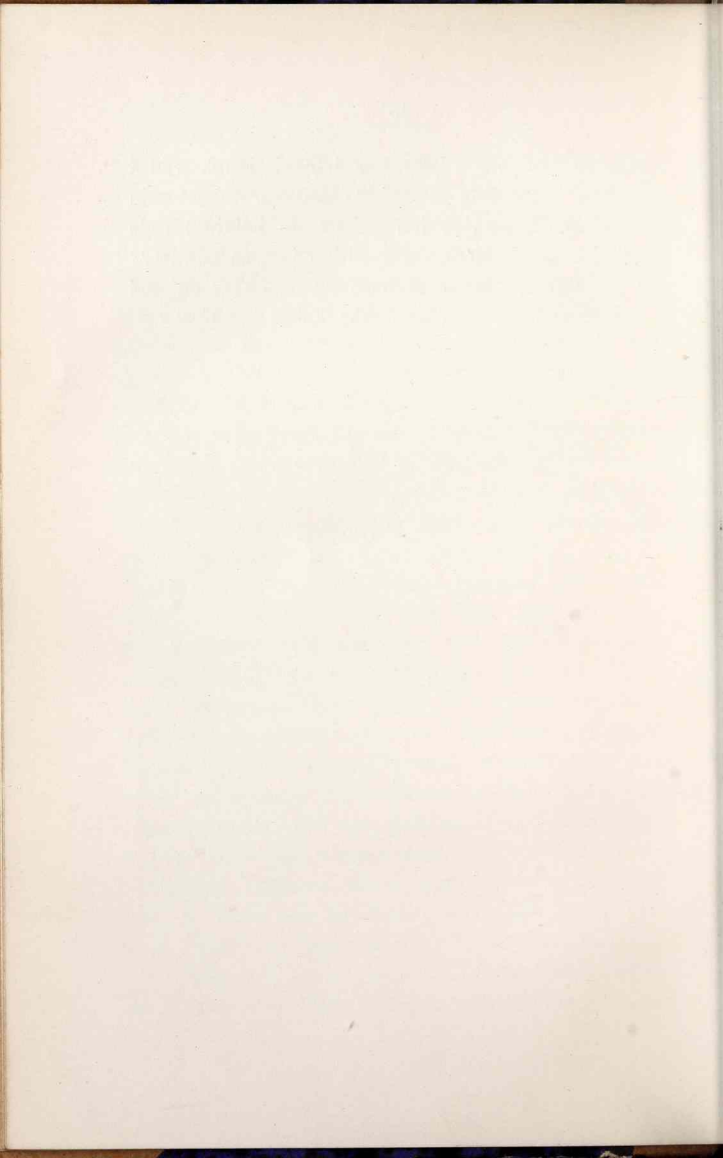
i Huset, og endnu mere forbausede bleve de, da de paa en af Vinduernes Solbænke fandt en nylig afhugget Tømmelfinger. Henimod Solnedgang bleve de endelig Herrer over Ilden, men Tag og Loffer vare dog faldne sammen, før de fik den slukket, og hele Huset laa saa fuldstændig i Ruiner, at der med Undtagelse af nogle krummede og snoede Jærnrør og bøjede Cylindre ikke var blevet det mindste tilbage af det Maskineri, der havde kostet vor nye Bekendt hans Tømmelfinger. I et af Udhusene fandt man store Oplag af Nikkel og Tin; men af de falske Mønter var der ingen at opdage, de maa alle være blevne førte bort i de store Kister, som Bonden saa paa Vognen.

Hvorledes vor hydrauliske Ingeniør var bleven baaret fra Haven til det Sted, hvor han igen kom til Bevidsthed, vilde for evigt være bleven en uopklaret Gaade, hvis vi ikke havde haft den bløde Muld i Haven at holde os til. I den stod det imidlertid meget tydeligt at læse. Han var øjensynlig bleven ført bort af to Personer, af hvilke den ene havde usædvanlig smaa Fødder og den anden ualmindelig store. Det var tydeligt, at den tavse Engländer, som var mindre dristig eller mindre morderisk end Tyskeren, havde hjulpet den unge Dame med at bære den bevidstløse ud af Haven og hen til et Sted, hvor han var tryg for den anden.

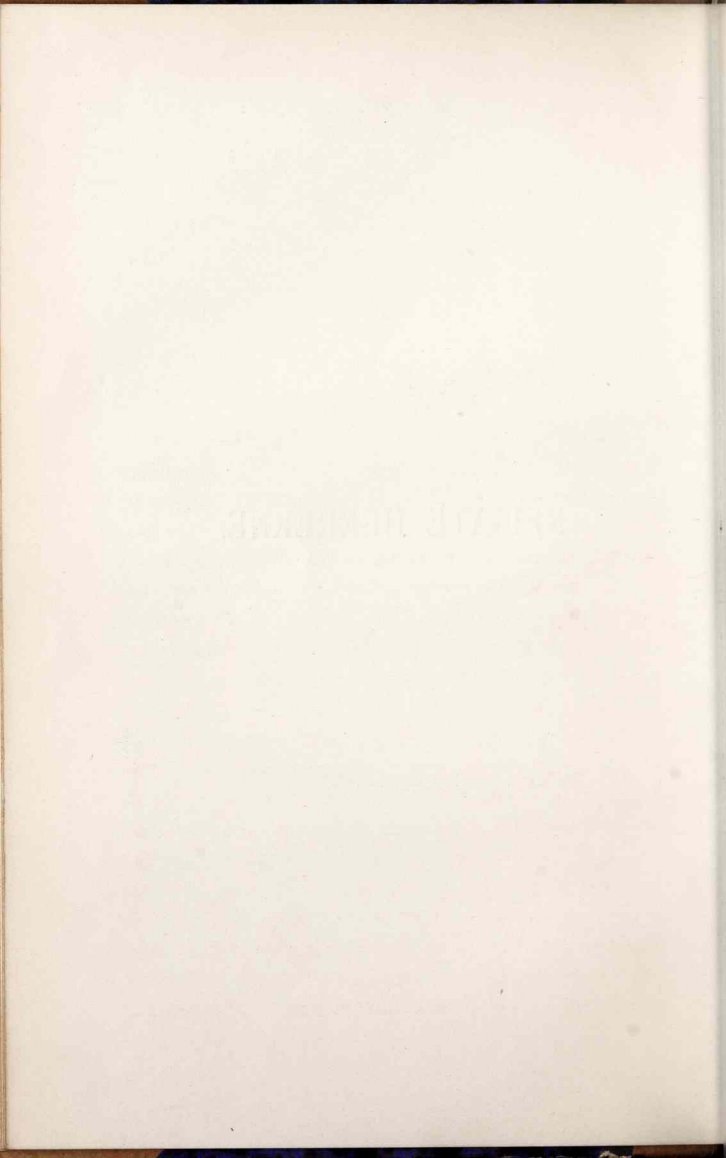
»Naa« — sagde vor unge Ingeniør sørgmodig, da vi atter tog Plads i Toget, som skulde føre os

tilbage til London, »dette her har rigtignok været en smuk Forretning for mig? Jeg har mistet min Tommelfinger, og jeg har mistet de halvhundrede Pund, jeg havde tjent, og hvad har jeg saa vundet?«

»Erfaring,« sagde Holmes og lo. »Og en god Erfaring, ved De nok, kan ikke købes for dyrt.«

REIGATE HERRERNE.

Det varede nogen Tid, før min Ven Sherlock Holmes kom til Kræfter igen efter de umaadelige Anstrengelser, som han havde maattet udfolde i Foraaret 1892. De indviklede Undersøgelser, han maatte foretage for Holland-Sumatra Kompagniet og Baron Maupertuis's kolossale Forbrydelser ere for bekendte og tillige for nøje forbundne med vort Lands Politik og Finansvæsen til at kunne blive passende Emner for denne Serie af Opdagelses-historier. Men alt dette førte indirekte til et andet mærkeligt og indviklet Problem, der gav min Ven en Lejlighed til at benytte sig af et nyt og nyttigt Vaaben, som han, saa vidt mig bekendt, ikke havde anvendt før i sin uophørlige Kamp mod Forbryderne.

Ved at kaste et Blik paa mine Optegnelser ser jeg, at det var den 14. April, jeg fra Lyon modtog et Telegram, ved hvilket jeg fik Meddelelse om, at Holmes laa syg i Hotel Dulong. Et Døgn efter stod jeg i hans Værelse og beroligedes straks ved at se, at der ikke var noget faretruende ved Sygdoms-

symptomerne. Men hans Jærnhelbred var ganske vist bleven nedbrudt af de umenneskelige Anstængelser ved de nylig tilendebagte Undersøgelser, der havde strakt sig over to Maaneder, i hvilket Tidsrum han aldrig arbejdede mindre end femten Timer hver Dag, og mere end een Gang, efter hvad han har forsikret mig, havde arbejdet uafbrudt fem Dage i Træk. Det sejrrige Udfald af hans Kampe og Anstængelser kunde imidlertid ikke befri ham fra en Reaktion oven paa den frygtelige Anspændelse, og paa samme Tid, som hans Navn blev nævnet med Beundring i alle Europas Lande, og man i hans Værelse bogstavelig talt vadede i Lykønskningstelegrammer til op over Anklerne, fandt jeg ham som et Bytte for den sorteste Melankoli og Nedtrykthed. Bevidstheden om, at han alene havde løst en Opgave, som tre store Landes forenede Opdagelsespoliti havde staaet magtesløs overfor, og at han paa ethvert Punkt havde afsløret og besejret Europas snedigste Svindler, formaaede ikke at kaste nogen Lysstraale ind i hans mørke Sindsstemning.

Tre Dage efter befandt vi os igen begge i Baker Street, men det var tydeligt, at min Ven vilde have meget bedre af at skifte Opholdssted, og en Foraarsuge tilbragt ude paa Landet ved Skov eller Sø havde ogsaa noget saare tiltrækkende ved sig for mig. Min gamle Ven Oberst Hayter, som jeg havde haft under Behandling i Afghanistan, havde taget sin Afsked fra Hæren og købt sig en Ejendom i

Nærheden af Reigate i Surrey, og han havde gentagne Gange inviteret mig ud til sig. Sidst, jeg talte med ham, havde han tilføjet, at hvis min Ven havde Lyst til at følge med, da skulde han ogsaa være hjertelig velkommen.

Jeg var nødt til at gaa lidt diplomatisk til Værks for at faa min Ven overtalt til at tage med; men da han fik at vide, at Obersten ikke var gift, og at han vilde faa den mest udstrakte Frihed til at gøre og lade, som han vilde, indvilgede han i min Plan, og en Uge efter vor Ankomst fra Lyon befandt vi os under Oberstens Tag. Hayter var en flink, gammel Officer, der havde set sig en Del om i Verden, og som jeg havde ventet, opdagede han snart, at han og Holmes sympatiserede i høj Grad og havde mange Interesser fælles.

Samme Aften, vi vare komne, sad vi efter Middagen inde i Oberstens Venteværelse. Holmes laa paa Sofaen, medens Hayter og jeg gik omkring og saa paa hans lille Samling af Skydevaaben.

»Det er sandt,« sagde han pludselig, »jeg vil dog tage en af disse Pistoler med op i Tilfælde af, at der skulde ske noget.«

»Ske noget! Hvad mener De?« spurgte jeg.

»Jo, ser De, vi ere nylig herude paa Egnen blevne opskræmmede af vor rolige Tryghed. Der er sket Indbrud hos gamle Acton, som er en af vore største Jorddrotter. Ganske vist skete der ikke

stor Skade, men vedkommende Tyveknægte ere endnu ikke blevne paagrebne.«

»Intet Spor?« spurgte Holmes og saa skarpt hen til Obersten.

»Nej, endnu ikke. Men hele Sagen er en Bagatel, en af vore smaa, landlige Forbrydelser, og alt for ubetydelig til, at De skænker den nogen Opmærksomhed, Mr. Holmes, især nu lige efter, at De har haft med den store, verdensberømte Affære at gøre.«

Holmes slog Komplimenten fra sig med Haanden, skønt hans Smil viste, at den ikke havde misgaget ham.

»Var der ellers intet interessant ved denne Indbrudshistorie?«

»Nej, jeg tror det ikke. Tyvene gennemrodede Biblioteket, men de fik ikke noget for deres Ulejlighed. De havde vendt op og ned paa det hele, Skufferne vare trukne ud, og Bøgerne kastede ud paa Gulvet, men Resultatet af det hele var, at kun et Bind af Popes »Homer«, to pletterede Lysestager, en Elfenbens Brevvægt, et lille Termometer og et Nøgle Sejlgarn savnedes.

»Det var en højst forunderlig Samling!« udbrød jeg.

»Naa, ja, da Tyvene ikke kunde finde noget af større Værdi, have de rimeligvis, for dog at faa noget, medtaget, hvad der tilfældigvis faldt dem i Hænderne.«

Holmes gryntede henne fra Sofaen.

»Politiet herude burde virkelig sætte sig i Bevægelse og se at faa Sagen opklaret. Det er jo tydeligt, at —«

Men jeg rakte Fingeren advarende op.

»De er her for at hvile — slet ikke for andet, kære Ven. For Himlens Skyld, begynd nu ikke straks at beskæftige Dem med et nyt Problem, saa længe De ikke har forvundet det sidste.«

Holmes trak paa Skuldrene, idet han kastede et Blik fuldt af komisk Resignation hen mod Obersten, og Talen gled derefter hen paa andre, mindre farlige Emner.

Imidlertid var det af Skæbnen bestemt, at al min Omhu for min Vens svage Nerver skulde blive forgæves, thi allerede næste Morgen trængte Problemet sig ind paa os paa en saadan Maade, at vi ikke kunde ignorere det, og vort Landophold fik en Vending, som ingen af os havde tænkt sig. Vi sad ved Frokosten, da Oberstens Kældermester styrtede ind, fuldstændig berøvet sin sædvanlige, ærbødige Holdning.

»Har De hørt det, Sir?« gispede han — »det, der er sket ovre hos Cunninghams, Sir?«

»Indbrud?« udbrød Obersten med Kaffekoppen paa Vej op til Munden.

»Nej, Mord!«

Obersten fløjtede sagte. »Ah!« sagde han, »hvem er da bleven dræbt — den gamle eller hans Søn?«

»Nej, ingen af dem, Sir. Det er William, Kusken. Skudt lige gennem Hjertet, Sir — død paa Stedet uden at give en Lyd fra sig.«

»Hvem skød ham da?«

»Indbrudstyven, Sir. Han for af Sted som en Raket og forsvandt fuldstændig sporløst. Han skulde lige til at bryde ud gennem Køkkenvinduet, da William overraskede ham, men han maatte bøde med Livet, Stakkel, fordi han vilde værgе sin Herres Ejendom.«

»Hvad Tid var det?«

»Det var sidste Nat, Sir, henved Klokken tolv.«

»Ah, ja, saa tror jeg nok, jeg vil tage derover endnu i Dag,« sagde Obersten, idet han rolig begyndte paa Frokosten igen. »Det er en kedelig Historie,« tilføjede han, da Kældermesteren var gaaet. »Han er den ældste og mest ansete af Godsejerne her paa denne Egn, den gamle Cunningham, og en meget flink, gammel Mand. Han vil vist tage sige dette meget nær, thi den omtalte Kusk har været i hans Tjeneste mange Aar og var en god og tro Tjener. Det er naturligvis de samme Slyngler, som gjorde Indbrud hos Actons.«

»Og stjal den mærkelige Samling,« sagde Holmes tankefuld.

»Ja.«

»Hm, det kan maaske vise sig at være den simpleste Sag af Verden, men alligevel ser det ved første Øjekast lidt mærkeligt ud — synes De ikke?

En Tyvebande, der driver sin Forretning herude paa Landet, vilde dog, skulde man synes, variere lidt med Hensyn til de Steder, den valgte at hjem-søge, og ikke med et Par Dages Mellemrum slaa ned paa to Steder, der ligge saa nær ved hinanden. Da De i Aftes talte om at tage Deres Forholdsregler, husker jeg, at jeg i mit stille Sind tænkte, at dette dog vist var det sidste Sted her i England, en Tyv eller Tyvebande vilde skænke deres Opmærksomhed, hvilket viser, at jeg endnu har meget at lære.«

»Jeg antager, at det er en eller anden lokal Forbryder,« sagde Obersten, »i saa Tilfælde er det meget naturligt, at han først hjem søger Actons og Cunninghams, eftersom det er de største Gaarde heromkring.«

»Og rigeste?«

»Naa — ja, de burde jo være det; men de have i nogle Aar haft en Proces med hinanden, som har tæret svært paa dem begge, tror jeg nok. Den gamle Acton mener, at han har Krav paa det halve af Cunninghams Gods, og Sagførerne have haft fuldt Arbejde der i lang Tid.«

»Er det en Tyv, som hører hjemme her paa Stedet, saa vil det næppe blive meget vanskeligt at faa ham opsporet,« sagde Holmes, idet han skjulte en Gaben. »Men De kan være ganske rolig, Watson, jeg har ikke i Sinde at blande mig i Sagen.«

»Politiassistent Forrester, Sir,« meldte Tjeneren, idet han aabnede Døren.

Assistenten, en ung, smuk Fyr med et klogt, skarpt Ansigt traadte ind i Værelset. »God Morgen, Hr. Oberst,« sagde han. »Jeg haaber, at jeg ikke forstyrrer Dem eller volder Ulejlighed; men Sagen er, vi have faaet at vide, at Mr. Holmes fra Baker Street for Tiden opholder sig hos Dem.«

Obersten slog ud med Haanden hen imod min Ven, og Assistenten bukkede.

»Vi tænkte os, at De maaske vilde være saa venlig at give os en lille Haandsrækning, Mr. Holmes.«

»Ingen undflyer sin Skæbne, Watson,« sagde Holmes leende. »Ja, vi sad just og passiarede om Sagen, da De traadte ind, Hr. Assistent. Maaske er De i Stand til at give os nogle faa Oplysninger.« Dermed lænede han sig tilbage i Stolen med halvt lukkede Øjne og Fingerspidserne stillede ind mod hverandre — hans sædvanlige Opdagerstilling, og nu vidste jeg, at det var haabløst at tænke paa nogen Hvile for min Patient.

»I Acton-Affæren havde vi ingen Nogle, men her have vi tilstrækkeligt at gaa efter, og det er tydelig nok den samme Bande i begge Tilfælde. Manden blev set.«

»Ah!«

»Ja, han gjorde, Sir, men han var borte som en Vind efter at have affyret det Skud, der dræbte den stakkels William Kirwan. Mr. Cunningham saa ham fra Sovekammervinduet, og Mr. Alec Cunningham saa ham fra en Gang, der løber bag om Huset.

Klokken var et Kvarter over elleve, da der blev gjort Anskrig. Mr. Cunningham var netop gaaet i Seng, og Mr. Alec sad og røg en Aftenpibe i sin Slobrok. De hørte da begge, at William, deres Kusk, raabte om Hjælp, og Mr. Alec løb straks ud for at se, hvad der var i Vejen. Bagdøren var aaben, og da han kom ned til Foden af Trappen, saa han to Mænd brydes med hinanden udenfor. Den ene af dem affyrede derefter et Skud, og den anden faldt til Jorden, hvorefter Morderen styrtede tværs over Haven og ud igennem Hækken. Mr. Cunningham kiggede ud ad sit Sovekammervindue, saa Fyren, idet han naaede ud paa Vejen, men tabte ham derefter af Syne. Mr. Alec Cunningham løb hen til den døende for at se, om han kunde hjælpe ham, og han saa ogsaa Skurken forsvinde med det samme. Naar undtages det, at han var en Mand af Middelstørrelse og klædt i en mørk Dragt, have vi ingen Oplysning om Morderen; men vi have anstillet de mest energiske Undersøgelser, og hvis han er en fremmed, saa skulle vi snart finde ham.«

»Hvad havde denne Mr. William at gøre der, og sagde han noget, før han døde?«

»Nej, ikke et Ord. Han bor i et lille Hus uden for Gaarden sammen med sin Moder, og da han var en sjælden tro Tjener, der var Familien meget hengiven, antage vi, at han er gaaet op til Gaarden for at se, om alt stod rigtig til der; thi naturligvis har det Indbrud, der har fundet Sted

hos Mr. Actons, gjort alle urolige. Tyven maa lige have brudt Bagdøren op — Laasen var nemlig brudt op med Magt — da William overraskede ham.«

»Sagde William ikke noget til sin Moder, før han gik?«

»Hun er meget gammel og døv, og vi kunne ikke faa noget ud af hende; Sønnens Død har gjort hende helt forstyrret i Hovedet, og hun har, efter hvad jeg hører, aldrig hørt til de meget opvakte. Men vi have een meget vigtig Oplysning. Se en Gang paa dette!«

Han tog en lille, afreven Lap Papir ud af sin Lommebog og lagde det paa sit Knæ.

»Se, dette blev fundet mellem den dodes Pege- og Tømmelfinger. Det ser ud til at være et Stykke, der er revet ud af et Brev. De vil lægge Mærke til, at den Tid, der staar nævnt paa det, netop er den, paa hvilken den stakkels Fyr led Døden. Det er jo indlysende, at enten maa Morderen have revet det større Stykke Papir fra ham, eller ogsaa maa William have revet dette mindre Stykke fra Morderen. Det ser ud, som om det var Tilsigelsen til et Stævnemøde.«

Holmes tog Papirstykket, af hvilket gengives en Facsimile.

»Forudsat at det er en Tilsigelse til et Stævnemøde,« fortsatte Assistenten, »saa lig-

*god at komme
et Kvart til halv
sjuu vist*

ger det jo nær at antage, at denne William Kirwan, skønt han gik for at være en tro og paalidelig Tjener, maa have været i Ledtog med Tyven. Han maa da være tilsagt til at møde ham der, og det er sandsynligt, at han har hjulpet ham at brække Døren op; men derefter maa der være opstaaet Uenighed imellem dem.«

»Dette skrevne er af overordentlig stor Interesse,« sagde Holmes, der med stor Grundighed havde undersøgt Papirslappen og det, der stod paa den. »Her er meget dybere Vande, end jeg fra først af troede.« Han lod Hovedet synke ned i Hænderne, medens Assistenten smilede ad den Virkning, dette landlige Problem havde paa den berømte Londonner-Specialist.

»Deres sidste Bemærkning,« sagde Holmes straks derefter, »om, at der er Mulighed for, at der har været en hemmelig Forstaaelse mellem Tjeneren og Indbrudstyven, og at dette er en Del af et Brev, hvori den ene sætter den anden Stævne, er en meget skarpsindig Gætning, og det er ikke umuligt, at De har gættet rigtigt. Men denne Skrift aabner« — han lod Hovedet synke ned i Hænderne igen og blev i nogle Minutter siddende saaledes i dybe Tanker. Da han atter løftede Ansigtet, blev jeg meget forbavset ved at se, at hans Kinder vare farvede af en svag Rødme, og at hans Øjne vare lige saa klare som før hans Sygdom. Han sprang med al sin gamle Spændstighed og Energi op fra Stolen.

»Nu skal jeg sige Dem noget,« sagde han, »jeg har stor Lyst til i al Ro og Mag at kaste et lille Blik ind i denne Sag for at se dens Enkeltheder nøjere efter. Der er noget i den, som virker i høj Grad tiltrækkende paa mig. Hvis De tillader det, Oberst, vil jeg forlade Dem og min Ven Watson og tage af Sted med Assistenten for at prøve, om et Par af mine smaa Ideer slaar til. Jeg skal være her tilbage igen om en halv Times Tid.« —

Der gik imidlertid baade en hel Time og en halv Time til, før Assistenten vendte tilbage, og det endda uden at have Holmes med.

»Mr. Holmes gaar frem og tilbage herude paa Marken,« sagde han. »Han vilde gerne have, at vi alle fire skulde følges ad op til Stedet.«

»Til Mr. Cunningham?«

»Ja, Sir.«

»Hvorfor?«

Assistenten trak paa Skuldrene. »Jeg kan ikke for bestemt sige det, Sir. Mellem os sagt, saa er det nu min Tro, at Mr. Holmes ikke er helt kommen over sin Sygdom endnu. Hans Opførsel har været meget besynderlig, og han befinder sig i en meget ophidset Sindsstemning.«

»Aah, jeg tror dog ikke, De behøver at nære nogen Ængstelse i den Retning,« sagde jeg. »Jeg har altid fundet, at der var Metode i hans Galskab.«

»Der er andre, som vilde synes, at der er Galskab i hans Metode,« mumlede Assistenten. »Men

han er meget opsat paa at komme af Sted saa hurtig som mulig, Oberst; saa hvis De er færdig til at gaa med, maa vi helst bryde op nu.«

Vi fandt Holmes vandrende frem og tilbage ude paa Marken med Hagen nedsunken paa Brystet og Hænderne stukne dybt ned i Bukselommerne.

»Sagen bliver mere og mere interessant,« sagde han. »Watson, dette Landophold tegner til at blive meget vellykket, det var en ypperlig Ide af Dem at tage herud; det har været en henrivende Morgen.«

»De har altsaa været oppe paa Aastedet, kan jeg forstaa,« sagde Obersten.

»Ja, Assistenten og jeg have i al Stilhed rekognosceret lidt deroppe.«

»Og De have været heldige?«

»Aah, ja, vi have opdaget flere, ganske interessante Smaating. Mens vi ere paa Vejen derop, skal jeg fortælle Dem, hvad vi tog os for. Allerst først saa vi Liget af den ulykkelige Kusk. Det er meget sandt, at han, som det er bleven sagt, er dræbt af et Revolverskud.«

»Havde De da tvivlet om det?«

»O, ja, det er altid bedst at begynde med at tvivle om alt for at undersøge alt. Vor Undersøgelse var heller ikke forgæves. Derefter havde vi en Samtale med Mr. Cunningham og hans Søn, som nøjagtig kunde vise os det Sted, hvor Morderen var brudt igennem Hækken, da han flygtede fra

Gerningsstedet. Det var ogsaa af den største Interesse.«

»Ja, naturligvis.«

»Saa vare vi henne at se paa den ulykkelige Fyrs Moder; men nogen Oplysning kunde vi rigtignok ikke faa hos hende, for hun gaar helt i Barn-dom.«

»Men hvilket Resultat har De saa faaet af Deres Undersøgelser?«

»Den Overbevisning, at Forbrydelsen hører til de ejendommeligste, jeg har haft med at gøre. Men maaske vort Besøg nu kan bidrage til at gøre den mindre gaadefuld. Jeg antager, at vi begge ere enige om, Hr. Assistent, at denne Lap Papir, som fandtes i den dodes Haand, og som indeholder en Angivelse af det Klokkeslet, da han led Døden, er af overordentlig stor Vigtighed.«

»Ja, det burde give os en Nøgle, Mr. Holmes.«

»Det *giver* os en Nøgle. Den, som skrev dette Brev, er den Mand, som fik William Kirwan ud af hans Seng paa det nævnte Klokkeslet. Men hvor er Resten af Brevet?«

»Jeg undersøgte Jorden ved Gerningsstedet meget omhyggeligt i Haab om at finde det,« sagde Assistenten.

»Det er bleven revet ud af den døendes Haand? Men hvorfor har man været saa ivrig efter at komme i Besiddelse af det? Fordi det var en Anklage mod vedkommende. Og hvad har han saa gjort ved

det? Rimeligvis stukket det i sin Lomme uden at lægge Mærke til, at et Hjørne af det er bleven tilbage i den dodes Haand. Hvis vi kunde faa fat paa Resten af dette Brev, saa vilde vi sikkert være komne et langt Stykke hen imod Gaadens Løsning.«

»Ja, men hvorledes skulle vi kunne komme i Forbryderens Lomme, før vi faa fat i Forbryderen selv.«

»Ja, det Spørgsmaal er nok værd at tænke nøjere over. Men saa er der et andet Punkt, som ogsaa straks springer i Øjnene. Brevet blev sendt til William; den Mand, der skrev det, kan ikke være den, der har taget det, thi i saa Fald kunde han jo mundtlig have sagt ham, hvad han vilde. Hvem har da bragt ham Brevet? Eller er det maaske kommet med Posten?«

»Dette har jeg ogsaa forhørt mig om,« sagde Assistenten. »William fik i Gaar et Brev med Eftermiddagsposten, og han rev straks Konvolutten itu.«

»Udmærket!« udbød Holmes, idet han klappede Assistenten paa Skulderen. »De har altsaa talt med Postbudet; det er en Fornøjelse at arbejde sammen med Dem. Naa — her er Williams lille Hus, og vil De nu følge med, Hr. Oberst, saa skal jeg vise Dem Gerningsstedet.«

Vi passerede forbi det lille, pæne Hus, hvor den myrdede havde boet, og gik op ad en Egeallé til det smukke, gamle Herresæde, der var bygget i Stilen fra Dronning Annas Tid og bar Datoen for

Slaget ved Malplaquet indskreven oven over Indgangsdøren. Holmes og Assistenten førte os uden om Bygningen, indtil vi kom til en Sideport, der ved et Stykke af Haven var skilt fra den Hæk, der gaar langs med Landevejen. Ved Køkkendøren stod en menig Politibetjent.

»Luk Døren op,« sagde Holmes til ham. »Se, det var oppe fra Trappen, at den unge Mr. Cunningham stod og saa paa, at de to Mænd brødes, netop paa det Sted, hvor vi nu staa. Og den gamle Mr. Cunningham stod ved det Vindue der — det andet til venstre — og saa derfra Morderen løbe bort og smutte ind til venstre for Busken der. Det samme saa ogsaa Sønnen. De ere begge visse paa det, fordi de tydelig kunne kende Busken. Derefter løb Mr. Alec ud og knælede ved Siden af den saarede. Men Jorden er des værre meget haard, som De ser, saa der er ikke efterladt noget som helst Mærke, der kan vejlede os.«

Idet han sagde dette, kom to Mænd gaaende ned ad Hovedgangen efter at have drejet om Hjørnet paa Huset. Den ene var en ældre Mand med et alvorligt, lidt mut og stærkt markeret Ansigt, medens den anden var en flot, ung Fyr, hvis veltilfredse, smilende Udtryk og lapsede Dragt stod i en mærkelig Modsætning til det Ærinde, som havde bragt os derhen.

»Naa — De er endnu ved det,« sagde han til Holmes. »Jeg troede, at De straks kunde klare de Ærter og øjeblikkelig sige os, hvorledes det hele

hang sammen; men det lader jo ikke til at gaa saa hurtig.«

»Nej, De maa give mig lidt Tid,« sagde Holmes med et godmodigt Smil.

»Ja, det vil De nok komme til at behøve,« sagde den unge Alec Cunningham. »Jeg kan ikke se, at vi have det allermindste Spor at holde os til.«

»Der er kun eet,« sagde Assistenten. »Vi tænkte, at hvis vi blot kunde finde — men du milde Himmel! Hvad er der dog i Vejen med Dem, Mr. Holmes?«

Min stakkels Vens Ansigt havde pludselig antaget det forfærdeligste Udtryk. Hans Øjne vare vendte opad og rullede i Hovedet, Ansigtet fortrak sig som i stor Smerte, og med en halvkvalt Stønnen faldt han næsegrus til Jorden.

Forfærdede over dette pludselige og alvorlige Anfald bare vi ham ind i Køkkenet, hvor han blev placeret i en Stol. Her blev han siddende nogen Tid og aandede tungt; men endelig rejste han sig med skamfuldt Ansigt og bad om Undskyldning for sin Svaghed.

»Watson vil forklare Dem, at jeg lige er kommen mig fra en haard Sygdom,« sagde han. »Jeg er des værre meget disponibel for disse heftige, nervøse Anfald.«

»Skal jeg ikke sende Dem hjem i min Vogn?« spurgte gamle Cunningham.

»Nej, Tak, siden jeg nu en Gang er kommen

herover, er der een Ting, jeg gerne vil overbevise mig om. Det er meget let gjort.«

»Hvad er det?«

»Jo, ser De. Det forekommer mig, at der kan være Mulighed for, at den stakkels William ikke er kommen til Stede for, men efter at Tyven har gjort Indbrud. Det lader jo ellers til, at De anser det for givet, at han ikke naaede at komme ind, skønt han havde faaet Døren brudt op.«

»Ja, det forekommer mig, at den Ting er soleklar,« sagde Mr. Cunningham alvorlig. »Min Søn Alec var jo endnu ikke gaaet i Seng, og han vilde sikkert have hørt det, hvis nogen havde rumsteret inde i Huset.«

»Hvor sad Deres Søn?«

»Jeg sad og røg inde i mit Paaklædningsværelse.«

»Hvilket Vindue er det?«

»Det sidste paa venstre Haand ved Siden af min Faders.«

»Baade Deres og Deres Faders Lamper have altsaa været tændte, kan jeg forstaa.«

»Ja, naturligvis.«

»Det forekommer mig højst mærkværdigt,« sagde Holmes smilende. »Er det ikke besynderligt, at en Indbrudstyv — og det endda en Indbrudstyv, som lige nylig er bleven narret ved et Indbrud — efter modent Overlæg bryder ind i et Hus paa en Tid,

da han paa Lyset fra Vinduerne tydelig kan se, at to af Familiens Medlemmer endnu ere oppe.«

»Han maa have været en dumdristig Fyr.«

»Ja, og det er ogsaa en Selvfølge, at jeg ikke vilde have behovet at spørge Dem om en Forklaring, naar Sagen var lige ud ad Landevejen,« sagde den unge Mr. Alec. »Men hvad angaar Deres Ide, at Manden skal have gjort Indbrud i Huset, før William kom bag paa ham, saa synes jeg nok, at den er temmelig absurd. Vilde vi i saa Fald ikke have fundet Uorden derinde og opdaget, at der savnedes en eller anden Ting?«

»Det kommer an paa, hvad det er for Ting, der ere tagne,« sagde Holmes. »De maa huske paa, at vi have at gøre med en Tyveknægt, som har en meget besynderlig Smag, og som synes at have sin egen Maade at arbejde paa og at gaa sine egne Veje. Tænk en Gang paa, hvad det var for en mærkelig Samling af Ting, han tog fra Actons — hvad var det? Et Nøgle Sejlgarn, en Brevvægt og jeg ved ikke hvad; men noget meget mærkeligt var det i alt Fald!«

»Nu vel, vi ere ogsaa ganske til Deres Raadighed, Mr. Holmes,« sagde den gamle Cunningham. »Alt, hvad De eller Assistenten forlanger af os, skal blive gjort.«

»For det første,« sagde Holmes, »vil jeg da gerne bede Dem om at udlove en Belønning til den, der kan skaffe Dem Oplysning om Morderen — den

maa helst komme fra Dem selv, eftersom det vil tage nogen Tid, før Øvrigheden kan blive enig om dette og fastsætte Summens Størrelse, og det bør helst ske saa hurtig som muligt. Jeg har skrevet Bekendtgørelsen paa dette Blad her, hvis De nu vil være saa god at underskrive den. Jeg antager, at halvtredsindstyve Pund er nok.«

»Jeg vilde med stor Glæde give fem Hundrede,« sagde den gamle, idet han tog mod det afrevne Tegnebogsblad og Blyanten, som Holmes rakte ham. »Men dette her er ikke ganske korrekt,« tilføjede han efter at have gennemløbet Indholdet.

»Naa — ja, jeg kradsede det ogsaa op i en Fart.«

»Nej, ser De, De begynder saaledes: «Eftersom der omtrent Klokken et Kvarter til et i Tirsdags Morges blev gjort« — o. s. v., men det var nu 11³/₄, at Mordet fandt Sted.«

Denne Unøjagtighed gjorde mig ondt; thi jeg vidste, hvor nær Holmes tog sig enhver Fejltagelse af den Slags. Det var jo netop hans Specialitet at være i den højeste Grad nøjagtig i alt, hvad der angik Kendsgerninger; men den sidste Sygdom havde rigtignok taget svært paa ham, og dette lille Tilfælde var nok til at vise mig, at han endnu var langt fra at være den gamle Holmes. Han blev øjensynlig meget skamfuld og forvirret, da Assistenten trak Øjenbrynene i Vejret, og Alec Cunningham brast ud i en temmelig uforskammet Latter. Den gamle Cun-

ningham havde imidlertid rettet den urigtige Tidsangivelse og undertegnet Bekendtgørelsen, hvorefter han rakte Holmes Papiret igen.

»Vil De sørge for, at det bliver indrykket saa hurtig som muligt,« sagde han, »jeg tror nok, at dette er en meget god Ide.«

Holmes tog Papiret og gemte det omhyggelig i sin Lommebog.

»Og nu,« sagde han, »vil jeg foreslaa, at vi alle sammen gaa indenfor og gennemgaa alt derinde grundigt for at overbevise os om, at denne temmelig uberegnelige Indbrudstyv ikke alligevel har taget en eller anden lille Erindring med sig.«

Før Holmes gik ind, undersøgte han imidlertid meget omhyggelig Døren, der var bleven opbrudt. Det var tydeligt nok, at et Stemmejærn eller en meget stærk Kniv var bleven stukket ind mellem Laasen og Træet, og at Slaaen paa den Maade var trykket tilbage. Vi kunde tydelig se Mærkerne i Træet, hvor Redskabet var bleven stukket ind.

»De bruger altsaa ikke at stænge Dørene?« spurgte Holmes.

»Nej, vi have aldrig fundet det nødvendigt.«

»De holder maaske ikke en Gang en Hund?«

»Jo, men den er lænket ved den anden Side af Huset.«

»Naar gaa Deres Tjenestefolk i Almindelighed i Seng?«

»Henved Kl. 10.«

»Saa plejede William vel ogsaa at være i Seng paa den Tid?«

»Ja.«

»Det er mærkeligt nok, at han netop den Aften har været længere oppe end sædvanlig. Men nu vil jeg gerne bede Dem være saa god at vise os om inde i Huset, Mr. Cunningham.«

Vi kom ind i en Korridor belagt med Fliser. Til højre fra den førte en Dør ind til Køkkenet, og for Enden af den gik en Trætrappe op til Husets andet Stokværk. Trappens øverste Afsats laa lige over for en anden Afsats, der dannede Afslutningen paa en mere ornamental Trappe, som førte op fra Forhallen. Fra denne sidste og større Afsats gik Dorene ind til Dagligstuen og flere Soveværelser, deriblandt Mr. Cunninghams og hans Søns. Holmes gik meget langsomt og indprentede sig nøjagtig de forskellige Døres og Værelsers Beliggenhed for hinanden. Jeg kunde se paa hans Udtryk, at han med den største Iver fulgte et Spor; men jeg havde ikke den fjerneste Anelse om, i hvilken Retning hans Slutninger førte ham.

»Min gode Mr. Holmes.« sagde den gamle Mr. Cunningham utaalmodig, »dette her er dog vist temmelig overflødigt. Det er mit Værelse der for Enden af Trappen, og min Søn ligger lige bag ved det. Jeg vil overlade til Dem selv at afgøre, om det kan tænkes muligt, at Tyven kan være kommen herop uden at forstyrre os.«

»Nej, De maa vist hellere gøre kort omkring og se at komme paa et andet Spor,« sagde Sønnen med et lidt onskabsfuldt Smil.

»Jeg maa alligevel bede Dem om at føje mig lidt endnu. Jeg vilde for Eksempel gerne se Udsigten inde fra Sovekammervinduerne for at overtøye mig om, hvor meget af Husets Forside man kan overse deroppe fra. Dette her er altsaa Deres Søns Værelse, kan jeg tænke,« fortsatte han, idet han lukkede Døren op — »og dette her, kan jeg tænke mig, er Paaklædningsværelset, hvor han sad og røg, da der blev gjort Anskrig dernede fra. Hvortil vender dette Vindue ud?« Med disse Ord gik han tværs over Soveværelset, lukkede Døren op og kastede et Blik rundt i Kammeret indenfor.

»Saa haaber jeg, De er bleven tilfredsstillet?« sagde gamle Mr. Cunningham i en ærgerlig Tone.

»Jo, Tak, nu tror jeg nok, jeg har set alt, hvad jeg behøver.«

»Ja, hvis De virkelig anser det for nødvendigt, kunne vi da nu gaa ind i mit Værelse.«

»Tak, hvis jeg ikke gør Dem for megen Ulejlighed.«

Den gamle trak paa Skuldrene og gik foran ind i sit eget Værelse, der var temmelig simpelt møbleret og ikke frembød noget mærkeligt. Idet vi gik tværs over Gulvet hen imod Vinduet, holdt Holmes sig tilbage, indtil han og jeg vare de bageste i Flokken. Tæt ved Fodenden af Sengen stod der

et lille Bord med firkantet Plade, paa hvilket der stod en Glasskaal med Appelsiner og en Karaffel Vand. Idet vi gik forbi Bordet, bøjede Holmes sig til min ubeskrivelige Forbavselse hen over Bordet foran mig og væltede med fuldt Forsæt Bordet om. Glasskaalen og Karaflen knustes i tusinde Stykker, og Frugten rullede hen ad Gulvet i alle Retninger.

»Naa da, Watson!« sagde han ganske rolig og koldblodig, »det var noget rart noget, De der lavede. Se, hvor Vandet flyder hen over det kønne Læppe!«

Forvirret og forbavset bøjede jeg mig ned og begyndte at opsamle Frugten, dog uden at modsige min Ven; thi saa meget forstod jeg straks, at han vilde have mig til at paatage mig Skylden. De andre begyndte straks at hjælpe mig og rejste Bordet op.

»Halleløj!« udbød Assistenten — »hvad har han nu for?«

Holmes var forsvunden.

»Aah, vent her et Øjeblik,« sagde den unge Alec Cunningham. »Efter min Mening er den Fyr ikke ganske rigtig i Hovedet. Kom med mig, Fader, og lad os se efter, hvor han er bleven af.«

De styrtede begge ud af Værelset og lod Assistenten, Obersten og mig staa ene tilbage.

Vi stirrede paa hinanden i stor Forbavselse. »Paa Ære — jeg er tilbøjelig til at tro det samme som Mr. Cunningham,« sagde Assistenten. »Det er

kanske Virkningerne af hans sidste Sygdom, men det forekommer mig rigtignok, at —«

Hans Ord bleve brat afbrudte af et gennemtrængende Skrig. »Hjælp! Hjælp! Mord!« lød det, og med Rædsel genkendte jeg min Vens Stemme. Jeg styrtede som en besat ud paa Trappeafsatsen. Skrigene, der efterhaanden vare sunkne ned til hæse, uartikulerede Lyde, kom fra det Værelse, hvori vi først havde været inde. Jeg styrtede derind og videre ind i Paaklædningsværelset bagved. De to Cunninghamer stod bøjede over Holmes, der laa, saa lang han var, paa Gulvet. Sønnen klemte ham om Halsen med begge Hænder, medens Faderen stod og halede og vred i det ene af hans Haanded. Vi rev dem naturligvis øjeblikkelig fra ham, Holmes rejste sig med Besvær; han var meget bleg og øjensynlig frygtelig udmattet.

»Arrester disse to Personer, Assistent,« gispede han.

»Paa hvilken Anklage?«

»For at have myrdet deres Kusk, William Kirwan.«

Assistenten stirrede i stum Bestyrtelse fra den ene til den anden. »Men, Mr. Holmes dog,« sagde han til sidst. »De kan da ikke — det maa dog sikkert være —«

»Se en Gang paa deres Ansigter, Menneske!« raabte Holmes kort.

Aldrig har jeg heller set Brødebevidstheden

skrevet tydeligere i noget menneskeligt Ansigt. Faderen lod til at være ganske sønderknust og stod med et mørkt, modfaldent Udtryk i det markerede Ansigt, medens Sønnen paa een Gang havde mistet den flotte, friskfyragtige Holdning, der hidtil havde karakteriseret ham. Hans Ansigt, der egentlig var ganske smukt, var afskyelig fortrukket, og ud af de mørke Øjne lyste et Vilddyrs Grumhed og Fjendskab.

Assistenten sagde intet, men gik hen til Døren og gav et Par Stød i sin Fløjte. De to menige Betjente kom straks derpaa til Syne i Døren.

»Jeg kan ikke gøre andet, Mr. Cunningham,« sagde han i en undskyldende Tone. »Jeg antager, at alt dette vil vise sig at være en vanvittig Fejltagelse; men De indser jo nok — ah, saa det mener De? Vær saa god at holde den nede!« Han slog ud med Haanden, og en Revolver, som den unge Cunningham stod i Begreb med at spænde, faldt klirrende ned paa Gulvet.

»Tag den med Dem,« sagde Holmes, idet han hurtig satte Foden ovenpaa. »Den kan komme til Nytte under Forhøret. «Men det var ellers dette, vi manglede.« Dermed rakte han et lille Stykke sammenkrøllet Papir i Vejret.

»Resten af Brevet!« raabte Assistenten.

»Ja, akkurat.«

»Hvor var det?«

»Hvor jeg var vis paa, at det maatte være.

Nu skal jeg straks forklare Dem hele Sagen. Jeg antager, at De, Hr. Oberst, og De, Watson, nu kunne tage hjem; om en Time, om ikke før, skal jeg være hos Dem. Assistenten og jeg maa tale et Par Ord med Arrestanterne; men, som sagt, jeg skal nok være hjemme til Lunch.«

Sherlock Holmes var som sædvanlig lige saa god som sit Ord — Klokken var endnu ikke slaaet et, da han traadte ind til os i Oberstens Rygeværelse. Han var ledsaget af en lille, ældre Herre, der blev forestillet for mig som Mr. Acton, hvis Hus, som man vil erindre, havde været Skuepladsen for det første Indbrud.

»Jeg ønskede, at Mr. Acton skulde være til Stede, naar jeg forklarede denne lille, simple Sag for Dem,« sagde Holmes, for det er jo rimeligt, at han interesserer sig en hel Del i alt Fald for visse Dele af den. Ja, kære Hr. Oberst, De fortryder vist, at De har indbudt en saadan Stormfugl som mig til Deres rolige, hyggelige Hjem.«

»Nej, paa ingen Maade — tvært imod,« svarede Obersten med stor Varme. »jeg glæder mig overordentlig over at have faaet Lejlighed til at gøre Deres nærmere Bekendtskab og se Deres Arbejds-metode paa nært Hold. Jeg har jo hørt en hel Del om den i Forvejen, men jeg maa tilstaa, at den ganske overgaar mine Forventninger. Jeg har med den største Interesse fulgt Dem i hele denne mystiske Sag; men jeg maa tilstaa, jeg formaar ikke endnu

at gennemtrænge Mysteriet og forstaa, hvorledes De er kommen til Deres Resultat, og jeg venter derfor med stor Spænding paa Deres Forklaring.«

»Jeg er bange for, at min Forklaring vil betage Dem en stor Del af de Illusioner, De har gjort Dem; men det har altid været min Vane ikke at holde min Fremgangsmaade eller mine Metoder hemmelige, hverken for min Ven Watson her eller for nogen anden, der interesserer sig for dem og kan forstaa dem. Men eftersom jeg er temmelig medtagen af den Behandling, som jeg var Genstand for inde i Paaklædningsværelset, tror jeg, at jeg med Deres Tilladelse, Hr. Oberst, vil tage et lille Glas af Deres gode Cognac. Der har i den sidste Tid været lagt temmelig meget Beslag paa mine Kræfter.

»Ja, men nu vil jeg haabe, De vil unde Dem selv nogen Hvile, og at De ikke maa faa flere af de nervøse Anfald, som De havde henne hos Cunnighams.«

Sherlock Holmes gav sig til at le hjertelig. »Nu — *det* Anfald skulle vi tale lidt nærmere om, naar vi komme til det,« sagde han. »Jeg skal fremstille hele Sagen for Dem lige fra Begyndelsen til Enden og paavise Dem de forskellige Omstændigheder, der ledede mig til den endelige Slutning, og hvis der er noget i min Fremstilling, der ikke staar rigtig klart for Dem, vil jeg bede Dem om at afbryde mig.

Naar det gælder om at opdage en Forbrydelses Udøver eller Udøvere, er det af den yderste Vigtighed af de foreliggende Kendsgerninger at kunne udskille dem, der ere tilfældige, fra dem, der danne Sagens Kærne. I modsat Fald vil Opdagerens Energi og Opmærksomhed blive spredt i Stedet for at blive koncentreret. I denne Sag nærede jeg fra Begyndelsen ikke fjerneste Tvivl om, at Nøglen til det hele maatte søges i den Lap Papir, som fandtes i den dræbtes Haand.

Men før jeg gaar nærmere ind paa dette, maa jeg henlede Deres Opmærksomhed paa det Faktum, at hvis Alec Cunninghams Beretning var korrekt, og Morderen efter at have skudt William Kirwan øjeblikkelig var flygtet, saa kunde det tydelig nok ikke være ham, der havde revet Papiret ud af den døendes Haand. Men var det ikke Morderen, saa maatte det være Alec Cunningham selv, thi paa den Tid, da den gamle Cunningham gik ned, vare flere af Tjenestefolkene allerede komne til Stede. Se, dette Punkt er overmaade simpelt, men Assistenten havde dog fuldstændig overset det, fordi han, om jeg saa maa sige, var startet ud fra den Forudsætning, at disse Magnater slet ikke havde noget at gøre med Sagen fra Begyndelsen. Jeg gør mig det altid til en bestemt Regel aldrig at have forudfattede Meninge eller Fordomme, men villig gaa derhen, hvor Kendsgerningerne føre mig, og derfor var jeg ikke kommen ret langt ind i Sagen, før jeg begyndte

at se lidt mistænksomt paa den Rolle, som den gode Mr. Alec Cunningham havde spillet i denne Tragedie.

Derfor undersøgte jeg meget nøje den Lap Papir, som Assistenten havde overgivet os. Det stod mig straks klart, at det udgjorde en Del af et saare mærkeligt Dokument. Se, her er det. Kan De nu ikke ogsaa se, at der er noget meget mistænkeligt ved det?»

»Det ser noget uregelmæssigt ud,« sagde Obersten.

»Min kære Oberst,« udbød Holmes, »der kan ikke være mindste Tvivl om, at det er blevet skrevet af to Personer, som have skrevet hvert andet Ord; naar jeg nu henleder Deres Opmærksomhed paa de store og stærke t'er i »østre«, »et« og »til« og beder Dem sammenligne dem med de smaa og svage i »at« og »tolv« og »noget«, saa vil denne Kendsgerning straks gaa op for Dem. Endvidere vil en meget kort Undersøgelse af dette Hjørne af Brevet straks sætte Dem i Stand til at afgøre, at Ordene »god«, »komme«, »et«, »til« og »vist« ere skrevne med den faste Haand, medens »et«, »Kvarter«, »tolv« og »vist« ere skrevne med den svagere.«

»Ja, rigtig, nu ser jeg det ogsaa tydeligt!« udbød Obersten. »Men hvorfor i al Verden ville dog to Mennesker give sig af med at skrive et Brev paa den Maade?«

»Øjensynlig har det været en ækel Sag, det drejede sig om, og en af de to Personer, der ikke

stolede paa den anden, har været fast bestemt paa, at hvad der saa skete, skulde de være lige gode om det. Og det er derhos meget indlysende, at den, som har skrevet med den faste Haandskrift, er Sagens Anstifter og Hovedmand.«

»Hvorledes kommer De til det Resultat?«

»Vi kunne slutte os til det fra den større Karakterstyrke og Fasthed, der komme til Syne i den Haand fremfor i den anden. Men vi have mere overbevisende Grunde for at antage det end denne. Hvis De nøjagtig vil undersøge denne Lap, saa vil De ogsaa komme til et andet og meget betydningsfuldt Resultat, at Personen med den faste Haand har skrevet alle sine Ord først og efterladt Mellemrummene til den anden at udfylde. Disse Mellemrum have ikke alle Vegne været tilstrækkelig store; De vil let kunne se, at den anden Person har haft ondt ved at faa sit »Kvarter« og flere andre Ord klemmt ind mellem den andens »et« og »til« og fl. a., som allerede vare skrevne. Altsaa — den Person, som skrev alle disse Ord først, er utvivlsomt den Mand, som har undfanget og udkastet Planen til Forbrydelsen.«

»Brillant!« udbød Mr. Acton.

»Og dog endnu meget overfladisk,« sagde Holmes. »Men nu komme vi til et andet Punkt, der stikker dybere og er af langt større Betydning.

De ved maaske ikke, at det fra en Mands Haandskrift at slutte sig til hans Alder, er en Kunst,

som er dreven op til stor Fuldkommenhed af de Mennesker, som have givet sig af dermed. I normale Tilfælde kan man med temmelig Vished ved en grundig Undersøgelse af et Menneskes Haandskrift bestemme, hvilket Tiaar han befinder sig i. Jeg siger i normale Tilfælde, eftersom Sygdom og daarligt Helbred kunne gøre samme Virkning som høj Alder, selv om den skrivende er ganske ung. Naar man i dette Tilfælde ser paa den enes dristige og kraftige Haand og den andens svage og liggende Skriftræk, der dog endnu ere nogenlunde flydende, endskønt de lange Bogstaver ere begyndte at blive mistænkelig korte, saa er det temmelig let at sige, at den ene er en ung Mand, medens den anden er en Del til Aars om end ikke helt affældig.«

»Fortræffeligt!« udbød Mr. Acton igen.

»Der er imidlertid en anden Omstændighed, der ganske vist er mere subtil, men tillige af langt større Interesse. Disse to Haandskrifter have ikke lidt til fælles, de tilhøre Mænd, der ere nær beslægtede; dette kan iagttages i mange af Bogstaverne, men for mig er der desuden mange andre mindre Træk, som antyde det samme. Jeg nærer i det hele taget ingen Tvivl om, at en tydelig Familielighed kan spores i disse to Haandskrifter. Jeg giver Dem her kun Hovedresultaterne af min Undersøgelse af Papiret; men foruden dem drog jeg henved en Snese andre Slutningsfølger, som imidlertid kun kan være af Interesse for professionelle Op-

dagere. De tjente alle til at fæstne den Overbevisning hos mig, at det var de to Cunninghamhammer, Fader og Søn, der havde skrevet dette Brev.

Da jeg var kommen saa vidt, var mit næste Skridt naturligvis at undersøge Forbrydelsens Enkeltheder og se, om disse ogsaa vilde pege i denne Retning. Tilligemed Assistenten gik jeg op til Gaarden og undersøgte alt, hvad der var at se. Da jeg saa Liget af den myrdede og undersøgte Saaret, kom jeg straks til den Slutning, at det var tilføjet af et Revolverskud, som var affyret paa en Afstand af mindst et Par Favne. Der var ikke Spor af Krudtslam paa den dræbtes Klæder, og Alec Cunningham havde derfor øjensynlig løjet, da han sagde, at de to Mænd brødes, da Skuddet blev affyret. Fader og Søn vare dernæst meget enige om det Sted, hvorfra Manden var flygtet ud paa Vejen. Men netop paa det Sted var der paa den anden Side af Hegnet en bred Grøft, som var meget fugtig og blød i Bunden. Da der imidlertid slet ikke fandtes ringeste Antydning af Fodspor i Bunden eller paa Siderne af Grøften, var jeg fuldstændig vis paa, at Fader og Søn atter havde løjet, og at der slet ikke var optraadt nogen ubekendt Morder paa Skuepladsen.

Det næste, jeg havde at gøre, var at udfinde Motivet til denne mærkelige Forbrydelse. For at komme efter det, bestræbte jeg mig allerførst for at komme paa det rene med Grunden til det mærke-

lige Indbrud hos Mr. Actons. I Følge en Ytring, Obersten var kommen med, kunde jeg forstaa, at der i lang Tid havde været ført Proces mellem Dem, Mr. Acton, og Cunningham, og den Tanke faldt mig derfor straks ind, at de havde gjort Indbrud i Deres Bibliotek i den Hensigt at faa fat i et eller andet Dokument, der kunde være af Vigtighed under Processen.«

»Ja, det er tydeligt,« sagde Mr. Acton. »Der kan ikke være nogen Tvivl om, at de have haft sligt i Sinde. Jeg har ubestridelig Ret til det halve af deres Ejendom; men hvis de blot kunde faa fat i et enkelt bestemt Dokument — som jeg heldigvis har overgivet mine Sagførere til Forvaring — saa vilde Sagen dermed være tabt for mig.«

»Saaledes forholder det sig!« sagde Holmes smilende. »Det var et farligt og frækt Forsøg, i hvilket jeg tydelig kan spore den unge Mr. Alecs Indflydelse. Da de imidlertid ikke fik noget ud af deres smukke Handling, søgte de at bortlede Mistanken fra sig ved at give det Udseende af et almindeligt Indbrud, i hvilket Øjemed de medtog en Del Smaating, som faldt dem i Hænderne.

Alt dette var altsaa tydeligt nok, men der var meget andet, som endnu var dunkelt. Hvad jeg først og fremmest maatte se at faa fat i, var hint Brudstykke af Brevet. Jeg var sikker paa, at det var den gode Mr. Alec, der havde revet det ud af den dræbtes Haand, og næsten lige saa sikker paa,

at han maatte have stukket det i Lommen paa sin Slobrok. Hvor skulde han ellers have gjort af det? Men Spørgsmaalet var, om det endnu fandtes der. Det var i alt Fald værd at gøre sig nogen Anstren-gelse for at udfinde det, og det var alene derfor, jeg gik ind i Huset.

Cunninghammerne mødte os, som De vil erindre, uden for Køkkendøren. Det var af den allerstørste Vigtighed, at de ikke bleve mindede om dette Papirs Tilværelse, thi i modsat Fald vilde de naturligvis øjeblikkelig ødelægge det. Assistenten, der ikke havde nogen Mistanke til de to Reigate Herrer, var lige ved at fortælle dem, hvilken Betydning vi til-lagde det, da jeg heldigvis fik et slemt nervøst An-fald, og, som De vel ogsaa nok erindrer, styrtede til Jorden og blev baaret ind, hvorved jeg fik Sam-talen drejet i en 'anden og mindre farlig Retning.«

»Du milde Skaber!« udbrød Obersten leende, »have vi da spildt al vor Medfølelse paa en uværdig. Var hele dette Anfald ikke andet end Komadiespil?«

»Jeg maa som den, der dog forstaar mig lidt paa saadanne Tilfælde, forsikre, at det var mesterlig gjort,« udbrød jeg og saa forbavset paa dette Men-neske, der stadig overraskede mig ved at lægge nye Evner og Færdigheder for Dagen.

»Det er en Kunst, som ofte kan komme til Nytte,« sagde han. »Da jeg igen var kommen til Hægterne, lykkedes det mig ved et andet Kunstgreb, der ikke var saa vanskeligt at opfinde eller udføre,

at faa den gamle Cunningham til at skrive Ordet »tolv«, saa at jeg kunde sammenligne det med det »tolv«, der stod paa Brevet.

»Aah, hvad jeg dog har været for en Dosmer!« udbrød jeg.

»Jeg kunde se, hvor ondt det gjorde Dem, at jeg endnu var saa svag, at jeg maatte prostituere mig for de fremmede Mennesker, ved mod min Sædvane at huske fejl og skrive et forkert Klokkeslet,« sagde Holmes leende. »Det gjorde ogsaa mig ondt at maatte tilføje Dem den Smerte, som jeg saa, De følte; men jeg var nødt til det, der var ikke andet at gøre.

Naa — vi gik altsaa alle sammen ovenpaa, og da jeg var kommen ind i det første Værelse og saa Slobrokkerne hænge bag Døren, lykkedes det mig ved at vælte Bordet med Appelsinerne og Vandkaraffen at aflede Opmærksomheden et Øjeblik og imens smutte tilbage og undersøge Lommerne. Men jeg havde næppe faaet fat i Papiret, der ganske rigtig, som jeg havde ventet, fandtes i en af Lommerne, før de to Cunninghamer faldt over mig, og jeg tror virkelig, at de i deres Raseri vilde have myrdet mig, hvis De ikke saa hurtig var kommen mig til Hjælp. Men jeg føler endnu den unge Slyngeles Greb i min Strube, og den gamle Æsel har forvredet mit Haandled ved den Umage, han gjorde sig for at faa Papiret vristet ud af min Haand. Det gik nemlig straks op for dem, skal jeg sige Dem,

at jeg var paa det rene med deres Forbrydelse, og det pludselige Omslag fra absolut Tryghed til komplet Fortvivlelse gjorde dem aldeles desperate.

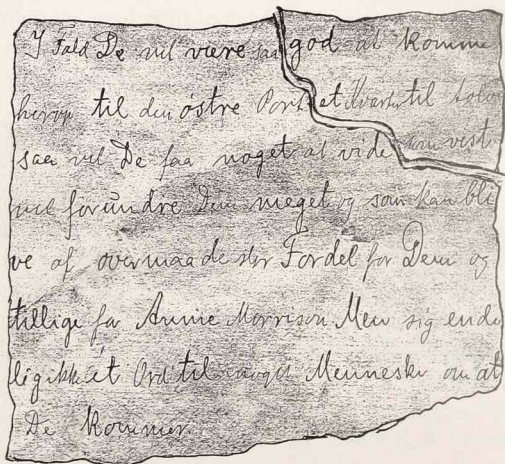
Jeg havde senere en lille Samtale med den gamle Cunningham angaaende Motivet til Forbrydelsen. Han var meget medgørlig og for Resten dybt nedbojet, medens Sønnen skabede sig som en ren Djævel og var parat til at skyde baade sig selv og andre en Kugle for Panden, naar bare han kunde have faaet fat paa sin Revolver. Den gamle var som sagt mere myg; da han saa, at Beviserne imod ham vare saa stærke, tabte han Modet og bekendte det hele for mig.

Det fremgik af hans Forklaring, at William hemmelig var fulgt efter sine to Herrer den Nat, da de gjorde Indbrud hos Mr. Actons, og da han paa den Maade havde faaet dem i sin Magt, begyndte han at ville presse Penge af dem, idet han truede med, hvis de ikke rykkede ud med Mønten, at aabenbare deres smukke Bedrifter. Men Mr. Alec var en farlig Mand at drive den Slags Spil med. Det var meget genialt af ham, at han straks, i den Rædsel Indbruddet hos Actons havde indjaget hele Egnen, saa et Middel til paa en, som han troede, farefri Maade at skaffe sig af med den Mand, som han frygtede. William blev lokket op til Gaarden og skudt, og hvis de blot havde faaet fat paa hele Brevet og gjort sig lidt mere Umage med at finde paa Forklaringer, der ikke stred mod Kendsgerninger,

som andre ved tilstrækkelig grundige Undersøgelser kunde overbevise sig om, saa er det meget sandsynligt, at Mistanken aldrig vilde være falden paa dem.«

»Og Brevet?« spurgte jeg.

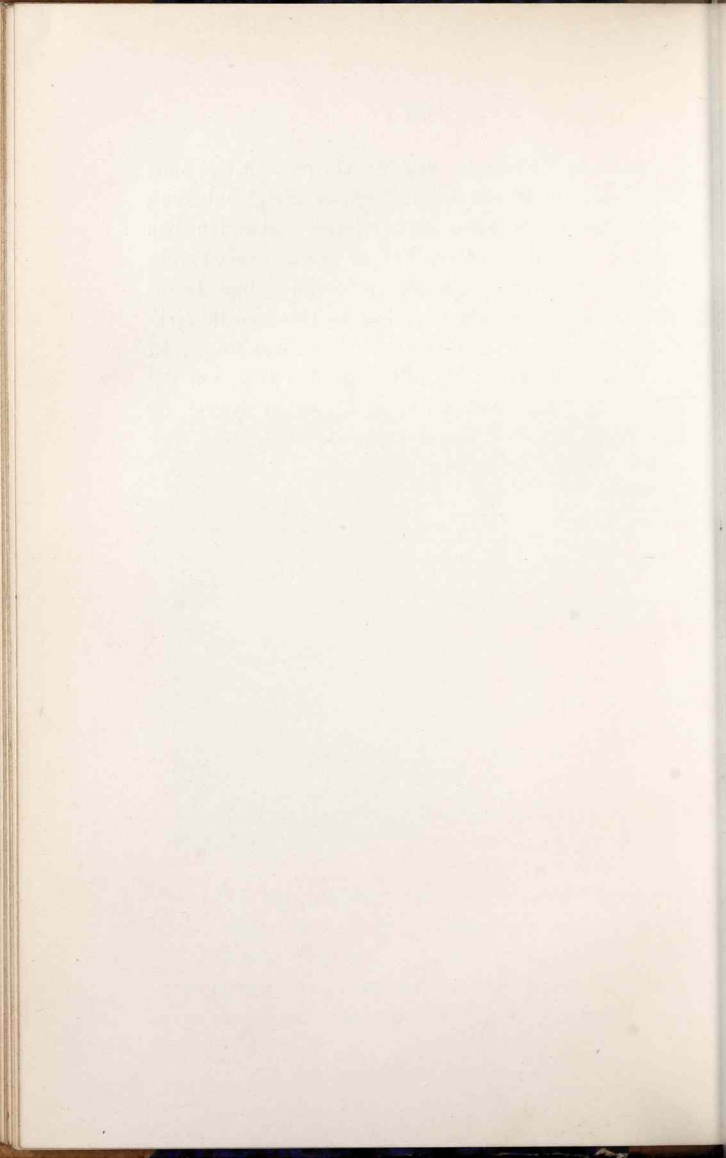
Sherlock Holmes lagde de genfundne Papirstykker foran os.

I Fald De vil være saa god at komme
herop til den østre Port et Øjeblik til Løben
saa vil De faa noget at vide som vist
vil forundre Dem meget og som kan bli-
ve af overmaade stor Fordel for Dem og
tillige faa Annie Morrison Men sig end-
elig ikke et Ord til noget Menneske om at
De kommer.

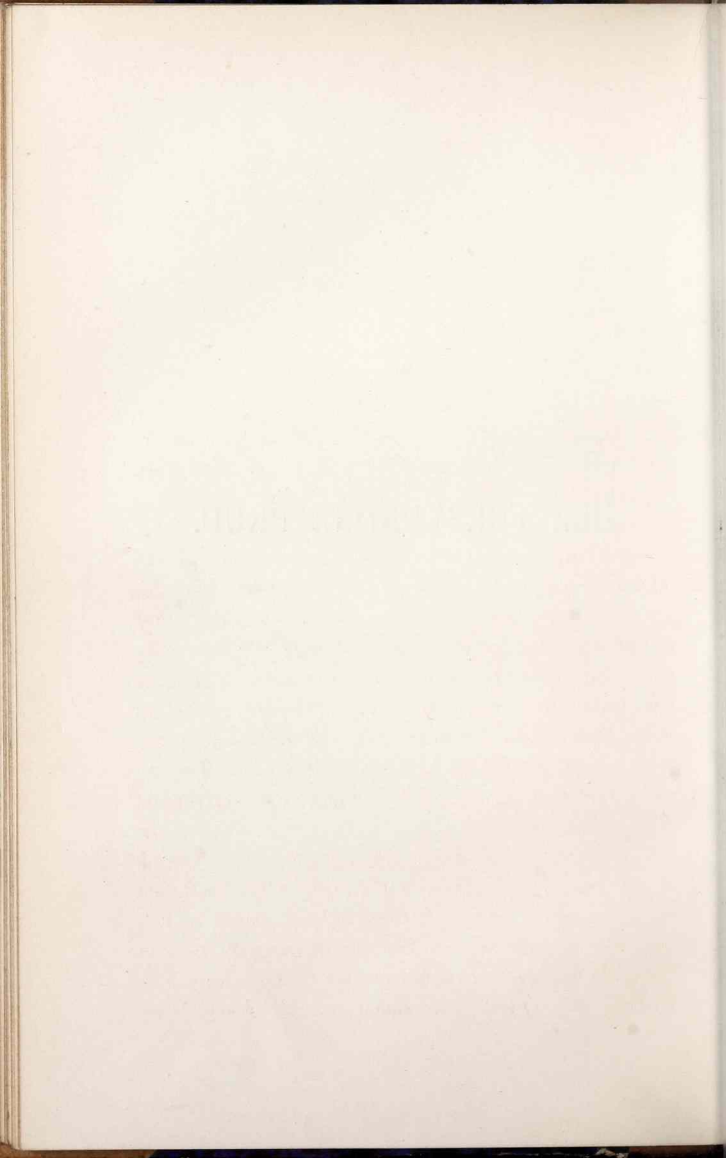
»Det ser omtrent saaledes ud, som jeg havde tænkt mig,« sagde han. »Naturligvis ved vi endnu ikke, hvilket Forhold, der har været mellem Alec Cunningham, William Kirwan og Annie Morrison, men Resultatet viser, at Madingen var valgt med

Omtanke og Snildhed. Jeg er vis paa, at det maa interessere og glæde Dem at se de Slægtskabsspor, der findes i »M«'erne og »f«'erne. Manglen paa Prikken over den gamles I'er er ogsaa meget karakteristisk. — Watson, jeg tror, at det rolige Landophold, De ordinerede mig, har haft de bedste Virkninger. Jeg føler, at De ganske har faaet Bugt med min Svaghed, saa at jeg i Morgen den Dag, om det skal være, kan vende tilbage til Baker Street og med friske Kræfter tage fat paa de Problemer, der maatte tilbyde sig.

DEN FORSVUNDNE BRUD.

Hans Herlighed, Lord St. Simons Bryllup og dets mærkelige Slutning er forlængst ophørt at være Genstand for Interesse i hine adelige Kredse, i hvilke den højfornemme Brudgom bevæger sig. Nyere Skandaler have formørket den, og deres mere pikante Enkeltheder have draget Sladderen bort fra det fem Aar gamle Drama. Da jeg imidlertid har Grund til at tro, at Dramaets egentlige Sammenhæng aldrig fuldstændig er kommen til det store Publikums Kundskab, og da min Ven Sherlock Holmes havde sin store Andel i, at Mysteriet blev opklaret, saa mener jeg, at en Skildring af hans Opdagelser ikke vil være fuldstændig, naar denne mærkelige Begivenhed ikke bliver medtaget.

Det var nogle faa Uger før mit eget Bryllup, altsaa paa den Tid, da jeg endnu boede sammen med Holmes i Baker Street, at der, medens han var ude at gaa sig en Tur før Middagen, kom et Brev til ham. Jeg havde været inden Døre hele Dagen; thi Vejret var slaaet om til stærk Regn

med en afskyelig Efteraarstorm, og den Jezail-Kugle, jeg havde bragt med tilbage i et af mine Lemmer som en Erindring om mit afghaniske Felttog, pinte mig med en dump, vedholdende Smerte. Jeg havde sat mig i en stor og magelig Lænestol, lagt Benene op paa en anden Stol og omgivet mig med en Sky af Aviser, indtil jeg til sidst, da jeg var bleven helt gennemtrængt af Dagens Nyheder, kastede dem fra mig og laa og dasede, medens jeg lod Blikket hvile paa den store Konvolut med det kronede Monogram, der laa henne paa Bordet, og derved tænkte paa, hvem min Vens adelige Brevskriver vel kunde være.

»Her er kommen et meget højadeligt Brev til Dem, Holmes,« sagde jeg, saa snart han var kommen inden for Døren. »De Breve, der kom til Dem i Morges, vare, saa vidt jeg husker, af en anden Slags, det var fra en Fiskehandler og en Skorstensfejer.«

»Ja, mine Korrespondancer besidde virkelig al Foranderlighedens Fortryllelse,« svarede han smilende, »og de simpleste Breve ere for det meste de interessanteste. Dette her ser mest ud til at være en af hine uvelkomne Indbydelser, der faa et Menneske til enten at kede sig eller lyve.«

Han brækkede Seglet og kastede et hurtigt Blik paa Indholdet.

»Ah, nej, det kan dog være, at dette alligevel maa henregnes til de mere interessante.«

»Altsaa ingen Indbydelse?«

»Nej, et absolut Forretningsbrev.«

»Og fra en adelig Klient?«

»Ja, en af de fornemste i England.«

»Maa jeg ønske Dem til Lykke, kære Holmes.«

»Jeg forsikrer Dem, Watson, at min Klientes Stilling interesserer mig langt mindre end selve Sagen, det drejer sig om; det er ikke Skaberi af mig, men det er mig saa rasende ligegyldig, om min Klient er Hertug eller Kludesamler, naar blot han har en interessant Opgave at byde mig, og det er ikke umuligt, at denne kan henregnes hertil. De har jo i den senere Tid læst Bladene meget flittigt.«

»Ja, det kan ikke nægtes,« sagde jeg, idet jeg pegede paa en Bunke Aviser, der laa henne i et Hjørne af Stuen. »Jeg har ikke haft andet at gøre.«

»Det er meget heldigt,« for De vil da maaske være i Stand til at give mig nogle nødvendige Oplysninger. Jeg læser altid kun de Spalter, hvor Forbrydelserne og Ulykkestilfældene have Plads, de ere for mig de mest instruktive. Men naar De i den sidste Tid har fulgt saa godt med, saa maa De jo vel vide Besked om Lord St. Simon og hans Bryllup?«

»Jo, den Historie har jeg fulgt med stor Interesse.«

»Det er godt. Det Brev, jeg her holder i Haanden, er fra Lord St. Simon. Nu skal jeg læse

det for Dem, og til Gengæld maa De saa gøre mig den Tjeneste at rode lidt op i Bunken der og finde, hvad der staar om Sagen. Brevet lyder som følger:

»Højstærede Mr. Sherlock Holmes!

Lord Backwater har sagt mig, at jeg i et og alt kan forlade mig paa Deres Skarpsindighed og Diskretion. Jeg har derfor besluttet at henvende mig til Dem og raadføre mig med Dem i Anledning af de pinlige Omstændigheder, der staa i Forbindelse med mit Bryllup. Mr. Lestrade fra Scotland-Yard har allerede taget Sagen i sin Haand, men han har forsikret mig, at han ikke har det ringeste imod Deres Medvirken, ja, at han endogsaa gerne ser, De bliver indviet i Sagen, da der saa vil være mere Haab om at faa den opklaret. Jeg vil tillade mig at komme til Dem Klokken fire i Eftermiddag, og hvis De skulde være optaget af andre Forretninger paa den Tid, beder jeg Dem om at opsætte disse, da denne Sag er af den yderste Vigtighed.

Med særdeles Agtelse

Deres forb.

Robert St. Simon.«

»Det er dateret fra Grosvenor Mansions, skrevet med en Gaasefjer, og den ædle Lord har været saa uheldig at faa en Blækklut paa den ydre Side af sin højre Lillefinger,« bemærkede Holmes, idet han foldede Brevet sammen.

»Han skriver Klokken fire, og nu er den tre. Saa vil han altsaa være her om en Time.«

»Nu — saa kan jeg akkurat faa Tid til ved Deres Bistand at sætte mig ind i Sagen. Vær nu saa god at kigge i Bunken og ordne vedkommende Notitser efter deres Tidsfølge, saa vil jeg imidlertid se efter, hvad og hvem vor Klient er.«

Han tog en tyk Bog, indbundet i rødt Bind, ned fra en lille Boghylde, der hang ved Siden af Kaminen og indeholdt forskellige Haandbøger. »Her er han,« sagde han, idet han satte sig ned og lagde den opslaaet paa sine Knæ. »Robert Walsingham de Vere St. Simon, næstældste Søn af Hertugen af Balmoral. — Hm! Vaaben: Tre Tidsler paa azurblaa Grund over en Skraabjælke, og under denne en springende Væsel. Født 1853, altsaa 43 Aar gammel, det var en meget moden Alder at gifte sig i. Var Undersekretær for Kolonierne under det afgaaede Ministerium, og Hertugen, hans Fader, var i sin Tid Udenrigsminister. De nedstamme paa Mandssiden fra Plantagenetterne og paa Kvindesiden fra Huset Tudor. Naa — alt dette skal man ikke blive meget klog af. Jeg maa nok henvende mig til Dem, Watson, for at faa mere solid Oplysning.«

»Jeg har ikke vanskeligt ved at finde, hvad jeg ønsker i den Henseende,« sagde jeg, »thi Begivenhederne ere af temmelig ny Dato, og jeg har bevaret dem godt i Erindringen, da de forekomme mig at være meget mærkelige. Jeg frygtede imid-

lertid for at henlede Deres Opmærksomhed paa dem; thi jeg vidste jo, at De allerede havde et Problem paa Haanden, og at De saa ikke holdt af at blive distraheret af andre.«

»Aah, De mener det lille Spørgsmaal angaaende Flytteomnibussen fra Grosvenor-Square. Det er allerede opklaret — og det var da for den Sags Skyld saa nogenlunde klart lige fra Begyndelsen. Men vil De nu være saa god at give mig Resultatet af Deres Avislæsning.«

»Ja, se her er den første Notits, jeg kan finde. Den staar imellem de »Fashionable Nyheder« i »The Morning Post« og er, som De ser, nogle Uger gammel. »Et Ægteskab er bleven arrangeret,« staar der, »mellem Lord Robert St. Simon, anden Søn af Hertugen af Balmoral og Miss Hatty Doran, eneste Datter af Aloysius Doran Esq. fra San Francisco. Brylluppet vil finde Sted om ganske kort Tid.« Det er det hele.«

»Kort og godt,« bemærkede Holmes, idet han strakte sine lange, tynde Ben hen mod Kaminen.

»I et af de Blade, der særlig give sig af med den Slags personlige Nyheder, stod der saa i samme Uge en Artikel, der behandlede dette Parti noget mere udførligt. Se, her er det. »Der vil formodentlig snart blive raabt paa en Beskyttelseslov for vore Ægteskaber; thi det Frihandelsprincip, der for Øjeblikket gør sig gældende, synes i høj Grad at ville true vort hjemlige Marked. Husmoder-

værdigheden i Storbritanniens adelige Huse glider den ene efter den anden over i Hænderne paa vore smukke Kusiner ovre fra den anden Side af Atlanterhavet. I den sidste Uge er der sket en ny vigtig Tilføjelse til Listen over de Priser, som ere blevne tagne af disse fortryllende Pirater. Lord St. Simon, der nu i over tyve Aar har vist sig usaarlig for den lille Guds Pile, er nu bleven ramt, thi det meddeles os, at han med det allerførste vil holde Bryllup med Miss Hatty Doran, en kalifornisk Millionærs fortryllende Datter. Miss Doran, hvis yndefulde Skikkelse og fortryllende Ansigt vakte stor Opmærksomhed ved de nylig afholdte Festligheder i Westbury House, er eneste Barn, og man siger, at hendes Medgift ikke kan skrives med mindre end seks Cifre regnet i Pund, med betydelig mere i Vente en Gang i Fremtiden. Da det er en offentlig Hemmelighed, at Hertugen af Balmoral for et Par Aar siden saa sig nødsaget til at sælge sine Malerier, og at Lord St. Simon ikke er i Besiddelse af nogen selvstændig Formue eller Ejendom, naar undtages det lille Gods Birchmoor, saa er det indlysende, at den kaliforniske Arving ikke er den eneste, der vinder ved en Forbindelse, som paa en let og behagelig Maade forvandler hende fra en republikansk Miss til en britisk Mylady.«

»Er der saa mere?« spurgte Holmes gabende.

»Aah, ja — meget mere. Nu kommer der endnu en Notits i »The Morning Post«, der med-

del, at Brylluppet vil blive fejret i stor Stilhed, at det skal afholdes i St. Georges Hannover-Square, at der kun vil blive indbudt nogle faa af Brudgommens og Brudens intimeste Venner, og at de nygifte straks efter Vielsen ville begive sig ud til det pragtfuldt udstyrede Hjem, som Mr. Aloysius har købt til dem i Lancaster Gate. — To Dage senere, det vil sige sidste Onsdag, staar der en kort Notits om, at Brylluppet har fundet Sted, og at Hvedebrødsdagene ville blive tilbragte paa Lord Backwaters Gods i Nærheden af Petersfield. Det er alt det, som er fremkommen, førend Bruden forsvandt.«

»Før hvad?« spurgte Holmes studsende.

»Før Bruden forsvandt.«

»Naar forsvandt hun da?«

»Ved Bryllupsfrokosten.«

»Hvad for noget? Dette her er jo meget mere interessant, end det tegnede til fra Begyndelsen — ja, ligefrem ganske dramatisk.«

»Ja, det er jo det, jeg siger, det er ikke nogen Hverdagshistorie.«

»Ikke saa sjældent forsvinde de før Brylluppet, og undertiden blive de borte i Hvedebrødsdagene, men ved Bryllupsfrokosten! — nej, noget saa prompte har jeg aldrig før hørt. Aah, vær saa god at lade mig høre de nærmere Omstændigheder.«

»Gerne; men jeg maa paa Forhaand sige, at de ere temmelig ufuldstændige.«

»Nu — saa kunne vi maaske selv sørge for at faa Hullerne udfyldte.«

»Saaledes, som de ere, findes de fremstillede i en enkelt Artikel i et Nyhedsblad fra i Gaar, den, som jeg nu skal læse op for Dem. Den har til Overskrift:

»Mærkelig Hændelse ved en fashionabel
Bryllupsfrokost«

og lyder som følger:

»Lord Robert St. Simon og hans Familie ere blevne i højeste Grad konsternerede ved de mærkelige og pinlige Begivenheder, der have fundet Sted ved hans Bryllup. Som Gaarsdagens Aviser kortelig meddelte, fandt dette Sted i Forgaars Morges, men først nu se vi os i Stand til at bekræfte de sælsomme Rygter, der siden den Tid have været i Omløb. Endskønt Familiens Venner have gjort, hvad de kunne, for at faa Sagen neddysset, saa er den dog nu bleven almindelig bekendt, og da det store Publikum i høj Grad interesserer sig for den, have vi ikke villet affekttere Uvidenhed om det, der har vakt Røre i hele Landet, men have, for at nedslaa de mange Overdrivelser og Usandheder, hvormed Begivenheden, som det sædvanlig sker, er bleven udsmykket, besluttet os til at meddele hele Sammenhængen, saaledes som den er kommen os for Øre fra paalidelig Kilde.

Vielsen, som fandt Sted i St. Georges Kirken paa Hannover-Square, gik for sig i den største Stilhed,

og der var ikke andre til Stede i Kirken end Brudens Fader, Mr. Aloysius Doran, Hertuginde af Balmoral, Lord Backwater, Lord Eustace og Lady Clara St. Simon, Brudgommens yngre Broder og Søster samt Lady Alicia Whittington. Da Cereemonien var forbi, begav de her nævnte sig til Mr. Aloysius Dorans Bolig i Lancaster-Gate, hvor Frokosten ventede dem. Straks efter deres Ankomst hertil fandt et ubehageligt Optrin Sted, idet en Dame, hvis Navn vi ikke have set os i Stand til at faa opspurgt, vilde trænge sig ind i Huset bag efter Bryllupsselskabet under Foregivende af, at hun havde Fordringer paa Lord St. Simon, og det var først efter en længere, pinlig Scene, at det lykkedes Kældermesteren og Tjeneren at faa hende sat paa Døren.

Bruden, der heldigvis var kommen ind i Huset, før denne ubehagelige Afbrydelse fandt Sted, havde sat sig til Frokostbordet sammen med de øvrige, da hun paa een Gang beklagede sig over et pludseligt Ildebefindende og trak sig tilbage til sit Værelse. Da det varede temmelig længe, før hun atter viste sig, saa længe, at man begyndte at finde det paa-faldende, gik hendes Fader op efter hende; men han fik da af hendes Kammerpige at vide, at Datteren kun et Øjeblik havde været inde paa sit Værelse, her havde hun i stor Skyndsombødighed taget et Overstykke og en Hat paa, hvorefter hun var illet ned igennem Korridoren. En af Tjenerne paa-

stod, at han havde set en Dame, der var klædt efter Kammerpigens Beskrivelse, forlade Huset, men han havde ikke kunnet tro, at det var hans Frue, eftersom han følte sig overbevist om, at hun sad ved Frokosten sammen med de andre.

Saa snart Mr. Aloysius Doran var kommen paa det rene med, at hans Datter var forsvundet, satte han sig tilligemed Brudgommen i Forbindelse med Politiet, og dette udfoldede straks den mest energiske Iver for at faa denne mærkelige Forsvinden opklaret. Det er derfor at haabe, at dets Bestræbelser snart maa lykkes. Indtil sent i Aftes havde man dog ikke kunnet opdage, hvor den forsvundne Brud er bleven af. Der gaar Rygter om, at her foreligger en Forbrydelse, og der siges, at Politiet har ladet den omtalte Dame, som vilde trænge sig ind i Huset, arrestere i den Tro, at hun af Jalousi eller maaske af en anden Grund paa en eller anden Maade er delagtig i Brudens sælsomme Forsvinden.« —

»Er det alt?« spurgte Holmes.

»Nej, der er endnu et Par Ord her i et andet Morgenblad, og de ere af ikke ringe Vigtighed.«

»Naa — hvad staar der da?«

»At Miss Flora Millar, den Dame, der foraarsagede Forstyrrelsen, virkelig er bleven arresteret. Det viser sig, at hun har været Danserinde i Allegro, og at hun i nogle Aar har kendt Brudgommen. — Men saa er der heller ikke mere, og nu har jeg

lagt hele Sagen i Deres Haand, saaledes som den foreligger fra Pressen.«

»Og en overmaade interessant Sag lover det at blive. Jeg vilde ikke for alt i Verden have mistet den. Men nu ringer det paa Gangdøren, Watson, og da Klokken allerede er et Par Minutter over fire, tvivler jeg ikke om, at det er vor adelige Klient, der indfinder sig. De maa ikke gaa herfra, Watson, for jeg vil gerne have Vidner til, hvad der bliver sagt, om ikke for andet, saa for paa den Maade at faa en Støtte for min Hukommelse.«

»Lord Robert St. Simon,« meldte vor Dørvogter-Dreng, idet han aabnede Døren. En Herre traadte ind. Han havde et behageligt, intelligent Ansigt, blegt og med en smal og høj Næse. Han havde et lidt gnavent Træk om Munden, Øjnene vare store, vidt aabnede og besad det rolige, faste Blik, der for det meste karakteriserer de Mennesker, der altid have været vant til at byde og blive adlydte. Hans Væsen var meget livligt, men dog tydede hele hans Holdning og Udseende paa, at han var ældet før Tiden; hans Ryg og Hals var bøjet svagt, og han sank lidt i Knæerne, naar han gik. Da han tog Hatten af, saa vi ogsaa, at Haaret var graanet ved Tindingerne og meget tyndt fra Panden op over Issen. Hvad hans Dragt angaar, da var den sirlig næsten til Lapsestød: opstaaende Flip, lang, sort Frakke, hvid Vest, gule Handsker, lakerede Sko og lyse Gamasker. Han kom gaaende langsomt ind i

Værelset og drejede Hovedet fra højre til venstre, idet han i højre Haand svingede en Snor, hvori hans Næseklemmer hang.

»God Dag, Lord St. Simon,« sagde Holmes, idet han rejste sig og bukkede. »Værs'god, vil De behage at tage Plads i Kurvestolen der. Dette er min Ven og Kollega, Dr. Watson. Vil De ikke flytte deres Stol lidt nærmere hen til Ilden, saa kunne vi tale sammen om Sagen.«

»En overmaade prekær Sag for mig, som De vist nok vil kunne indse, Mr. Holmes. Den har berørt mig paa det pinligste. Saa vidt jeg har kunnet bringe i Erfaring, har De imidlertid opklaret flere af den Slags delikate Sager, om de vel næppe ere foregaaede i de Lag af Samfundet, som jeg tilhører.«

»Nej, jeg er ved at gaa lavere ned.«

»Hvad behager?«

»Min sidste Klient var en Konge.«

»Nej, virkelig; det anede jeg ikke. Tør jeg spørge hvilken Konge?«

»Kongen af Skandinavien.«

»Hvad! havde han ogsaa mistet sin Hustru?«

»De vil maaske kunne forstaa,« sagde Holmes lidt spydig, »at jeg overfor alle mine Klienters Sager iagttager den samme Hemmelighedsfuldhed, som jeg lover at iagttage overfor Deres.«

»Ja, naturligvis! Meget rigtigt! Meget rigtigt! Jeg beder om Forladelse. Men hvad nu min egen Sag angaar, saa er jeg parat til at give Dem enhver

mulig Oplysning, som kan hjælpe Dem til at danne Dem en Mening om den.«

»Mange Tak. Jeg har allerede faaet alt det at vide, der er fremkommet i Bladene, men heller ikke mere. Jeg antager, at jeg kan gaa ud fra, at det er rigtigt, hvad der har staaet der. Nu denne Artikel her f. Eks., der angaar Deres Hustrus Forsvinden?«

Lord St. Simon løb den igennem. »Ja, den er meget korrekt, saa vidt som den gaar.«

»Godt. Men den trænger rigtignok til en Del Suppleren, før jeg kan danne mig nogen Mening. Jeg antager imidlertid, at jeg bedst kan faa Rede paa Kendsgerningerne ved at lade Dem besvare nogle Spørgsmaal.«

»Værs'god, jeg skal med Fornøjelse svare.«

»Hvornaar traf De først Miss Hatty Doran?«

»For et Aar siden.«

»Hvor?«

»I San Francisco.«

»De rejste da i Amerika?«

»Ja.«

»Blev De da straks forlovet med hende?«

»Nej.«

»Men De bleve godt kendte med hinanden?«

»Ja, jeg fandt meget Behag i hendes Selskab, og det kunde hun godt mærke.«

»Hendes Fader er meget rig?«

»Ja, der siges, at han er den rigeste Mand paa hele Pacifikkysten.«

»Hvorledes er han kommen til sine Penge?«

»Ved Minegravning. For nogle faa Aar siden ejede han intet. Men saa traf han paa en Guld-aare, drev Forretningen mere og mere i det store, og saaledes kom han til Vejrs.«

»Naa — hvilket Indtryk har De nu faaet af den unge Dames — deres Hustrus Karakter?«

Lorden svingede Næseklemmerne lidt hurtigere og stirrede ind i Ilden. »Ser De, Mr. Holmes,« begyndte han derefter lidt forlegen, »min Hustru var tyve Aar, før hendes Fader blev en rig Mand. I den Tid havde hun faaet Lov til at løbe omkring, som hun selv vilde, i en Minelejr og strejfe om gennem Skove og mellem Bjærge, og derfor er hendes Udvikling mere et Resultat af Naturen end af en Lærers og Opdragers Indvirkning. Hun er, hvad vi her i England kalde en Vildkat — et Naturbarn med stærke, utæmmede Følelser, vild og fri og ubunden af Traditioner og alt sligt. Hun er meget heftig — vulkansk, kan jeg næsten sige, hurtig til at fatte en Beslutning, og har hun fattet den, udfører hun den med det samme uden at lade sig skræmme af nogen Fare eller tænke paa Følgerne. Paa den anden Side vilde jeg ikke have givet hende det Navn, jeg har den Ære at bære« (her gav han et lille, fornemt Knyst), »hvis jeg ikke havde været overbevist om, at hun med alt dette dog var en

ædel Natur. Jeg tror, at hun er i Stand til heltemodige Selvopofrelser, og at hun har en medfødt Afsky for alt lavt og uædelt.«

»Har De hendes Fotografi?«

»Ja, jeg har taget det med herhen.« Han aabnede en Medaillon og viste os Billedet af et usædvanlig smukt Kvindeansigt, taget *en face*. Det var intet Fotografi, men et Miniaturportræt, malet paa Elfenben, og Kunstneren havde forstaaet at lade det blanke, sorte Haar, de store, mørke Øjne og den skønne Mund fuldt ud komme til deres Ret. Holmes stirrede opmærksomt paa det. Derefter lukkede han Medaillonnen og gav den tilbage til Lord St. Simon.

»Den unge Dame kom altsaa til London, hvor de fornyede deres Bekendtskab?«

»Ja, hendes Fader bragte hende herover, for at hun kunde være med i denne Sæson. Jeg traf hende flere Gange, blev saa forlovet med hende og har nu ægtet hende.«

»Hun bragte Dem, saa vidt jeg har forstaaet, en meget stor Medgift.«

»Ja, en passende Medgift, en saadan, som vi ere vant til at faa i vor Familie.«

»Og den beholder De nu, eftersom Brylluppet er et *fait accompli*?«

»Hvad den Sag angaar, har jeg slet ikke gjort Forespørgsler?«

»Nej, det har De naturligvis ikke. Saa De Miss Døran Dagen før Brylluppet?«

»Ja.«

»Var hun da i godt Humør?«

»Hun har aldrig været mere oprømt. Hun talte hele Tiden om, hvorledes vi skulde have det, naar vi vare blevne viede.«

»Saa? Dette er meget interessant. Men nu om Morgenens før Vielsen?«

»Da var hun ogsaa saa munter, som man kunde tænke sig, i det mindste til efter at Ceremonien var forbi.«

»Lagde De da Mærke til nogen Forandring hos hende?«

»Nu — for at være ganske ærlig — jeg saa netop ved den Lejlighed for første Gang, at hun kunde være temmelig heftig. Begivenheden er imidlertid alt for ubetydelig til at berette og kan vist næppe i nogen Henseende staa i Forbindelse med hendes Forsvinden.«

»Vil De alligevel være saa god at fortælle os den.«

»Aah, det hele var noget barnagtigt Tosseri. Hun tabte sin Buket, da vi gik ned ad Kirkegulvet. Hun gik netop forbi den øverste, lukkede Stol i det Øjeblik, og den faldt ind i Stolen. Der blev et Par Sekunders Ophold; men en Herre, der sad inde i Stolen, rakte hende den, og det saa ikke ud til, at den havde taget nogen Skade ved Faldet. Men da

jeg talte til hende om denne Hændelse, svarede hun mig dog meget kort, og i Vognen under vor Hjemkørsel var hun i en mærkværdig heftig Sindsstemning over denne Bagatel.«

»Hm! De siger, at der sad en Herre inde i Stolen. Der var altsaa Tilskuere fra Gaden derinde?«

»Ja vel. Det er jo umuligt at holde dem borte, naar Kirken bliver aabnet.«

»Denne Herre var vel ikke en af Deres Bruds Venner?«

»Nej, slet ikke. Det er af Høflighed, jeg kalder ham Herre, for han saa i Virkeligheden ud til at være en temmelig simpel Person. Dog lagde jeg ikke videre Mærke til hans Udseende. Men jeg tror rigtignok, at dette fører os bort fra Sagen.«

»Maaske. Nu — da Lady St. Simon vendte hjem fra Kirken, var hun altsaa i en mindre oprømt Sindsstemning, end da De tog derhen. Hvad tog hun sig nu for, da hun kom hjem til sin Faders Bolig?«

»Jeg saa, at hun begyndte at tale med sin Kammerpige?«

»Hvem er denne Kammerpige?«

»Hun hedder Alice. Hun er Amerikanerinde og er kommen fra Kalifornien hertil sammen med hende.«

»Altsaa et gammelt, tro Tyende, af dem man viser Fortrolighed?«

»Ja, lidt for megen. Det forekom mig, at hendes Frue lod hende tage sig lidt for store Friheder.

Men i Amerika se de jo noget anderledes paa den Slags Ting.«

»Hvor længe talte hun saa med denne Alice?«

»Aah, vist kun nogle faa Minutter, jeg lagde ikke saa nøje Mærke til det, da jeg havde andre Ting at tænke paa.«

»De hørte altsaa heller ikke, hvad de sagde?«

»Lady St. Simon talte noget om at »springe i en Fordring«. Men hun var jo fra tidligere Tid vant til at bruge saadanne Slangudtryk. Jeg har ingen Ide om, hvad hun mente med det.«

»Hm! den amerikanske Slang kan undertiden være meget udtrykfuld. Men hvad gjorde Deres Hustru saa, efter at hun havde talt med Pigen?«

»Hun gik ind i Spisesalen.«

»Ved Deres Arm?«

»Nej, alene. Hun var meget egenraadig, hvor det angik saadanne Formsager. Men da vi havde siddet omtrent ti Minutter, rejste hun sig hurtig, fremmumlede en Undskyldning og forlod Værelset. Hun kom ikke mere tilbage.«

»Men denne Pige, Alice, forklarer jo, efter hvad der staar i Bladet, at Deres Hustru gik op paa sit Værelse, skjulte sin Brudedragt under et langt Overstykke, tog en Hat paa og gik ud.«

»Ja, akkurat. Og siden blev hun set i Hyde-park, hvor hun spadserede sammen med Flora Millar, et Fruentimmer, der nu er sat i Forvaring, og som

samme Morgen havde forsøgt at gøre Skandale i Mr. Dorans Hus.«

»Ja vel saa. Jeg vilde gerne have nogle faa Oplysninger om denne unge Dame og Deres Forhold til hende.«

Lord St. Simon trak paa Skuldrene og løftede Øjenbrynene. »Vi have i nogle Aar staaet paa en venskabelig Fod — ja, jeg kan sige paa en *meget* venskabelig Fod. Hun optraadte som Danserinde paa Allegro. Jeg har været meget generøs mod hende, og hun har slet ingen Grund til at beklage sig over mig, men De ved jo nok, hvorledes Kvinderne ere, Mr. Holmes. Flora var en sød, lille Pige, men hun var frygtelig heftig og hang forfærdelig efter mig. Da hun hørte, at jeg skulde giftes, skrev hun nogle ganske forskrækkelige Breve til mig, og naar jeg fejrede mit Bryllup i saa stor Stilhed, saa var Grunden oprigtig talt den, at jeg gik og var angst for, at hun skulde gøre Skandale i Kirken. Hun indfandt sig ved Mr. Dorans Bolig kort efter, at vi vare komne fra Kirken, og søgte at trænge sig ind, idet hun kom med nogle meget heftige og upassende Udtryk om min Hustru, ja, truede hende endog ligefrem; men jeg havde forudset, at der vilde ske noget i den Retning, og havde derfor givet Tjenerne mine Instruktioner, saa de fik hende snart praktiseret ud, og da hun saa, at alt hendes Postyr intet nyttede, faldt hun snart til Ro.«

»Hørte Deres Hustru slet ikke noget til dette?«

»Nej, heldigvis.«

»Men siden er hun bleven set sammen med denne Danserinde?«

»Ja, og dette betragter Mr. Lestrade, Opdageren fra Scotland-Yard, som en meget alvorlig Omstændighed. Han mener, at Flora paa en eller anden Maade har faaet min Hustru lokket ud, og derefter har gjort en eller anden Ulykke paa hende.«

»Nu — den Tanke ligger heller ikke saa fjern.«

»De mener altsaa ogsaa, at dette er muligt?«

»Ja, om end ikke videre sandsynligt. Men mener De ikke selv det samme?«

»Nej, for jeg tror ikke, at Flora kunde gøre selv en Kat Fortræd.«

»Ja, men husk paa, at Jalousi kan vende ganske op og ned paa et Menneskes Karakter. Den, der bliver rigtig for Alvor betagen af den Følelse, er fuldstændig uberegnelig. Men hvad mener De da, der er sket?«

»Hm! ja, det var jo egentlig for at søge en Forklaring paa Sagen og ikke for at fremlægge min Teori om den, at jeg kom her. Nu har jeg givet Dem alle Kendsgerninger; men siden De spørger mig derom, saa vil jeg ogsaa sige Dem, at jeg har tænkt mig den Mulighed, at hele den Sindsbevægelse, som en ung Pige nødvendigvis maa blive betagen af ved et saa vigtigt Vendepunkt i hendes Liv, som Ægteskabet dog maa siges at være, samt Bevidstheden om at have gjort saa stort et Skridt op ad

Samfundets Stige, som hun unægtelig nu har gjort, har kunnet foraarsage en Smule Forstyrrelse i min Hustrus Nervesystem.«

»Med andre Ord, at hun er bleven lidt sindsforvirret?«

»Nu, ja — naar jeg tænker paa, at hun har forladt — jeg vil ikke sige mig, men det, som saa mange have higet efter uden at kunne opnaa det — at hun har vendt alt det Ryggen, saa kan jeg næppe forklare det paa anden Maade.«

»Naa — ja saamænd,« sagde Holmes smilende, »det er jo ganske vist en Mulighed, der maa tages med i Betragtning. Men nu, Lord St. Simon, har jeg vel saa omtrent faaet alt det at vide, der kan siges om Sagen. Maa jeg dog endnu gøre Dem eet Spørgsmaal — sad De saaledes ved Frokostbordet, at De kunde se ud gennem Vinduet?«

»Ja, jeg kunde se den anden Side af Vejen og Parken.«

»Tak, ja saa tror jeg ikke, at jeg behøver at opholde Dem længere. Jeg skal senere tillade mig at sætte mig i Forbindelse med Dem.«

»Tror De, at De vil kunne løse dette Problem?« sagde vor Klient, idet han rejste sig fra Stolen.

»Jeg har løst det.«

»Hvad behager — hvad siger De?«

»Jeg siger, at jeg har løst det.«

»Hvor er da min Hustru?«

»Ja, det er en af Sagens Enkeltheder, som jeg senere skal gøre Dem bekendt med.«

Lord St. Simon rystede paa Hovedet. »Jeg er rigtignok bange for, at *det* vil udkræve klogere Hoveder end baade Deres og mit,« sagde han. Derefter bukkede han paa en meget stiv, gammeldags Maade og forlod Værelset.

»Det var meget venligt gjort af St. Simon at bære mit Hoved ved at jævnføre det med hans eget,« sagde Holmes leende. »Men nu tror jeg, at jeg efter dette lange Krydsforhør vil tage mig en Whisky og Soda samt en Cigar. Jeg havde for Resten mine Slutninger færdige, før vor Klient kom herind.«

»Men min kære Holmes.«

»Jeg har flere Optegnelser om lignende Hændelser, om jeg end ikke, som jeg bemærkede før, har kendt nogen, hvor vedkommende har udført sin Forsvinden saa prompte. Hele min Eksamination tjente kun til at gøre min Formodning til Vished. Saadanne tilfældige Vidnesbyrd kunne være meget overbevisende; det er, som naar man finder en Hundestejle i Mælken.

»Jeg har hørt det samme som De og har dog ikke ringeste Formodning om, hvor den unge Brud er bleven af.«

»De har hørt det, men uden at kende noget til tidligere forefaldne Tilfælde. Det er denne Kundskab, jeg har, og som kommer mig til saa god Nytte.

For nogle Aar siden fandt der et ganske lignende Tilfælde Sted i Aberdeen, og et Aar efter den fransk—tyske Krig hændte omtrent det samme i München. Det er en af de Begivenheder, hvor — halloj! der have vi Lestrade! God Aften, Lestrade. De kan finde Dem et Glas derhenne paa Sidebordet, og der staar Cigarer der i Kassen.«

Den officielle Opdager var klædt i en Pjækkert med Messingknapper og opstaaende Krave, der gav ham et sømandsmæssigt Udseende, og i Haanden holdt han en sort Lærredsvadsæk. Med en kort Hilsen satte han sig ned og tændte den Cigar, som var bleven budt ham.

»Naa — hvad er der saa i Stykker?« spurgte Holmes med en polisk Blinken. »De ser saa mellemfornøjet ud.«

»Jeg er ogsaa mellemfornøjet. Det er denne forbandede Lord St. Simons Giftermaalshistorie. Jeg kan hverken finde Ende eller Begyndelse paa den Sag.«

»Saa — det forbavser mig rigtignok.«

»Har man nogen Sinde hørt Mage til Sag — saa formikset og forvirret i alle Henseender! Det er, som ethvert Spor gled ud mellem Fingrene paa mig. Jeg har arbejdet med den hele Dagen.«

»Og det ser ud til, at den har faaet Dem til at gaa i Vandet,« sagde Holmes, idet han lagde sin Haand paa Lestrades Pjækkertærme.

»Ja, jeg har gaaet og trukket Vaad i Serpentin *) hele Dagen.«

»I Himlens Navn, efter hvad dog?«

»Efter Lady St. Simons Lig.«

Sherlock Holmes lagde sig tilbage i Stolen og brast i en hjertelig Latter.

»Har De ikke ogsaa trukket Vaad i Springvandet paa Trafalgar-Square?« spurgte han.

»Hvad? — Hvad mener De?«

»Jeg mener, hvad jeg siger, for De havde lige saa megen Udsigt til at finde det hist som her.«

Lestrade sendte min Husfælle et arrigt Blik.

»Jeg antager, at De ved, hvorledes det forholder sig med Sagen,« svarede han.

»Aah, ja, jeg har lige nu hørt om den, og jeg har da ogsaa dannet mig min Mening.«

»Naa — og De mener altsaa ikke, at Serpentin har noget at gøre med den?«

»Nej, det finder jeg meget usandsynligt.«

»Vil De da saa ikke være saa venlig at forklare mig, hvorledes det kan gaa til, at vi finde dette her ude i den?« Med disse Ord lukkede han Vadsækken op og væltede ud paa Gulvet en Brude-drugt af Silkemoiré, et Par hvide Satins Sko samt en Brudekrans med Slør, alt gennemtrukket og tilsolet af Vand og Mudder. »Der,« sagde han, idet han lagde en ny Vielsesring paa det øverste af

*) En lille Dam i Hydepark.

Bunken — »der er en lille Nød til Dem at knække, min gode Mr. Holmes.«

»Ah-ha!« sagde min Ven, idet han pustede et Par blåa Ringe fra sig. »Det der har De altsaa trukket op af Serpentinaen?«

»Nej, det fandtes flydende af en Havebetjent tæt ved Bredden. Klæderne ere blevne genkendte som hendes, og det forekom mig, at naar Klæderne vare der, saa kunde hendes Lig ikke være langt derfra.«

»Ifølge denne glimrende Følgeslutning maa altsaa ethvert Menneskes Lig findes i Nærheden af hans Klædeskab. Men maa jeg spørge — hvad mener De nu at opnaa ved dette?«

»Jeg mener at have fundet Bevis for, at Flora Millar er impliceret i Lady St. Simons Forsvinden.«

»Jeg er bange for, at De ikke kommer ret langt med dette Bevis.«

»Naa — saa det er De?« udbrød Lestrade temmelig bittert. »Men ved De, hvad jeg er bange for, Holmes? At De ikke naar længere med Deres Slutninger og Udregninger, de ere langt fra praktiske i dette Tilfælde. De har nu allerede begaaet to Bommerter i lige saa mange Minutter. Denne her Dragt er nu netop et Bevis mod Miss Flora Millar.«

»Hvorledes det?«

»I Kjolen er der en Lomme, og i Lommen er der en Visitkortbog. I denne Visitkortbog er et lille Brev, og her ser De det.« Med disse Ord

udfoldede han ved et triumferende Slag med Haanden et lille Stykke Papir og lagde det paa Bordet foran Holmes. »Vil De se, hvad her staar. »Du vil se mig, naar alt er i Orden. Kom saa straks. F. H. M.« Ser De, min Mening er nu i al Simpelhed den, at Lady St. Simon er bleven lokket ud af Flora Millar, og at denne, naturligvis i Forening med medskyldige, er ansvarlig for hendes Forsvinden. Dette Brev, ser De, som er underskrevet med hendes Forbogstaver, er naturligvis i al Hemmelighed blevet stukket hende i Haanden ved Døren, og det er det, der har lokket hende ud til de sammensvorne.«

»Det er godt, Lestrade — det er minsæl udmærket,« sagde Holmes leende. »Lad mig se lidt nøjere paa Brevet.« Han tog Papiret med en temmelig ligegyldig Mine; men hans Opmærksomhed blev øjeblikkelig fængslet, og han udstødte et lille Tilfredshedens Udraab. »Jo, det er ganske rigtig af stor Vigtighed,« sagde han.

»Naa — ja, der kan De selv se.«

»Ja, af yderste Vigtighed; jeg ønsker Dem hjertelig til Lykke.«

Lestrade rejste sig med en triumferende Mine og bøjede sig ned for at kigge paa Brevet. »Hvad for noget,« raabte han, »De ser paa den forkerte Side.«

»Nej, tværtimod, dette her er den rigtige Side.«

»Den rigtige Side? De er jo gal, Mand! De

ser jo, at Ordene ere skrevne med Blyant her paa denne Side!«

»Ja, men her paa denne staar der et Brudstykke af en Hotelregning, som interesserer mig uhyre.«

»Der er jo ikke noget ved den. Jeg saa nok lidt paa den før,« sagde Lestrade. »»Oktober 4. Værelse 8 sh., Frokost 2 sh. 6 d., Lunch 2 sh. 6 d., et Glas Sherry 8 d.« Jeg kan med min bedste Vilje ikke se det mindste mærkelige i det.«

»Nej, det er meget muligt; men det er nu alligevel af den største Betydning. Men Brevet er for Resten heller ikke uden Vigtighed — i det mindste Forbogstaverne, og derfor ønsker jeg Dem til Lykke nok en Gang.«

»Naa — nu har jeg spildt Tid nok,« sagde Lestrade og rejste sig. »Det, jeg stoler paa, det er ihærdigt Arbejde og ikke det at sidde i en Lænestol ved Kaminen og spinde smukke Teorier og gøre spidsfindige Slutninger. Farvel, Mr. Holmes, nu skulle vi se, hvem af os der først kommer til Bunds i denne her Sag.«

Dermed samlede han Tøjet sammen, stak det i Vadsækken og vendte sig for at gaa.

»Aah, vent et lille Øjeblik endnu, Lestrade,« raabte Holmes efter ham, før han var kommen ud af Døren. »Nu skal jeg betro Dem, hvorledes det forholder sig med Sagen: Lady St. Simon er en

Myte. Der eksisterer ikke og har aldrig eksisteret en saadan Person.«

Lestrade saa med et medlidende Blik paa min Husfælle; derefter vendte han sig mod mig, bankede med Pegefingern paa Panden tre Gange, rystede alvorlig paa Hovedet og skyndte sig ud. —

Næppe havde han lukket Døren efter sig, før Holmes sprang op og trak sin Overfrakke paa. »Der er alligevel noget i, hvad Fyren sagde om et flittigt Udendørs-Arbejde,« sagde han, »og derfor tror jeg, at jeg nu vil overlade Dem til Deres Aviser et Par Timers Tid, Watson.«

Klokken var over fem, da Holmes forlod mig; men jeg fik ikke Lejlighed til at kede mig eller føle mig ensom; thi der var næppe gaaet en Time, før der indfandt sig et Bud fra en Konditor med en stor, flad Kasse, som han og en Dreng, der var med ham, aabnede ved fælles Hjælp, hvorpaa de til min store Forbavselse udpakkede et særdeles lækkert Aftensmaaltid, hvormed de dækkede vort beskedne Mahognibord. Der var et Par særdeles indbydende Urhøns-Kyllinger, en lækker Fasan, en *pâté de fois gras* Pie samt nogle Flasker Vin af et meget aldrende Udseende og overtrukne med Spindelvæv. Da alt dette var sat paa Bordet, der maaske aldrig før havde baaret en saa epikuræisk Anretning, forlod mine to Gæster atter Værelset som et Par Tusind-og-én-Nats-Aander, uden at have givet anden Forklaring, end at det hele var betalt, og at der

var bleven sagt, at det skulde bringes hen til Baker Street 126 B.

Lidt før Klokken slog ni, traadte Holmes rask ind i Værelset. Han saa meget alvorlig ud, men der var et Udtryk i hans Blik, som sagde mig, at han ikke havde lidt nogen Skuffelse med Hensyn til sine Slutninger.

»Naa — de have altsaa været her og dækket Bord,« sagde han og gned med Velbehag sine Hænder.

»Ja, det lader til, at De venter Selskab, for der er jo dækket til fem.«

»Ja, jeg tænkte mig Muligheden af, at et Par Mennesker eller tre kunde falde paa at besøge os i Aften,« sagde han. »Det forundrer mig for Resten, at Lord St. Simon ikke allerede er arriveret. Ah! Det er vist hans Skridt, som vi nu høre nede paa Trappen.«

Det var ganske rigtig vor Gæst fra om Formiddagen, der straks efter traadte ind. Han svingede Næseklemmerne endnu ivrigere end sædvanlig, og der var et meget forstyrret Udtryk i hans aristokratiske Ansigt.

»Naa, mit Brev har altsaa truffet Dem, Mylord,« sagde Holmes.

»Ja, og jeg maa tilstaa, at dets Indhold gjorde mig overmaade bestyrtet. Er De nu ogsaa vis paa, at det forholder sig, som De har skrevet?«

»Ja, jeg har gyldige Beviser.«

Lord St. Simon sank ned i en Stol og for med Haanden over den høje Pande.

»Hvad vil Hertugen sige,« mumlede han, »naar han hører, at en af hans Familie har været Genstand for en saadan Ydmygelse?«

»Aah, det kan jo kun betragtes som et blot og bart Ulykkestilfælde; De har jo slet ingen Skyld, og jeg kan heller ikke se, at der er noget ydmygende for Dem i det.«

»Ja, De ser nu Tingen fra et helt andet Synspunkt end jeg.«

»Jeg kan ikke indse, at nogen er at dadle, thi jeg kan ikke se, at Damen kunde have handlet anderledes, om end den Maade, hvorpaa hun udførte det, ikke var ganske korrekt. Men hun har jo ingen Moder og altsaa heller ingen, hun kunde raadføre sig med i sin store Forlegenhed.«

»Det er og bliver en Skandale, Sir — en offentlig Skandale,« sagde Lord St. Simon og trommede med Fingrene paa Bordet.

»De maa bære over med den stakkels Pige og tilgive hende. Hun var jo i en frygtelig Knibe.«

»Nej, jeg kan ikke bære over med hende og ikke tilgive hende. Jeg er meget vred paa hende; thi jeg er bleven skammelig behandlet.«

»Det forekommer mig, at jeg hørte det ringe,« sagde Holmes. »Ja, rigtig, nu hører jeg nogen komme op ad Trappen. Hvis jeg ikke selv kan bevæge Dem til at se overbærende paa Sagen, Lord

St. Simon, saa er her nu en Advokat, som maaske kan have mere Held med sig i den Henseende.«

Dermed aabnede han Døren og viste en Herre og en Dame ind. »Lord St. Simon,« sagde han, »tillad mig at forestille Dem Mr. og Mrs. Francis Hay Moulton. Damen tror jeg, De allerede kender.«

Ved Synet af de indtrædende var vor Klient sprungen op fra Stolen og havde stillet sig i en meget rank og stiv Positur med nedslagne Øjne og Haanden stukket ind paa Brystet under sin lange sorte Frakke — et Billede paa fornærmet Værdighed. Damen havde gjort et hurtigt Skridt fremad og havde rakt Haanden ud imod ham; men han vilde ikke se paa hende. Maaske var det ogsaa det heldigste for hans Beslutning, thi hendes bedende Ansigt maatte være vanskeligt at modstaa.

»Du er vred, Robert,« sagde hun. »Ja, jeg ved godt, at du har god Grund til at være det.«

»Aah, gør bare ingen Undskyldninger,« sagde Lord St. Simon bittert.

»Jo. Jeg ved godt, at jeg har handlet skammeligt mod dig — mod Dem, og at jeg i det mindste skulde have givet Dem en Forklaring, før jeg gik. Men jeg var bleven ganske forstyrret og fortvivlet, og fra det Øjeblik, jeg saa Frank her igen, vidste jeg hverken, hvad jeg gjorde eller sagde. Jeg undrer mig blot over, at jeg ikke faldt om ved Alteret og besvimeede med det samme.«

»Maaske vil De helst have, Mrs. Moulton, at

jeg og min Ven forlade Værelset, indtil De har forklaret Sagen for Deres — for Lord St. Simon,« sagde Holmes.

»Hvis jeg maa tillade mig at sige min Mening,« bemærkede den fremmede Herre, der hidtil havde holdt sig lidt forlegen tilbage, »saa synes jeg, at der hidtil har været lidt for megen Hemmelighed med i Spillet, og jeg for mit Vedkommende vilde helst have, at saa mange som mulig — helst hele Europa og Amerika med — faa at høre, hvorledes Sagen hænger sammen.« Den talende var en temmelig lille og mager Mand med et skarpt, solbrændt Ansigt og frisk Væsen.

»Ja, ja, saa vil jeg fortælle vor Historie for dem alle tre,« sagde Damen. »Frank her og jeg mødtes i 1887 i McQuires Minelejr nær ved Klippebjærgene, hvor Papa den Gang arbejdede i en Mine. Saa forlovede vi os, Frank og jeg, men omtrent med det samme var det, at Papa traf paa en stor Guldaare og blev en meget rig Mand, medens Franks Mine blev daarligere og daarligere og gav ham saa godt som ingen Ting. Jo rigere Pa blev, des fattigere blev Frank, og til sidst vilde Pa slet ikke høre Tale om nogen Forlovelse mellem os længere, men lod mig rejse ind til Frisco. Men Frank vilde nu ikke give Slip paa mig; han fulgte med derind, og vi traf sammen der, uden at Pa vidste noget af det at sige. Han vilde bare være bleven frygtelig edderspændt, hvis han havde opdaget det, og derfor

holdt vi det mellem os selv. Frank sagde, at han vilde ase og mase i det, indtil han gjorde sin Lykke ligesom Pa, og at han aldrig vilde komme tilbage og forlange mig, før han havde lige saa meget som Pa. Saa lovede jeg at vente paa ham til evig Tid, om det skulde være, og lovede ham højtidelig, at jeg aldrig, saa længe han levede, skulde binde mig til nogen anden.

»Hvorfor kunne vi saa ikke lige saa godt la'e os binde af Præsten straks,« sagde han, »saa kan jeg da være sikker paa dig, og jeg skal alligevel ikke forlange at være din Mand, før jeg kommer tilbage.« Naa — saa snakkede vi nærmere sammen om Sagen, og han havde ordnet det alt sammen saa nydelig med en Præst, der bare ventede paa os, og saa blev det klappet og klart med det samme. Derefter tog Frank straks væk for at gøre sin Lykke, og jeg tog tilbage til Pa.

Det næste, jeg hørte om Frank, var, at han be fandt sig i Montana, men derfra gik han paa Guld-søgning til Arizona, og nogen Tid efter, da jeg hørte fra ham, var han i New Mexico. Men saa kom der en lang Historie i Aviserne om, hvorledes en Minelejr var bleven anfalden af Apache-Indianerne, og Frank blev nævnet blandt dem, der vare dræbte. Jeg segnede om paa Gulvet lige i det samme, jeg læste det, og laa syg mange Maaneder efter. Pa troede, at det var Brystet, det var galt med, og trak omkring med mig til de halve af 'Friscos Doktorer.

I et helt Aar og mere til kom der ikke et Ord fra Frank og heller ikke noget om ham, saa jeg kunde ikke tro andet, end at han var død. Naa — saa kom Lord St. Simon til 'Frisco, og vi kom bagefter til London, og der blev lavet et Bryllup ud af det, og Pa var voldsomt fornøjet; men jeg følte rigtignok hele Tiden ved mig selv, at ingen Mand paa hele Jorden nogen Sinde vilde faa den Plads i mit Hjerte, som den stakkels Frank havde haft.

Men havde jeg giftet mig med Lord St. Simon, saa vilde jeg naturligvis alligevel have været ham tro. Vor Kærlighed kunne vi jo ikke kommandere over, men nok vore Handlinger, og jeg gik til Alteret med ham med det gode Forsæt, at jeg vilde blive ham saa god en Kone, som jeg paa nogen Maade kunde. Men De kan tænke Dem til, hvad jeg følte, da jeg, idet jeg kom op til Knæfaldet og skottede tilbage, saa Frank staa og stirre vist paa mig bagved i den første Stol. Lige straks troede jeg, at det var hans Genfærd, men da jeg saa tilbage nok en Gang, stod han der endnu, og saa var der saadan et løjerligt Udtryk i hans Øjne, som om han vilde spørge, om jeg var glad eller bedrøvet over at se ham igen. Jeg undrer mig bare over, at jeg ikke segnede om paa Stedet. Det løb helt rundt for mig, og Præstens Ord lød for mig, ligesom det kunde være en Bi, der surrede mig om Øret. Jeg vidste ikke mit levende Raad. Skulde jeg stoppe hele Ceremonien og gøre Skandale i

Kirken? Jeg skottede atter tilbage til ham, og det lod til, at han vidste, hvad jeg stod og tænkte paa, for han løftede Fingeren op til Munden for at sige, at jeg skulde holde mig rolig. Derefter saa jeg ham skrive noget paa et Stykke Papir, og jeg vidste godt med mig selv, at det var et Brev til mig. Idet jeg saa gik ned ad Kirkegulvet forbi hans Stol, lod jeg min Buket falde ind til ham, og han lod Brevet glide ind i min Haand, da han gav mig Blomsterne tilbage. Der stod blot et Par Ord om, at jeg skulde smutte ud til ham, naar han gjorde Tegn til mig om at komme. Naturligvis følte jeg ikke et eneste Øjeblik nogen Tvivl om, at jeg først og fremmest havde Pligter mod ham, og jeg besluttede mig til at gøre, hvad han vilde forlange.

Da jeg kom tilbage, fortalte jeg alt, hvad der var sket, til min Kammerpige, som kendte ham fra Kalifornien og altid havde været hans Ven. Jeg gav hende Paalæg om intet at sige, men at pakke nogle faa Nødvendighedsgenstande sammen og have mit Overstykke parat. Jeg ved godt, at jeg burde have fortalt Lord St. Simon det hele, men det var saa skrækkeligt at gøre det, mens hans Moder og alle de andre fine og fornemme Folk hørte paa det. Men nu var det min Bestemmelse at løbe bort og forklare ham det hele bagefter. Jeg havde ikke siddet ved Bordet i ti Minutter, før jeg gennem Vinduet saa Frank staa ovre paa den anden Side af Vejen. Han vinkede til mig og begyndte saa

at gaa hen imod Parken. Saa smuttede jeg ud, tog Overstykket paa og mine Ting i Haanden og fulgte efter ham. Der kom en Dame hen imod mig, som sagde noget om Lord St. Simon til mig — og af det, jeg hørte, lod det til, at han ogsaa har haft en lille, hemmelig Historie, lige som jeg, før Brylluppet; jeg hørte ellers ikke videre efter, men søgte bare at komme fra hende, og snart efter indhentede jeg da ogsaa Frank. Vi fik fat i en Cab og kørte hen til hans Lejlighed i Gordon-Square, og det var nu det rigtige Bryllup efter alle de mange Aar, vi havde ventet paa hinanden.

Frank var bleven tagen til Fange af Apache-Indianerne, men var flygtet fra dem og var kommen til 'Frisco. Der havde han faaet at vide, at jeg havde troet ham død og var tagen til England, og han fulgte saa efter mig og traf mig først den Formiddag, jeg blev viet for anden Gang.«

»Ja, jeg læste i Bladene, hvor Vielsen skulde finde Sted,« forklarede Amerikaneren; »men der stod ikke noget om, hvor det var, Bruden boede.«

»Saa talte vi sammen om, hvad der var at gøre, og Frank vilde have, at vi aabent og ærlig skulde fortælle hele Sammenhængen; men jeg skammede mig saadan over det, at jeg helst vilde forsvinde i al Stilhed og blot sende et Par Ord til Pa, maaske for at lade ham vide, at jeg var i Live. Det var skrækkeligt for mig at tænke paa alle de Lorder og Ladyer, der sad rundt om Frokostbordet og ventede

paa, at jeg skulde komme tilbage. Saa blev det da til, at Frank tog min Brudedragt og mine øvrige Ting, lavede en Bylt af dem og kastede den ud i noget Vand et eller andet Sted, hvor ingen kunde finde den, for at man ikke skulde komme efter mit Spor. Næste Dag vilde vi saa have taget til Paris, hvis ikke den gode Herre der, Mr. Holmes, var kommen ind til os i Eftermiddags, skønt det rigtignok gaar over min Forstand, hvordan han kunde finde os. Men han overbeviste mig nu meget venlig og klart om, at jeg havde Uret, og Frank havde Ret, og at det gerne kunde gaa galt for os, hvis vi bleve ved med at være saa hemmelige. Han lovede ogsaa at skaffe os Lejlighed til at komme til at tale alene med Lord St. Simon, og vi gik da straks ind paa at indfinde os her i Mr. Holmes's Bolig. Se nu, Robert, nu har De hørt, hvorledes det hele hænger sammen, det gør mig frygtelig ondt, at jeg har baaret mig saadan ad imod Dem, men nu maa De ikke tænke alt for slemt om mig — jeg kunde jeg ikke gøre andet.«

Lord St. Simon havde ikke forandret sin stive Holdning, men havde med rynket Pande og sammenknebne Læber hørt paa den lange Beretning.

»Undskyld,« sagde han nu, »jeg er ikke vant til at afhandle mine mest intime, personlige Affærer i fremmedes Nærværelse.«

»Vil De da ikke tilgive mig? Vil De ikke give mig Haanden, før De gaar?«

»Jo, hvis det kan være Dem til nogen Fornøjelse, saa skal jeg gerne gøre Dem den Tjeneste.« Dermed tog han fornemt og koldt mod den Haand, hun rakte ud imod ham.

»Jeg havde haabet,« sagde Holmes, »at De vilde have taget Del i vort Aftensmaal tid.«

»Nej, der synes jeg, at De forlanger lidt for meget af mig,« svarede Hans Herlighed. »Jeg kan vel blive tvungen til at godkende den nye Tingenes Tilstand, men ingen kan dog forlange af mig, at jeg skal sætte mig hen at spise og drikke og være glad over den. Nej, med Deres Tilladelse vil jeg nu ønske Dem en god Aften.« Efter et fejende Buk, der gjaldt os alle sammen paa een Gang, vendte han os Ryggen og gik ud af Døren.

»Nu — saa haaber jeg dog, at i det mindste De vil beære os med Deres Selskab,« sagde Sherlock Holmes. »Det er mig altid en stor Glæde at være sammen med en Amerikaner, Mr. Moulton, thi jeg hører til dem, der tro, at den Taabelighed som en Konge og et Ministerium begik i de henfarne Tider, ikke vil forhindre vore Efterkommere i en Gang, naar Tiden er moden dertil, at lade det skilte atter bøje sig sammen, saa at alle vi, som tale det samme Sprog, forene os under eet Flag.« —

»Det var en meget interessant Sag,« sagde Holmes, da vore Gæster havde forladt os, »og den viser meget tydelig, hvorledes en Affære, der ved første Øjekast tager sig overmaade indviklet og

uforklarlig ud, i Virkeligheden er højst simpel og lige ud ad Landevejen. Intet kunde være mere uforklarligt end den, og dog kunde intet være mere naturligt end den Række af Begivenheder, som den unge Brud fortalte mig, medens paa den anden Side intet kunde være mærkeligere end det Resultat, Mr. Lestrade vilde komme til ved sit ivrige Arbejde.«

»Satte Sagen fra Begyndelsen da slet ikke Dem i Forlegenhed?« spurgte jeg.

»Nej, lige fra først af sprang to Kendsgerninger mig straks i Øjnene: for det første, at Damen havde været meget villig til at gaa til Brudeskamlen, og for det andet, at hun allerede paa Vejen hjem havde angret, hvad hun havde gjort. Der var altsaa øjensynlig sket noget om Formiddagen, som havde bevirket, at hun havde skiftet Sind. Hvad kunde dette noget nu være? Hun kunde ikke paa Vejen til og fra Kirken have talt med nogen, thi da havde hun jo hele Tiden været sammen med Brudgommen. Havde hun da *set* nogen? Var det Tilfældet, da maatte det være nogen fra Amerika, thi hun havde jo været saa kort her i Landet, at ingen i den Tid havde kunnet opnaa saa stor en Indflydelse over hende, at det blotte Syn af ham eller hende kunde bevirke saa stor en Forandring hos hende. De ser, at vi ved min Udsondringsmetode nu allerede ere komne til den Slutning, at det maa have været en Amerikaner. Men hvad kunde det saa have været for en Amerikaner, og hvorledes kunde han have

opnaaet saa stor en Indflydelse over hende? Det kunde være en Elsker; og det kunde ogsaa være en Ægtefælle. Jeg vidste, at hun havde tilbragt sin Ungdom i vilde Omgivelser og under sælsomme Forhold; saa vidt var jeg kommen, før jeg endnu havde hørt Lord St. Simons Forklaring. Men da han nu fortalte os om Herren i Kirkestolen, om den paa-faldende Forandring i Brudens Væsen og om det meget gennemskuelige Kunstgreb, hun, ved at lade Buketten falde, havde benyttet sig af til at faa fat i et Brev, endvidere det Jag, hun havde med at komme til at tale med sin fortrolige, Kammerpigen, saa snart hun var kommen af Kirke, og hendes meget sigende Hentydning til at springe ind i en Fordring, et Udtryk, som benyttes i Mineegnene og betyder at sætte sig i Besiddelse af noget, som en anden har Prioritetsret til, saa blev det hele mig straks klart. Hun var flygtet bort med en Herre, og denne Herre var enten en Elsker eller en tidligere Ægtefælle, og alt tydede mere i Retning af det sidste end det første.«

»Men hvordan i al Verden fandt De ham da?«

»Ja, det kunde være bleven vanskeligt nok; men vor fortræffelige Ven Lestrade havde særdeles gode Oplysninger paa Haanden — Oplysninger, hvis Værdi han slet ikke anede. Forbogstaverne vare naturligvis af stor Betydning, men af endnu større Betydning var det dog at faa at vide, at han i den

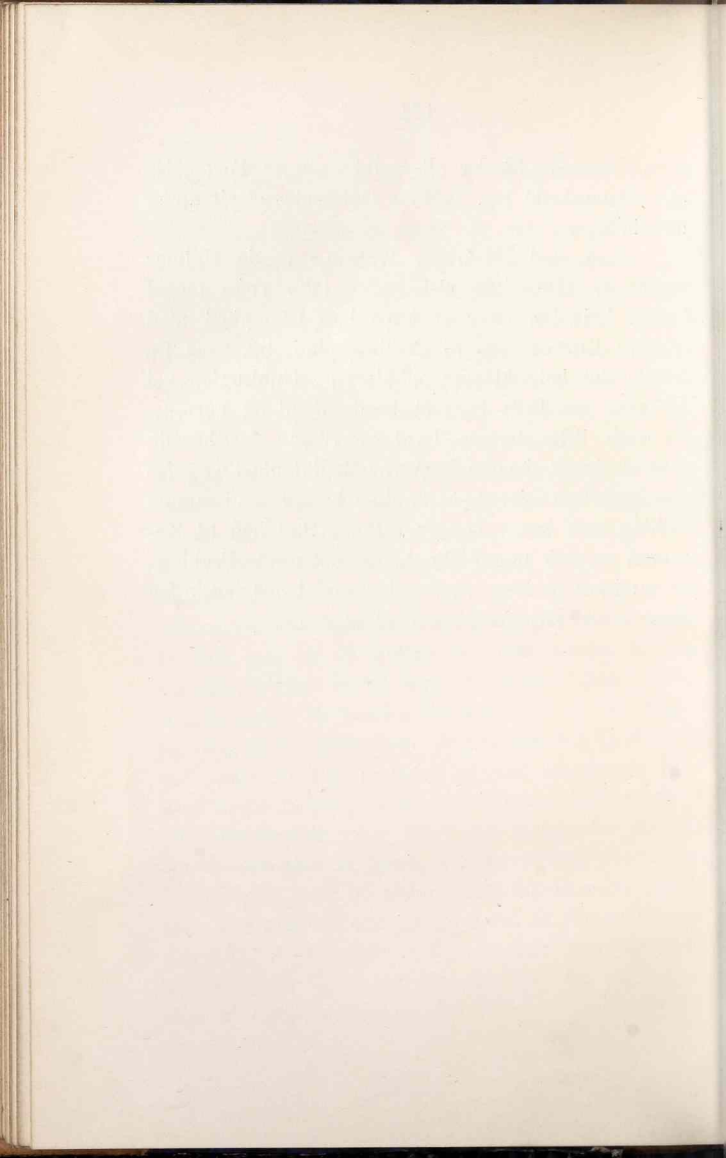
sidste Uge havde boet paa et af Londons bedste Hoteller.«

»Hvor kunde De vide, at det var et af de bedste Hoteller?«

»Det kunde jeg slutte mig til af de høje Priser. Otte Shilling for en Seng og otte Pence for et Glas Sherry — det tydede absolut paa et af vore dyreste Hoteller, der er ikke mange i London, som holde saa høje Priser. Det første, jeg havde at gøre, var at besøge de fineste af vore Hoteller. Jeg begyndte med dem i Northumberland-Avenue, og allerede i det andet erfarede jeg ved at undersøge Fremmedbogen, at en Amerikaner ved Navn Francis H. Moulton var taget derfra Dagen før, og ved at se hans Konto fik jeg at vide, at hans Regning var enslydende med den, Lestrade havde været saa venlig at lade mig se et Stykke af. Han havde, da han tog fra Hotellet, bedet dem om at sende mulig kommende Breve til Gordon-Square 226, og der begav jeg mig altsaa straks hen. Jeg var saa heldig at finde det elskende Par hjemme og var saa fri at give dem nogle faderlige Raad og forklare dem, at det i alle Henseender vilde være det bedste for dem at sprede den Hemmelighed, der nu hvilede over deres Forhold, og fuldt ud afsløre dette for det store Publikum i Almindelighed og for Lord St. Simon i Særdeleshed. Jeg inviterede dem herhen, hvor de vilde kunne træffe ham, og som De ser, fik jeg ogsaa ham til indfinde sig.«

»Men det fik De ellers ikke megen Fornøjelse af,« bemærkede jeg. »Hans Opførsel var alt andet end høflig.«

»Aah, ved De hvad, Watson,« sagde Holmes smilende, »De vilde vist heller ikke være meget høflig, hvis De, efter at have haft Ulejlighed med at gøre Kur og lave til Bryllup, pludselig, naar De troede det hele klappet og klart og Guldfluglen vel forvaret, saa Dem berøvet baade Brud og Formue. Vi maa ikke dømme Lord St. Simon for haardt, men derimod skænke ham vor Medlidenhed og prise vor lykkelige Stjerne, at vi ikke befinde os i samme Stilling som han. Træk nu Deres Stol hen til Kaminen og ræk mig Violinen, for det næste Problem, vi nu have at løse, er, hvorledes vi bedst skulde faa disse triste Efteraarsaftener til at gaa.«

DEN FORSVUNDNE BRUDGOM.

»Kære Watson,« sagde Sherlock Holmes en Aften, da vi havde taget Plads paa hver sin Side af Kaminen i vor Ungkarlejlighed i Baker Street — »Livet er langt — langt sælsommere end det, den frodigste Fantasi kan opfinde. Hvis vi to Haand i Haand kunde flyve ud af Vinduet der og svæve hen over den store By, og hvis Husenes Tage og Loffer samtidig bleve gennemsigtige, saa at vi kunde se de besynderlige Ting, der foregaa under dem, de mærkelige Sammentræf, de mange Planer, der udtænkes og iværksættes, de mange Hensigter, der krydse hinanden, de sælsomme Rækker af Begivenheder, der virke gennem flere Slægtled og føre til de ubegribeligste Resultater, saa vilde vi finde, at al Digtning, selv om den var nok saa godt opfunden, vilde være tom og intetsigende i Sammenligning med det daglige Livs Virkelighed.«

»Jeg tror dog, at De gør Dem skyldig i nogen Overdrivelse,« svarede jeg. »De Tilfælde, der komme for Lyset i Bladene, ere i Reglen baade tomme og

simple nok. Det forekommer mig, at den nøgterne Realisme stikker sit Hoved frem i alle Politiets Beretning; jeg har i alt Fald ikke endnu kunnet finde noget fantastisk i de Forbrydelser, som der meddeles, og endnu mindre noget kunstnerisk.«

»Skal der opnaas en kunstnerisk Virkning,« sagde Holmes, »da maa der anvendes baade Skønsomhed og Diskretion i Emnets Behandling, og det er det, som mangler i Politiets Beretninger, der mere gaa ud paa at forherlige Rettens og Ordenens Haandhævere ved en udførlig Omtale af, hvilken Iver de have udvist, og hvilke Resultater, de have opnaaet, end at fordybe sig i vedkommende Sags Enkeltheder, der for en opmærksom Iagttagere er det interessanteste ved den. Nej, De kan være vis paa, der er intet saa mærkeligt som det hverdagslige.«

Jeg smilede og rystede paa Hovedet. »Jeg kan godt forstaa, at De maa komme til den Anskuelse,« svarede jeg. »De, som er Hjælper og Raadgiver for enhver, der hverken ved ud eller ind, og hvis Sag de officielle Opdagere have maattet opgive — De kommer naturligvis kun i Berøring med det, der er sælsomt og bizart. Men her,« med disse Ord tog jeg Morgenavisen op fra Gulvet — »her kunne vi jo anstille en Prøve. Den første Overskrift, mit Øje falder paa, er: »En Mands Grusomhed mod sin Kone.« Om det staar der en hel Spalte, men jeg ved, førend jeg har læst den, at det alt sammen er mig bekendt. Der er naturligvis en anden Kvinde,

Drukkenkab og Skænderi, og derefter kommer Voldshandlingen med Skrig fra den mishandlede, der hidkalder den medlidende Søster eller Værtinde. Selv den tarveligste Reporter kunde ikke finde paa noget, der var mere simpelt.»

»Det er et meget uheldigt Eksempel, De har valgt,« sagde Holmes, idet han tog Avisen og gennemløb den paapegede Artikel. »Det er Dundas Skilsmisssag, som her er behandlet, og tilfældigvis har jeg været kaldt til Hjælp for at opklare nogle Smaating, der stod i Forbindelse med den. Manden er Totalafholdsmand, der er ikke Tale om nogen anden Kvinde, og det, Konen beklagede sig over, var, at Manden havde lagt sig efter den mærkelige Skik at slutte ethvert Maaltid med at tage sine forlorne Tænder ud af Munden og kaste dem efter Konen, hvilket De vel nok vil indrømme mig, var en Opførsel, som en almindelig Romanforfatters Fantasi ikke let vilde opfinde. Tag Dem en Pris Tobak, Doktor, og indrøm, at det er min Paastand, der bliver støttet ved Deres Eksempel.»

Han rakte mig sin Snustobaksdaase. Den var af drevet Guld, og i dens Laag var indfattet en stor Ametyst, og den stod i det hele taget i saa afgjort en Modsætning til Holmes's simple Vaner og prunkløse Fremtræden, at jeg ikke kunde lade være at komme med en Bemærkning om den.

»Ah,« sagde han, »jeg glemte, at jeg nu i nogle Uger ikke har talt med Dem. Det er saamænd

en lille Erindring fra Kongen af Böhmen som Anerkendelse af den Hjælp, jeg ydede ham i Irene Adler Sagen.«

»Og Ringen?« spurgte jeg, idet jeg skottede ned til en meget kostbar Brillantring, der funkede paa hans Finger.

»Har jeg faaet af Kongehuset i Holland; men den Sag, jeg tjente det i, er af en saa delikat Natur, at jeg ikke en Gang tør betro den til Dem, der har været saa venlig at offentliggøre nogle af mine smaa Problemer.«

»Har De nogen paa Haanden for Øjeblikket?« spurgte jeg meget nysgerrig.

»Ja, en ti—tolv Stykker, men der er ingen af dem, som frembyde synderlig Interesse. De ere vigtige nok, men de savne alligevel Interesse. Jeg har for Resten erfaret, at det som Regel er i de ubetydelige Sager, der findes den videste Mark for lagttagelser og for den hurtige Analyse af Aarsag og Virkning, der giver en Undersøgelse den største Tilløkkelse. De største Forbrydelser ere tilbøjelige til at blive de simpleste, thi jo større Forbrydelsen er, desto mere iøjnefaldende er som Regel Motivet. Med Undtagelse af een temmelig indviklet Affære, som er bleven mig overdraget fra Marseilles, er der i de øvrige som sagt intet, der kan vække nogen større Interesse. Men det er muligt, at jeg inden nogle faa Minutters Forløb faar en, der er bedre,

thi der kommer en ny Klient, hvis jeg ikke tager meget fejl.«

Han havde rejst sig fra Stolen og saa ned paa den graa Londonner-Gade. Jeg kiggede over hans Skulder og saa, at der paa Fortovet lige overfor stod en høj Kvindeskikkelse med en stor Pelsværksboa om Halsen og en brusende rød Strudsfjer i den bredskyggede Hat, der ved den ene Side var smækket op efter den kokette Hertuginde-af-Devonshire-Mode. Hun stod med en nervøs og raadvild Holdning og kiggede op til vore Vinduer under den store Skygge, medens hun vaklede frem og tilbage, og hendes Fingre famlede ved Handskeknapperne. Som en Svømmer, der kaster sig ud fra Bredden, forlod hun derefter pludselig Fortovet og skyndte sig tværs over Gaden, og straks derpaa hørte vi en skarp Ringen paa Klokken.

»Jeg har set den Slags Symptomer før,« sagde Holmes og kastede Cigaretten ind i Ilden. »Denne Vaklen paa Fortovet er meget karakteristisk og tyder altid paa en Kærlighedsaffære. Hun vil gerne have et godt Raad, men undser sig for at komme frem med, hvad der ligger hende paa Hjerte. Men ogsaa her er der megen Forskel. Naar en Kvinde har lidt stor Uret af en Mand, saa vakler hun ikke, saa er det betegnende Symptom derimod en itureven Klokkestreng. Men her kunne vi altsaa gaa ud fra, at det er en Kærlighedsaffære, og at den unge Mø er mere forvirret end vred og mere bedrøvet end

hævnlysten. Men nu kommer hun jo i egen høje Person, kunne vi sige, for at løse vore Tvivl.«

Medens han endnu talte, bankede det paa Døren, og vor Bydreng i Liberitrøjen traadte ind og meldte Miss Mary Sutherland, medens Damen selv optaar-nede sig bag hans lille, mørke Skikkelse som en fuldrigget Koffardiskude bag en spinkel Lodsbaad. Sherlock Holmes tog imod hende med den lette Belevenhed, for hvilken han var bekendt, og efter at have lukket Døren og bukkende fulgt hende hen til en Lænestol, betragtede han hende paa den opmærksomme og dog aandsfraværende Maade, der var ejendommelig for ham.

»Synes De ikke,« sagde han, »at det med Deres nærsynede Øjne er meget besværligt at sidde og skrive paa Maskine?«

»Jo, i Begyndelsen faldt det mig meget besværligt,« svarede hun, »men nu ved jeg, hvor Bogstaverne sidde, uden at jeg behøver at se paa dem.« Men saa lige med eet gik det besynderlige ved hans Bemærkning op for hende, det gav et Sæt i hende, og hun saa op paa ham med Forbavselse og Angest i sit store, godmodige Ansigt. »De har altsaa hørt Tale om mig, Mr. Holmes,« udbød hun, »hvor kan De ellers vide af dette?«

»Bryd Dem blot aldrig derom,« sagde Holmes leende, »det hører nu en Gang med til min Forretning at vide god Besked. Jeg kan jo have træneret

mig selv til at lægge Mærke til, hvad andre overse. Hvorfor skulde De ellers henvende Dem til mig?»

»Jeg er kommen til Dem, Sir, fordi jeg har hørt saa meget om Dem fra Mrs. Etherage, hvis Mand De fandt som ingen Ting, da Politiet og alle andre havde opgivet ham som død. Aah, Mr. Holmes, bare De kunde gøre det samme over for mig. Jeg er ikke rig, men jeg har dog et Hundrede Pund om Aaret at leve af foruden den Smule, jeg tjener ved Maskinen, og jeg vil gerne give Dem dem alle sammen for at faa at vide, hvad der er blevet af Mr. Hosmer Angel.«

»Hvorfor er De saadan over Hals og Hoved løbet herover for at raadspørge mig?» spurgte Sherlock Holmes med Fingerspidserne samlede og Øjnene hæftede paa Loftet.

Der kom igen et studsende Udtryk over Miss Mary Sutherlands lidt intetsigende Ansigt. »Ja, det er meget rigtigt, jeg for lige paa een Gang ud af Døren derhjemme, for jeg blev saa gal over at se den ligegyldige Maade, hvorpaa Mr. Windibank — det er min Fader — tog det hele. Han vilde slet ikke gaa til Politiet, og han vilde endnu mindre gaa til Dem, og da han slet ingen Ting vilde gøre, men blev ved at sige, at der ingen Skade var sket, saa blev jeg til sidst helt rasende, slængte mit Overtøj paa og løb herover.«

»Deres Fader?» sagde Holmes, »det maa vel være Deres Stiffader, siden hans Navn ikke er Deres.«

»Ja, det er min Stiffader. Jeg kalder ham Fader, skønt det lyder lidt underligt, for han er ikke mere end fem Aar og to Maaneder ældre end jeg.«

»Og Deres Moder lever ogsaa?«

»Ja, Moder lever og har det godt. Jeg var jo rigtignok ikke videre glad, Mr. Holmes, da hun giftede sig saa hurtig igen efter Faders Død, og det med en Mand, der var omtrent femten Aar yngre end hun. Min rigtige Fader, han var Gas- og Vandmester og boede i Tottenham-Court, og han efterlod sig en rigtig god Forretning, som Moder blev ved at drive ved Hjælp af vor Mestersvend, Mr. Hardy. Men da saa Mr. Windibank var bleven forlovet med Moder, fik han hende til at sælge Forretningen, for han var meget fin paa det. Han havde været Skuespiller, men det var dog vist ikke ved nogen af de rigtig fine Teatre; og nu var han handelsrejsende i Vin. De fik fire Tusinde og syv Hundrede for Forretningen og Varelageret; men det var rigtignok ikke nær saa meget, som Fader kunde have faaet, hvis han havde været i Live.«

Jeg havde ventet at se Holmes blive utaalmodig ved denne vidtløftige og temmelig uvedkommende Forklaring; men han havde tværtimod hørt paa den med den største Opmærksomhed.

»Og nu Deres egen lille Indtægt?« spurgte han, »bliver den tagen af Renterne af disse Penge?«

»Ih, nej, slet ikke, Sir. Den kommer slet ikke dem noget ved; den har jeg faaet af Onkel Ned i

Auckland. Han testamenterede mig Pengene, for jeg var hans Guddatter, skal jeg sige Dem, og han havde ikke selv nogen Børn. Det var i alt to Tusinde og fem Hundrede. De vare satte fast i New Zealand'ske Papirer, der gav $4\frac{1}{2}$ pCt., og det er kun Renterne, jeg kan røre.«

»Det interesserer mig i høj Grad,« sagde Holmes. »Men siden De altsaa har saadanne rigelige Indtægter, for med det, De tjener ved Siden af, maa det vel blive over hundrede Pund om Aaret, saa kan De jo føre en meget behagelig Tilværelse. De rejser vel sagtens lidt om Sommeren og morer Dem paa anden Maade; for, som sagt, en enlig Dame maa jo kunne leve rigtig pænt for en tresindstyve Pund om Aaret.«

»Ja, jeg kunde saamænd magelig komme ud af det med mindre end det, Mr. Holmes; men De forstaar jo nok, at saa længe jeg bor hjemme, ønsker jeg ikke paa nogen Maade at ligge mine Forældre til Byrde, og derfor faa de alle Renterne, saa længe jeg bor sammen med dem. Men det er naturligtvis kun for en Tid. Mr. Windibank hæver mine Renter hver Termin og giver min Moder dem, for jeg kan godt komme ud af det med det, jeg tjener ved min Maskinskrivning. Jeg faar to Pence for hvert Ark, og det er tit, at jeg kan skrive fra femten til tyve Ark om Dagen.«

»De har givet mig et meget tydeligt Indblik i Deres Stilling,« sagde Holmes. »Dette her er min

Ven, Dr. Watson, og De behøver aldeles ikke at undse Dem ved at tale frit ud i hans Nærværelse. Vil De nu være saa venlig at sige os alt, hvad der angaar Deres Forhold til Mr. Hosmer Angel.«

Miss Sutherland rødmede dybt og pillede nervøst ved Skindbræmmen paa sin Jaket. »Jeg traf ham første Gang paa Gasfitternes Bal,« sagde hun. »Mens Fader var levende, plejede de at sende ham Billetter, og efter at han var død, bleve de ved at huske paa os og sende Moder dem. Mr. Windibank syntes rigtignok ikke om, at vi gik derhen, han holdt i det hele ikke af, at vi gik ud. Han kunde blive ganske rasende, hvis jeg en Søndag Eftermiddag fik Lyst til at tage mig en Spadseretur i Parken eller tænkte paa at være med til en eller anden uskyldig Fornøjelse. Men denne Gang var jeg nu fast bestemt paa at ville være med, for hvad Ret havde han til at forbyde mig det? Han sagde rigtignok, at det ikke var et Selskab, der passede sig for os; men det var nu ligefrem en Uforskammethed mod Fader, for alle hans gamle Venner vare med. Han sagde ogsaa, at jeg ikke havde noget passende at tage paa; men det var nogen Snak, for jeg havde jo min røde Fløjskjole, som jeg ikke havde saa meget som taget op af Skuffen endnu. Til sidst, da han mærkede, at han ikke kunde snakke os fra det, søgte han at forpurre det ved at rejse til Frankrig paa Forretningens Vegne, men saa tog Moder og jeg derhen med Mr. Hardy, der før

havde været vor Mestersvend, og der var det saa, jeg traf Mr. Hosmer Angel.«

»Og da Mr. Windibank kom tilbage fra Frankrig, saa blev han vel frygtelig vred, da han hørte, at De alligevel havde været med?«

»Aah, nej, han tog det endog nogenlunde roligt. Jeg husker, at han blot lo ad det paa sin impertinente Maade og trak paa Skuldrene, idet han sagde, at det ikke nyttede at forbyde et Fruentimmer noget, for hvad hun havde sat sig i Hovedet, det vilde hun nu en Gang.«

»Naa — men der paa Gasfitternes Bal var det altsaa, at De første Gang traf en Herre, som hedder Mr. Hosmer Angel?«

»Ja, Sir. Jeg traf ham paa Ballet og dansede meget med ham, og næste Dag kom han og gjorde Visit og spurgte til vort Befindende. Derefter traf vi ham, det vil sige, han kom hjem et Par Gange for at tage mig med ud at spadserere i Parken; men saa kom Fader tilbage fra Frankrig, og saa kunde han ikke komme mere.«

»Saa — hvorfor?«

»Nej, for Fader kunde som sagt ikke lide noget af den Slags; han vilde ikke have, at nogen kom og besøgte os, og han plejede altid at sige, at en Kvinde maatte kunne føle sig lykkelig i sin Families Skød. Men, som jeg ogsaa sagde til Moder, en Kvinde kunde jo godt ønske selv at faa sig en Familie, og jeg havde ikke faaet nogen endnu.«

»Deri har De ganske Ret; men for at komme tilbage til Mr. Hosmer Angel, gjorde han da slet ikke noget Forsøg paa at træffe Dem igen?«

»Jo, da der var gaaet en Uges Tid, rejste Fader til Frankrig igen, og Hosmer havde skrevet og ladet mig vide, at det vilde være det bedste og sikreste, at vi ikke traf sammen, før han var rejst. Vi kunde jo skrive til hinanden i Mellemtiden, og han plejede da ogsaa at skrive hver Dag. Jeg gik selv ud og tog Brevene i Kassen om Morgenens, saa der var ingen Fare for, at Fader fik dem at se.«

«Var De den Gang bleven forlovet med ham, Miss Sutherland?»

»O, ja, Mr. Holmes. Vi bleve allerede forlovede den første Gang, vi spadserede sammen. Hosmer — Mr. Angel — var Kasserer i et Kontor i Leadenhall Street — og —«

»Hvilket Kontor?»

»Ja, det er det værste af det, Mr. Holmes, det ved jeg ikke.«

»Hvor boede han da?»

»Han havde et Par Værelser langt ude i Forstæderne.«

»Og De kender ikke hans Adresse?»

»Nej, jeg ved kun, at det var Leadenhall Street.«

»Hvortil adresserede De da Deres Breve?»

»Til Postekspeditionen i Leadenhall Street, poste restante. Han sagde, at hvis de bleve adresserede til Kontoret, saa vilde Kontoristerne drille ham med

dem, for de kunde jo sagtens se, at de vare fra en Dame. Jeg tilbød ham da at skrive dem paa Maskine, ligesom han gjorde ved sine, men det vilde han ikke høre noget om, for han sagde, at naar jeg skrev dem, saa kom de rigtig fra mig; men naar de vare skrevne paa Maskine, havde han en Fornemmelse, som om Maskinen var kommen imellem os. Se, deraf kan De jo selv slutte, Mr. Holmes, hvor meget han holdt af mig, og hvor fintfølende han var selv over for de mindste Ting.«

»Ja, det er meget betegnende,« sagde Holmes; »det har længe været en af mine Hovedregler, at slige Smaating absolut ere de vigtigste i enhver Sag. Men kan De maaske huske andre saadanne Smaating om Mr. Hosmer Angel?«

»Han var meget undselig af sig, Mr. Holmes. Han foretrak altid at spadserere med mig om Aftenen fremfor ved Dagens Lys, for han sagde, at han ikke kunde fordrage, at nogen lagde Mærke til os. Han var i et og alt beleven, men tillige meget tilbageholden; selv Stemmen brugte han aldrig saadan rigtig fuldt ud, den var altid dæmpet og ligesom tilsløret; han havde haft Difteritis som Barn, og siden den Tid havde hans Mandler altid været tykke og betændte, sagde han, og det var Grunden til, at hans Stemme var saa hæs og svag. Han var altid meget velklædt, uden dog at være lapset; men hans Øjne vare svage ligesom mine, og han gik altid med røgfærvede Briller, for han kunde ikke taale stærkt Lys.«

»Naa — men hvad skete saa, da Deres Stifader atter rejste til Frankrig?«

»Ja, saa indfandt Mr. Hosmer Angel sig igen og foreslog mig, at vi skulde lade os vie, før Mr. Windibank kom tilbage. Han tog det hele skrækkelig alvorligt og lod mig sværge med Haanden paa Testamentet, at jeg, hvad der saa end skete, vilde vedblive at være ham tro. Moder sagde, at det var meget rigtigt, at han lod mig sværge, og at det tydelig viste, hvor højt han elskede mig. Moder havde nu i det hele taget syntes voldsomt godt om ham lige fra Begyndelsen, ja, jeg tror, at hun var nær ved at holde lige saa meget af ham som jeg. Da de nu begyndte at tale om, at vi skulde gifte os, inden en Uge var gaaet, saa spurgte jeg om, hvordan de troede, at Fader vilde tage det, men de sagde, at jeg bare aldrig skulde bryde mig om Fader, jeg skulde blot fortælle ham det, naar det hele var klappet og klart, og Moder lovede, at hun nok skulde faa ham stillet tilfreds. Jeg syntes nu rigtignok ikke om det, Mr. Holmes, naturligvis kunde det jo lade lidt løjerligt, at jeg skulde bede ham om Lov til at gifte mig, eftersom han kun var lidt ældre end jeg; men jeg holdt nu en Gang ikke af at gaa hemmelig til Værks i en saa alvorlig Sag, og derfor skrev jeg til Fader i Bordeaux, hvor Kompagniet har sit udenlandske Kontor. Men Brevet kom tilbage til mig samme Morgen, som vi skulde vies.«

»Det havde altsaa ikke truffet ham?«

»Nej, Sir, for han var tagen tilbage til England, lige før det kom dertil.«

»Hm! Det var meget uheldigt. Deres Bryllup blev altsaa bestemt til om Fredagen. Skulde De vies i en Kirke?«

»Ja, Sir, men i al Stilhed. Det skulde være i Frelsens Kirke nær ved Kings Cross, og naar vi kom fra Kirken, skulde vi køre hen og spise Frokost i St. Pancras Hotel. Hosmer kom efter os i en Hansom; men da Moder og jeg jo skulde køre sammen, og der ikke var Plads til ham, saa tog han selv Plads i en Droske, som var det eneste Køretøj, der fandtes paa den Tid i Gaden. Vi kom til Kirken først, og da Drosken kørte frem og holdt stille, ventede vi paa, at han skulde stige ud; men han kom ikke, og da Droskekusken steg ned fra Bukken og lukkede Døren op, var der ingen derinde! Kusken sagde, at han ikke kunde begribe, hvad der var bleven af ham, for han havde med sine egne Øjne set ham stige derind. Se, dette skete sidstø Fredag, Mr. Holmes, og siden den Dag har jeg hverken hørt eller set noget, der kunde kaste det mindste Lys over, hvad der er blevet af ham.«

»De er bleven meget skammelig behandlet,« sagde Holmes.

»O, nej, Sir. Han var alt for god og venlig til at løbe fra mig paa den Maade. Hele Morgenens var han bleven ved at sige til mig, at hvad der saa end hændte, saa maatte jeg love at blive ved at

være ham tro, og selv om der maaske skete et eller andet helt uventet, der tilsyneladende skilte os ad, saa skulde jeg dog blive ved at huske paa, at jeg havde givet ham mit Løfte, og at han før eller senere vilde komme og kræve dette Løfte opfyldt. Det syntes mig at være en mærkelig Snak paa en Bryllupsmorgen, men det, der siden hændte, har rigtig nok vist, at der var god Mening i den.«

»Jeg synes ogsaa, at det var noget mærkeligt. Men Deres Mening er altsaa, at der er hændet ham en eller anden uforudset Ulykke?«

»Ja, Sir; men helt uforudset kan den vel ikke have været, han har vist haft en Anelse om, at der vilde ske et eller andet, thi hvorfor vilde han ellers tale, som han gjorde. Og det, han anede, er vel saa ogsaa sket.«

»Men har De nogen Mening om, hvad det kan være?«

»Nej, slet ikke.«

»Endnu et Spørgsmaal; hvorledes tog Deres Moder denne Begivenhed?«

»Hun blev meget vred og heftig og sagde, at jeg aldrig maatte nævne et Ord om den Sag mere.«

»Og Deres Fader? Fortalte De ham det?«

»Ja, og han var af samme Mening som jeg; at der maatte være hændet noget, og at jeg nok senere vilde høre fra Hosmer igen. Som han sagde, hvad Interesse eller Fordel kunde nogen have af at bringe mig til Kirkedøren og saa forlade mig der?

Hvis han havde laant Penge af mig, eller hvis han havde giftet sig med mig for at faa fat i mine Penge, saa var det hele jo let at forstaa; men Hosmer var meget godt situeret; han spurgte aldrig om mine Penge og vilde aldrig have, at jeg gav saa meget som en Shilling ud paa ham. Og dog — hvad kunde der vel være haendet paa den korte Vej til Kirken? Og hvorfor kunde han ikke bagefter have skrevet? Aah, jeg er nær ved at blive tosset, naar jeg tænker paa det. Det staar mig i Hovedet baade Dag og Nat, saa jeg næsten ikke faar Søvn i mine Øjne.»

Dermed trak hun sit lille Lommetørklæde ud af Muffen og begyndte at græde.

»Ja, nu skal jeg nok undersøge Sagen for Dem,« sagde Holmes, idet han stod op, og jeg nærer ingen Tvivl om, at vi nok skulle komme til et Resultat. Læg De nu bare hele Sagen paa mine Skuldre, og plag ikke Dem selv ved at gaa og grublisere videre over den. Søg fremfor alt at lade Mr. Hosmer Angel helt forsvinde fra Deres Erindring, ligesom han er forsvunden for Deres Øjne.»

»De tror altsaa, at jeg aldrig vil faa ham at se tiere?«

»Ja, jeg er bange for det.»

»Ja, men hvad er da sket med ham?«

»Det Spørgsmaal skal De blot overlade mig at klare. Men vil De ikke give mig en nøjagtig Beskrivelse af ham samt overlade mig de af hans Breve, De kan afse.»

»Jeg averterede om ham i Chronicle for sidste Lørdag,« sagde hun. »Se, her er Avertissementet, jeg har klippet det ud, og der staar hans Signalement. Og her har De fire af hans Breve.«

»Tak — og Deres Adresse?«

»Lyon Place 31, Camberwell.«

»Men Mr. Angels Adresse kan De altsaa ikke opgive mig. Hvor er Deres Faders Principalers Forretning?«

»Han rejser for Westhouse & Marbank, de store Vingrosserere i Fenchurch Sireet.«

»Tak skal De have. De har forklaret mig det hele meget tydeligt. Vil De nu lade Papirerne blive her og huske paa det Raad, jeg har givet Dem. Lad hele Begivenheden blive som en lukket Bog og plag Dem ikke selv med den mere.«

»De er meget venlig, Mr. Holmes, men det er mig umuligt at gøre, som De siger. Jeg skal vedblive at være tro mod Hosmer, og han skal finde mig parat, naar han kommer tilbage.«

Trods den lidt for flotte og udfordrende Hat og det intetsigende Ansigt, var der dog noget vist nobelt i vor Gæsts jævne Trofasthed og Tillid, der ikke kunde andet end vække vor Agtelse. Hun lagde det lille Bundt Breve paa Bordet og tog derpaa Afsked efter at have lovet at komme igen, saa snart vi sendte Bud efter hende.

Sherlock Holmes blev siddende stille i nogle faa Minutter med Fingerspidserne mod hinanden,

Benene strakte langt ud foran sig og Blikket rettet mod Loftet. Derefter nedtog han fra Kaminhylden den gamle, tilrøgede Kridtpibe, der var det samme for ham som en Raadgiver, og efter at have tændt den lagde han sig tilbage i Stolen og lod med et uendeligt dovent Udtryk i det lange, magre Ansigt Røgen omhvirlve sig i tykke, blaa Ringe.

»Et ganske interessant Studium, den unge Jomfru,« bemærkede han. »Jeg fandt i alt Fald hende langt mere interessant end hendes lille Problem, som i Forbigaaende bemærket er temmelig trivielt. Hvis De vil gennemgaa mine Optegnelser, vil De finde et lignende Tilfælde omtalt der fra Andover i 1883, og i Haag forekom der i Fjor noget tilsvarende. Men saa gammel som Ideen var, saa er der dog her et Par Enkeltheder, som jeg ikke har truffet før. Men som sagt — Jomfruen selv var meget instruktiv.«

»Ja, det lod i alt Fald til, at De læste en hel Del paa hende, som var usynligt for mig,« bemærkede jeg.

»Ikke usynligt, men ubemærket, Watson. De vidste ikke, hvor De skulde se, og derfor undslap alt det vigtige og interessante Dem. Jeg kan aldrig rigtig faa Dem lært, hvor vigtige Ærmerne og hvor talende Tommelfingerneglene ere, eller hvilken Betydning der hænger i et Par Snørelidser. Hvad saa De nu f. Eks. i denne Dames Ydre? Beskriv det.«

»Nu — hun havde en skiferfarvet, bredskygget

Straahat med en stor, brusende, rød Strudsfjer. Hendes Jaket var sort med sort Perlebesætning og kantét med sort Plys. Hendes Kjole var brun, lidt mørkere end kaffebrun, med en smal Bort af rødt Plys i Halsen og ved Haandlekene. Hendes Handsker vare graa, og der var et lille Hul paa den højre Pegefinger. Hendes Støvler lagde jeg ikke Mærke til. Hun bar smaa, runde, hængende Øreringe, og hun gjorde i det hele taget Indtryk af at være velstaaende paa jævn, borgerlig Vis.»

Sherlock Holmes klappede sagte i Hænderne og lo tilfreds.

»Paa min Ære, Watson, De begynder jo at blive helt dygtig. De har forbedret Dem betydeligt i den sidste Tid, og dette her var rigtig godt klaret. Ganske vist er enhver Ting af Betydning undgaaet Dem, men De er dog kommen ind paa Metoden, og De har et skarpt og hurtigt Blik for Farver. Men slaa Dem aldrig til Taals med Helhedsindtrykket, kære Ven, men koncentrer Deres Opmærksomhed paa Enkelthederne. Mit første Blik gælder altid en Dames Ærmer. Hos en Mand kan det som Regel være rigtigst først at studere Benklædeknaerne. Som De bemærkede, havde denne Dame Plysbesætning paa Ærmerne, og det er et udmærket Materiale til at modtage Indtryk og afgive Kendetegn. Den dobbelte Fure oven over Haandleket, hvor Maskinskriveren trykker Armen ind mod Bordet, var smukt bevaret. Haand-Symaskinen efterlader et lignende

Mærke, men kun paa den venstre Arm og paa den Side af den, der er længst fra Tømmelfingeren, i Stedet for at gaa lige over den bredeste Del, som denne gjorde. Fra Ærmet for mit Blik til hendes Ansigt, og der saa jeg nogle smaa Mærker af Næseklemmerne paa hver sin Side af Næseroden, og jeg dristede mig da til den Bemærkning om Kortsynethed og Maskinskrivning, der syntes at forbavse hende.«

»Og mig med.«

»Ja, men uden Grund, som De altsaa nu ser; det hele var meget tydeligt og let læseligt. Jeg blev derimod med god Grund forbavset og meget interesseret, da jeg skottede ned til hendes Fødder og bemærkede, at om end de Støvler, hun bar, ikke vare ulige hinanden, saa vare de dog umage, eftersom den ene havde Forsiringer syet paa Snuden, men den anden ikke. Af den enes fem Knapper vare kun de to nederste knappede, og af den andens fem kun den første, tredje og femte. Men naar De ser en ung Dame, der i andre Henseender er pænt og ordentlig paaklædt, komme lige fra sit Hjem med umage Støvler kun halvt knappede, saa kræves der ikke nogen overnaturlige Evner for at kunne sige, at hun er kommen af Sted i stort Hastværk.«

»Og hvad opdagede De saa mere?« spurgte jeg, højlig interesseret som altid i min Vens skarpsindige Slutninger.

»Jeg lagde i Forbigaaende Mærke til, at hun, før hun var gaaet hjemmefra, men efter at have faaet Overtøjet paa, havde skrevet et Brev. De lagde Mærke til, at den højre Handske havde et Hul ved Tommelfingeren; men De saa nok ikke, at baade Handske og Finger vare plettede af violet Blæk. Hun havde skrevet i stor Skyndsomhed og havde dyppet Pennen for dybt, og det maatte være sket nu til Morgen, ellers vilde Mærket paa Fingeren ikke have været saa tydelig at se. Alt dette er ganske underholdende om end rent elementært; men nu maa jeg tilbage til Forretningen, Watson. Har De noget imod at læse Avertissementet om den forsvundne Mr. Hosmer Angel for mig?»

»Nej, det skal jeg gerne,« svarede jeg og holdt det lille Udklip nærmere hen til Lyset. »Forsvunden«, har det til Overskrift. »Morgenen den 14de ds. en Gentleman ved Navn Hosmer Angel. Omtrent 66 Tommer høj, stærkt bygget, gulbleg Ansigtssfarve, sort Haar, lidt skaldet paa Issen, buskede, sorte Bakkenbarter og et lignende Overskæg. Gaar med røgfarvede Briller og har en noget svag og hæs Stemme. Var, da han sidst blev set, klædt i en lang, sort, toradet Frakke med Silkeopslag, sort Vest med Guldskæde, graa Bukskinsbenklæder, brune Gamasker og Fjederstøvler. Der vides, at han har været ansat i et Kontor i Leadenhall Street. Enhver, som kan give nogen Oplysning, o. s. v. o. s. v.«

»Det er godt,« sagde Holmes. »Hvad Brevene

angaar,« fortsatte han, idet han kastede et Blik paa dem, »saa ere de meget dagligdags, der findes absolut intet andet der, som kan lede os paa Mr. Angels Spor, end at han citerer Balzac en Gang. Dog er der et mærkeligt Punkt, som De vist allerede har lagt Mærke til.«

»De ere skrevne paa Maskine,« bemærkede jeg.

»Ikke det alene; men ogsaa at Underskriften er skreven paa Maskine. Se en Gang paa det pæne, lille »Hosmer Angel« forneden. Det er dateret, ser De, men der er ingen anden Stedsangivelse end Leadenhall Street, hvilket er temmelig ubestemt. Men Omstændigheden med Underskriften er meget rigtig, ja, vi kunne godt kalde den afgørende.«

»For hvad?«

»Kære Watson, er det muligt, at De ikke kan se, hvor talende den Omstændighed er?«

»Nej, jeg maa tilstaa min Dumhed. Det eneste, jeg kan tænke mig, er, at vedkommende har haft i Sinde at fornægte sin Underskrift, hvis der blev anlagt Sag imod ham for at have brudt sit Løfte.«

»Nej, det var ikke det, jeg mente; men nu skal jeg skrive to Breve, som skulle afgøre Sagen. Det ene skal være til Firmaet i City, og det andet skal være til den unge Dames Stiffader, Mr. Windibank. Jeg vil nemlig spørge ham, om han har Lejlighed til at komme herhen til os i Morgen Eftermiddag Kl. 6. Det er dog det bedste, at vi faa Sagen afhandlet med Familiens Overhoved. Og nu, Doktor,

kunne vi intet gøre, før vi have faaet Svar paa disse Breve; derfor kunne vi foreløbig lægge det lille Problem paa Hylden.«

Jeg havde saa mange Grunde til at tro paa min Vens skarpe Slutningsevner og hans ualmindelige Energi, hvor det gjaldt om at opspore en Forbryder, at jeg følte, han maatte have solide Grunde for den tillidsfulde og rolige Maade, hvorpaa han behandlede denne Sag. Kun een eneste Gang havde jeg set ham komme til kort, det var i Sagen mod Irene Adler. Men naar jeg saa tilbage til den sælsomme Sag med »De fires Tegn« eller de mærkværdige Omstændigheder, der stod i Forbindelse med »En Studie i rødt«, for ikke at tale om »Rødbøgene« og »Den blaa Karfunkel« eller »Manden med Hareskaaret«, saa følte jeg dog, at det maatte være en meget indviklet Opgave, han ikke formaaede at løse.

Jeg forlod ham da med den Overbevisning, at naar jeg kom igen næste Aften, saa vilde jeg se ham i Haanden holde den Ariadnetraad, som kunde føre ham til det Maal, han havde faaet til Opgave at naa, nemlig Mary Sutherlands Brudgom.

Jeg havde netop et meget alvorligt Sygdomstilfælde at behandle, som optog mig stærkt, og hele den næste Dag tilbragte jeg ved Sygesengen. Jeg kunde ikke komme fra min Patient før henad Kl. 6 om Eftermiddagen, og jeg fik straks fat i en Hansom og gav Kusken Befaling til at skynde sig til Baker

Street; thi jeg var bange for at komme for sent til at være med til det lille Mysteriums Afsløring.

Men jeg fandt dog Sherlock Holmes alene, halvt sovende, med den lange Krop krummet sammen i Lænestolen. Et vældigt Batteri af Flasker og Prøveglas samt en gennemtrængende Lugt af Hydrokloral-Syre sagde mig, at han havde tilbragt Dagen med de kemiske Undersøgelser, han fandt saa stor Fornøjelse i.

»Naa, har De saa faaet Opløsningen?« spurgte jeg, saa snart jeg var kommen inden for Døren.

»Ja, det var et Bisulfat af Baryta.«

»Nej, nej, Mysteriet?« udbrød jeg.

»Naa, det! — Jeg troede, det var Saltet, jeg havde arbejdet med. Der har aldrig været det mindste mysteriøse i den Sag, skønt den, som jeg sagde i Gaar, frembød nogle Smaating af Interesse. Det eneste kedelige ved den er, at der desværre nok ikke er nogen Bestemmelse i Loven, der kan bringes i Anvendelse mod Slyngelen.«

»Hvem er han da, og hvorfor er han saaledes løbet fra den stakkels Miss Sutherland?«

Spørgsmaalet havde næppe forladt mine Læber, og Holmes havde ikke faaet Tid til at aabne sine for at svare mig, da vi hørte Skridt ude i Korridoren og derefter en Banken paa Døren.

»Det er Pigebarnets Stiffader, Mr. James Windibank,« sagde Holmes. »Han har skrevet til mig og lovet at komme herhen Kl. 6. Kom ind!«

Herren, som traadte ind, var en kraftig Mand af Middelhøjde, nogle og tredive Aar gammel, glattraget med en noget gusten Teint, et smilende Ansigt og et belevent Væsen samt et Par meget skarpe, noget stikkende Øjne. Han sendte hver af os et hurtigt, spørgende Blik, satte sin sorte, velafstrogne Filthat fra sig paa et Sidebord og lod sig efter at hilst paa os med et let Buk glide ned i den nærmeste Stol.

»God Aften, Mr. James Windibank,« sagde Holmes. »Jeg antager, at dette Brev, som er skrevet paa Maskine, er fra Dem, eftersom De der skriver, at De vil indfinde Dem hos mig Kl. 6.«

»Ja, Sir. Jeg er bange for, at det er bleven lidt over Tiden, men som De maaske ved, er jeg ikke helt min egen Herre. Det gør mig ondt, at Miss Sutherland har gjort Dem Ulejlighed med denne Bagatel, jeg holder nu en Gang ikke af at vadske mit snavsede Linned i andres Paasyn, det har jeg ogsaa sagt til hende, og havde jeg haft noget over hende at sige, saa havde hun ikke faaet Lov at gaa herhen. Men hun er en meget heftig og temmelig egenraadig Pige, hvad De maaske har lagt Mærke til, og har hun først sat sig en Ting i Hovedet, saa er der ingen Mennesker, der kan faa hende fra den. Naturligvis gør det ikke saa meget med Dem, da De jo ikke hører til det officielle Opdagelsespoliti; men det er alligevel ikke behageligt, at faa en Familieulykke af denne Art spredt ud imellem Folk.

Desuden er det jo en aldeles unyttig Udgift, for hvordan vil De vel kunne finde denne Hosmer Angel, det er vist temmelig umuligt.«

»Nej, tværtimod,« sagde Holmes rolig, »jeg har god Grund til at tro, at det vil lykkes mig at opdage Mr. Hosmer Angel!«

Det gav et voldsomt Sæt i Mr. Windibank, og han tabte sine Handsker. »Det glæder mig at høre,« sagde han.

»Det er ganske kuriøst at lægge Mærke til,« sagde Holmes, »at en, der skriver paa Maskine, i sin Skrift viser næsten lige saa stor Individualitet som en, der skriver med Haanden. Naar Skrivemaskinerne ikke ere ganske nye, vil ikke to af dem skrive ens. Nogle Bogstaver blive mere slidte end andre og slides mere paa den ene Side end paa den anden. Hvis De vil lægge Mærke til dette Brev her, Mr. Windibank, saa vil De se, at der er en lille Plet i alle »e«'erne, samt at »r«'ernes Hale er lidt defekt. Der er fjorten andre karakteristiske Ejendommeligheder, men disse to ere de mest iøjnefaldende.«

»Ja, alle vi, der ere paa Kontoret, benytte denne Maskine til vor Korrespondance, saa det er ikke saa mærkeligt, om den er lidt slidt,« svarede vor Gæst og skottede hen til Holmes med sine smaa, skarpe Øjne.

»Men nu skal jeg vise Dem en meget interessant Ting, Mr. Windibank,« fortsatte Holmes. »Jeg

har for Resten tænkt paa med det første, naar jeg faar Tid, at skrive en lille Afhandling om Skrivemaskinerne og deres Forhold til Forbrydelser, det er et Emne, som jeg har skænket en Del Opmærksomhed. Jeg har her fire Breve, der give sig ud for at være skrevne af den forsvundne Person. De ere alle skrevne paa Maskine. I dem alle ere ikke alene alle »e«'erne plettede og »r«'erne haleløse, men hvis De vil gøre Dem Ulejlighed at kigge gennem min Lupe, saa vil De ogsaa se de fjorten andre Ejendommeligheder, som jeg har hentydet til.«

Mr. Windibank sprang op af Stolen og snappede sin Hat. »Jeg kan ikke spille min Tid med at høre paa dette fantastiske Tøjeri, Mr. Holmes,« sagde han. »Kan De gribe Manden, saa grib De ham kun, og saa kan De jo lade mig vide, naar De har gjort det.«

»Godt,« svarede Holmes, idet han med et Par lange Skridt traadte hen til Døren og laasede den; »saa vil jeg da nu lade Dem vide, at jeg har grebet ham!«

»Hvad! Hvor?« raabte Mr. Windibank, idet han blev bleg lige ud til Læberne og kiggede snart til een Side og snart til en anden som en Rotte i en Fælde.

»Nej, den gaar ikke — den gaar ikke,« sagde Holmes blidt. »De kan ikke slippe fra det, Mr. Windibank. Det hele er alt for tydeligt og alt for gennemskueligt, og det var en meget daarlig Kompliment, De kom med til mig, da De sagde, at det

var umuligt at løse saa let en Opgave. Naa — det er rigtigt, sæt Dem ned og lad os tale om Sagen.«

Med et Ansigt som et Spøgelse og med Sveden perlende paa Panden sank vor Gæst ned i en Stol. »Det er ikke noget — man kan gøre mig noget for,« stammede han.

»Nej, des værre, det frygter jeg ogsaa for. Men alligevel, min gode Mr. Windibank, var det en saa grusom, egenkærlig og hjerteløs Keltringstreg, som jeg nogen Sinde har haft med at gøre. Lad mig nu gennemgaa det hele forfra, saa kan De jo gøre Indsigelser, hvis jeg tager fejl.«

Manden sad og krøb sammen i Stolen, med Hovedet nedsunket paa Brystet som en, der er ganske sønderknust. Holmes lagde Fødderne op paa Kaminhyldens Hjørne, lænede sig tilbage i Stolen med Hænderne i Lommen og begyndte at tale, mere med sig selv, lod det til, end med os.

»Manden giftede sig bare for Pengenes Skyld med en Enke, der var meget ældre end han selv,« sagde han, »og saa længe Datteren boede hos dem, nød han ogsaa godt af hendes Penge. Det var en betydelig Sum for Folk i deres Stilling, de saaledes fik at raade over, og Tabet af den vilde virke meget føleligt; det var derfor nok værd at gøre sig nogen Anstrengelse for at bevare den. Datteren var af en godmodig og opofrende Karakter, men tillige varmhjertet og kærlighedsfuld, og det var derfor tydeligt, at hun med sit gode Udseende og sin lille Formue

ikke vilde faa Lov til ret længe at forblive ugift. Men hendes Giftermaal vilde være det samme for dem som et Tab af et Hundrede Pund om Aaret, og hvad gør derfor hendes Stiffader for at hindre dette? Han benytter sig først af det nærliggende Middel at holde hende hjemme og forbyde hende at komme sammen med Folk af hendes egen Alder; men han kommer snart til det Resultat, at det Middel ikke ret længe vil kunne slaa til. Hun begynder at blive stædig, at pukke paa sin Ret, og til sidst lader hun ham vide, at hun ikke længere vil finde sig i at være indespærret, men at hun har besluttet at gaa med til et vist Bal. Hvad gør saa hendes snu Stiffader? Han undfanger en Ide, der er til betydelig større Ære for hans Hjerne end for hans Hjerte. Han benytter sig af den Maskeringsevne, han som tidligere Skuespiller har tilegnet sig; med sin Hustrus Vidende og Hjælp forklæder han sig, skjuler de skarpe Øjne bag røgfærvede Brilleglas, maskerer Ansigtet med et Overskæg og et Par buskede Bakkenbarter, dæmper den klare Stemme til en hæs Hvisken og gjort endnu mere tryk ved Pigens Nærsynethed fremtræder han som Mr. Hosmer Angel for at holde andre Elskere borte ved selv at spille Elsker.«

»Det var bare en Spøg fra først af,« stønnede vor Gæst; »vi havde ikke tænkt os, at hun saa let lod sig bedaare.«

»Det kan nok være, men hvad enten det nu

skulde være en Spøg eller ikke, saa lod den unge Pige sig straks bedaare, og da hun følte sig ganske overbevist om, at hendes Stiffader var i Frankrig, faldt det hende ikke et Øjeblik ind at fatte Mistanke. Hun følte sig smigret ved Herrens Opmærksomhed, og Virkningen forøgedes ved hendes Moders lydelig udtalte Beundring. Saa begyndte Mr. Angel at aflægge Besøg, for det var tydeligt, at Sagen nu burde føres saa langt, som det paa nogen Maade gik an, hvis den skulde gøre nogen virkelig Nytte. Derefter fulgte Stævnemøder og en Forlovelse, som sikrede vedkommende mod, at Pigens Følelser vendte sig mod andre. Men Bedrageriet kunde dog ikke holdes gaaende ret længe. Disse foregivne Rejser til Frankrig vare alt for besværlige for Stiffaderen. Det, der nu burde gøres, var tydelig nok at faa sat en dramatisk Slutning paa Historien, at den unge Piges Sind modtog et blivende Indtryk deraf, et saa stærkt Indtryk, at hun i lang Tid derefter ikke vilde tænke paa at tage mod andre Bejlere. Derfor blev hun opfordret til at aflægge højtidelige Troskabsløfter paa Testamentet, og derfor blev der gjort Hentydninger til, at der muligvis kunde hænde noget paa selve Bryllupsdagen. James Windibank ønskede med andre Ord, at Miss Sutherland skulde føle sig saa uløselig bunden til Mr. Hosmer Angel og være saa uvis med Hensyn til hans Skæbne, at hun, i det mindste for en halv Snes Aar, vilde laane nogen anden Frier Øre. Han bragte hende derfor lige til

Kirkedøren, og da han ikke godt kunde gaa videre, forsvandt han ved Hjælp af det gamle kendte Kneb at stige ind ad den ene Dør paa en Droske og smutte ud ad den anden. Saaledes var vist Begivenhedernes Række — ikke sandt, Mr. Windibank.«

Medens Holmes talte, havde vor Gæst genvundet noget af sin Fatning og Selvsikkerhed, og nu rejste han sig fra Stolen med et koldt Grin i det blege Ansigt.

»Maaske var det saadan, eller maaske var det ikke saadan, Mr. Holmes,« sagde han; »men siden De er saa Fandens skarpsindig og alvidende, saa burde De ogsaa vide, at det nu er Dem, der overtræder Loven, og ikke mig. Jeg har lige fra først af ikke begaaet det mindste lovstridige, men saa længe De holder den Dør laaset, saa udsætter De Dem for en Anklage for voldeligt Overfald og ulovlig Indespærring.«

»Loven kan ganske vist, som De siger, ikke røre Dem,« sagde Holmes, idet han drejede Nøglen om i Laasen og smækkede Døren paa vid Gab, »og dog har et Menneske aldrig bedre fortjent at blive slæbt for Retten og faa sin Straf end De. Hvis den unge Pige har en Broder eller en Ven, saa burde han skaffe sig en Hundepisk og gennemptrygle Dem. Ved Himlen!« fortsatte han, idet en heftig Rødme steg op i hans Kinder ved Synet af det spottende Grin paa Bedragerens Ansigt, »det er ganske vist ikke noget, jeg plejer at gøre for mine Klienter,

men jeg har netop det omtalte Redskab her ved Haanden, og jeg skal dog gøre mig den Fornøjelse at —«. Han tog to lange Skridt hen imod Hundepisken, men før han fik fat i den, lød der stormende Trin ned ad Trappen, den tunge Indgangsdør blev smækket haardt i, og fra vort Vindue kunde vi se Mr. James Windibank løbe ned ad Gaden, saa hurtig hans Ben kunde bære ham.

»Der løber den mest gedigne Keltring, jeg endnu har haft med at gøre!« sagde Holmes leende, idet han atter kastede sig ned i sin Stol. »Den Fyr vil nok stige fra Keltringstreg til Keltringstreg, indtil han naar op til en ordentlig Forbrydelse og ender i Tugthuset. Men Sagen har ellers i flere Henseender været ganske interessant.«

»Jeg er endnu ikke ganske klar over hele Deres Slutningsrække,« bemærkede jeg.

»Nu — ser De, lige fra først af var det jo tydeligt, at denne Hosmer Angel maatte have et eller andet bestemt Formaal med sin mærkelige Opførsel, og lige saa klart var det, at der, saa vidt vi da kunde se, ikke var andre end Stiffaderen, som kunde profitere af Hændelsen. Dernæst var den Omstændighed, at de to Personer aldrig viste sig paa een Gang, men at den ene altid indfandt sig, naar den anden var borte, meget mistænkelig. Det samme gjaldt om de røgfarvede Briller og den besynderlige Stemme; det tydede alt sammen paa en Forklædning, lige saa vel som de buskede Bakken-

barter og dito Overskæg. Min Mistanke blev saa godt som til Vished ved den besynderlige Adfærd, at han skrev sit Navn paa Maskinen; thi den tydede naturligvis paa, at hans Haandskrift var hende saa bekendt, at hun straks vilde genkende selv kun nogle faa Bogstaver af den. De ser, at alle disse isolerede Kendsgerninger i Forbindelse med mange mindre alle pegede i samme Retning.«

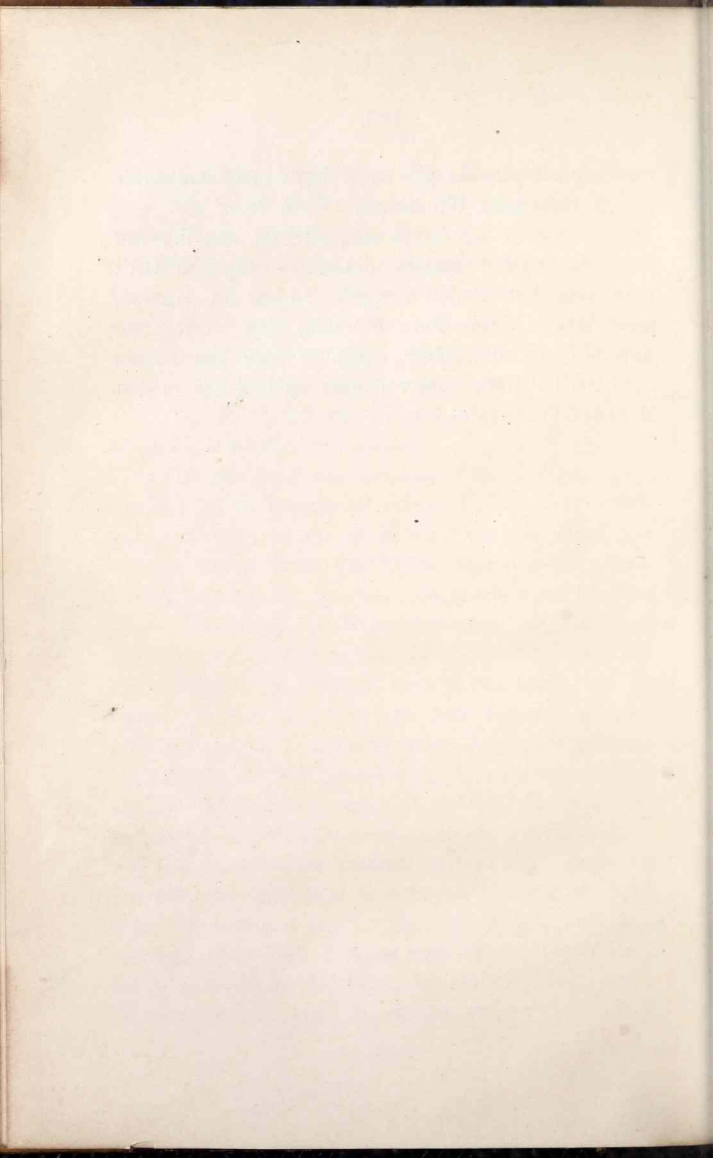
»Og hvorledes fik De saa afgjort Vished for, at Deres Mistanke var rigtig?«

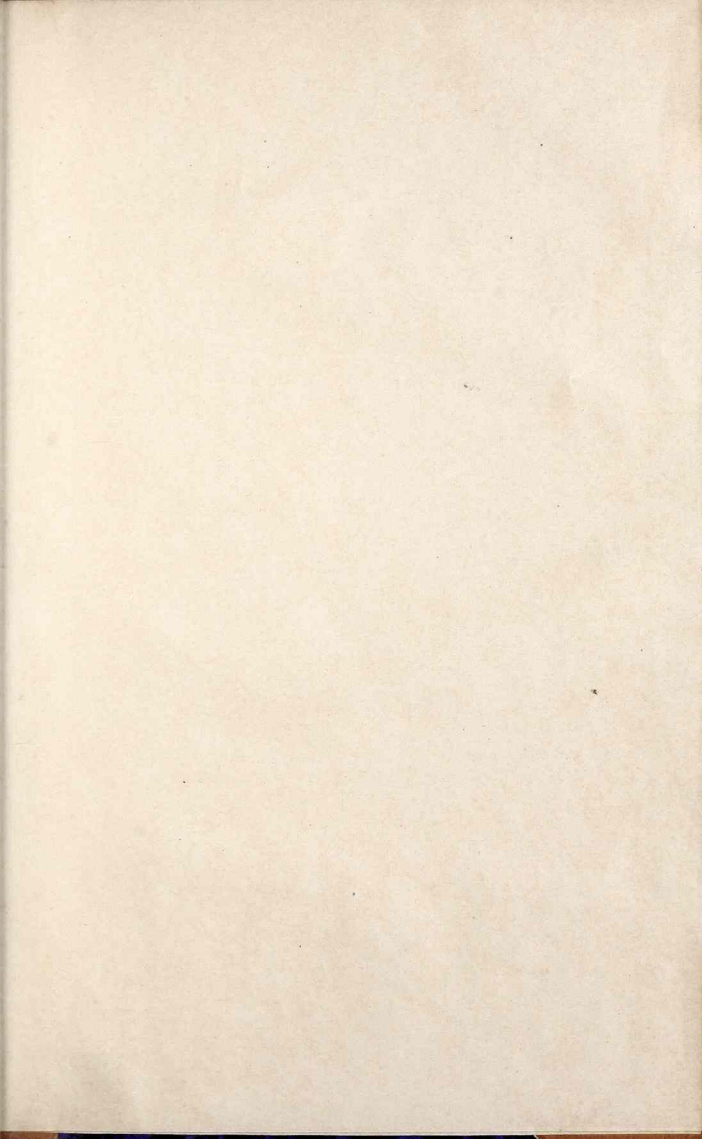
»Da jeg først var kommen Personen paa Spor, var det let at komme til denne Vished. Jeg vidste jo, hvad det var for et Firma, han var ansat hos. Da jeg havde faaet det trykte Signalement, eliminerede jeg alt det fra det, som kunde være Resultat af en Maskering, — Bakkenbarterne, Overskægget, Brillerne og Stemmen, og sendte derefter det, der blev tilbage, til Firmaet med Anmodning om at underrette mig om, hvor vidt dette Signalement passede paa nogen af dets rejsende. Jeg havde allerede lagt Mærke til Skrivemaskinens Ejendommeligheder, og jeg skrev derfor ogsaa et Brev til Manden selv og sendte det efter Firmaets Adresse, i hvilket Brev jeg bad ham om at komme op hos mig. Som jeg ventede, var hans Svar skrevet paa Maskine og fremviste de samme i og for sig ubetydelige, men dog karakteristiske Fejl. Samme Post bragte mig et Brev fra Westhouse og Marbank, Fenchurch Street, hvori de underrettede mig om, at det givne Signalement

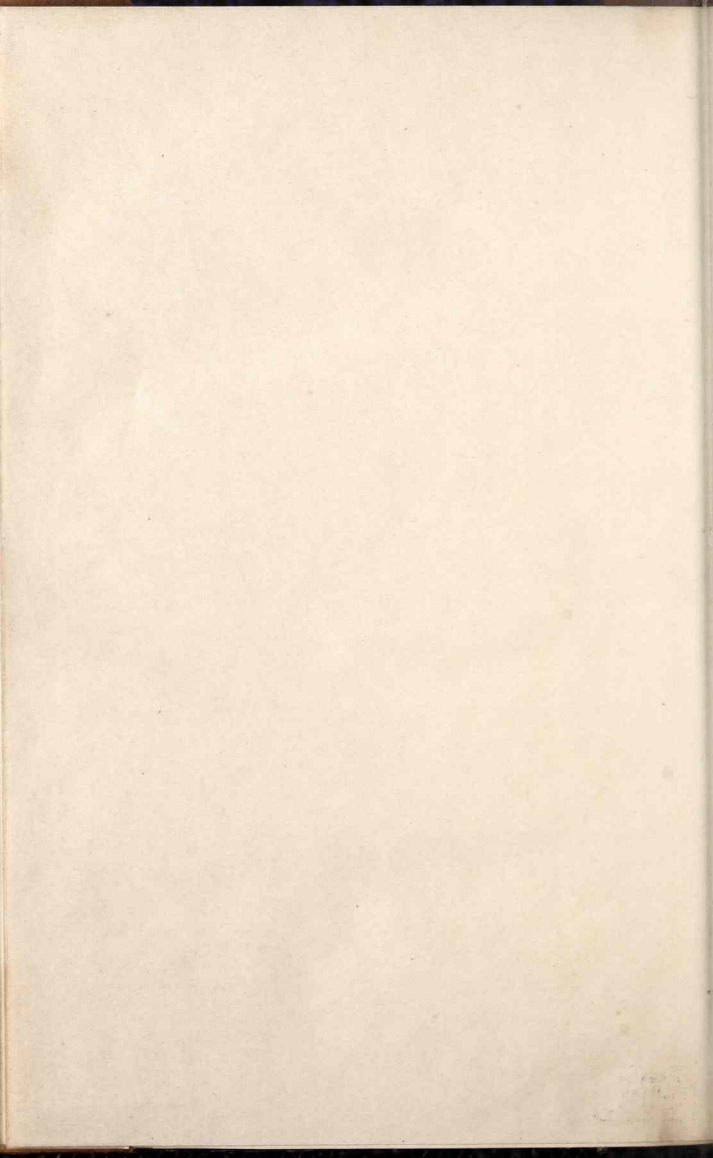
i eet og alt passede paa en af deres handelsrejsende ved Navn James Windibank. *Voila tout!*

»Fortæller jeg hende det, vil hun dog ikke tro mig. De husker maaske det gamle persiske Ord: Fare truer ham, der snapper Ungen fra Tigeren, men der er ogsaa Fare for den, der berøver en Kvinde sine Illusioner. Der er lige saa megen sund Sans i Hafiz som i Horats og nok saa megen Menneskekundskab.«

BOGBINDER
PH. HANSEN
AMAGERTORV 10.

